

காம்பு ஓடிந்த மலர்



தமிழ்ப்பிரியா

க. பாலைக்கான்
அ.சிவப் "ஸ்ரீதா
கணல்கார்
அவ்வாட்.
வினாக்கள்

காம்பு ஒடிந்த மலி

தமிழ்ப்பிள்ளை

மீரா பதிப்பகம்

(81ஆவது வெளியீடு)

291/6 - 5/3 A, எட்வேர்ட் அவெனியூ,

கொழும்பு 06.

தொ.பே: 2582539

நூல் தலைப்பு : காம்பு ஒடிந்த மலர்

- வகை : சிறுகதை
- ஆசிரியர் : தமிழ்ப்பிரியா
- பதிப்பு விபரம் : முதல் பதிப்பு - நொவெம்பர் 2009
- உரிமை : ஆசிரியருக்கே
- ஆசிரியர் முகவரி : 2, Passage des Grais
75019 Paris, France (தற்போது)
- ஏழாலை மேற்கு
சுன்னாகம்
- வெளியீடு : சித்திவிநாயகர் நூல் நிலையம்,
ஏழாலை மேற்கு,
சுன்னாகம்
- பதிப்பு : மீரா பதிப்பகம்
(81ஆவது வெளியீடு)
291/6 - 5/3 A, எட்வேர்ட் அவெனியூ
கொழும்பு 06
தொ.பே: 0775342128/2582539
- அட்டைப்பட வடிவமைப்பு : ஆர்.பிரசன்னா
- அச்சிட்டோர் : தரஞ்ஜி பிரின்டஸ்
நாவின்ன, மஹரகம்
- விலை : ரூபா 250/-

என் அப்பா
சி.முத்தையா
என் அம்மா
ரு.பரமேஸ்வர்
கிருவருக்கும் கிந்தாலைச்
சமர்ப்பிக்கின்றேன்!

மணந்துரை

எழுபதுகளின் முற்கூற்றில், இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனத்தின் சஞ்சிகை நிகழ்ச்சிகளில், “இதனை வரைந்தவர் சன்னாகம், ஏழாலை மேற்கைச் சேர்ந்த....”, என அழகு தமிழில் அறிவிப்பாளர் கூற ஆரம்பித்ததுமே, “தமிழ்ப்பிரியா” என நேயர்களின் உதடுகள் சொல்லி முடிக்குமளவிற்கு சிறுகதை, நாடகம், மெல்லிசைப்பாடல், இசையும் கதையும், கவிதை என பன்முக ஆளுமை கொண்டு மிக்க பிரபல்யத்துடன் விளங்கியவர் புத்தராணி முத்தையா எனும் இயற்பெயரைக் கொண்ட தமிழ்ப்பிரியா.

எழுபத்தைந்திற்கும் மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும், நூற்றனை எட்டிப்பிடிக்கின்ற அளவிற்கு கவிதைகளையும் மிக்க பிரக்ஞையுடனும், வாஞ்சையுடனும் வாணோலியில் எழுதிவந்த தமிழ்ப்பிரியா எழுபதுகளின் மத்தியிலேயே ஏடுகளுக்கு எழுத ஆரம்பிக்கின்றார். எழுபதுகளில் முகிழ்ந்த ஈழத்தின் ஜந்தாம் தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு ஓர் இலக்கியப் பண்ணையாக மினிர்ந்த ‘சுடர்’ சஞ்சிகையே அச்சில் இவரது கதைகள் வெளிவருவதற்குக் கால்கோளிடுகிறது. தொடர்ந்து பத்திரிகைகளில் எழுத முற்பட்ட தமிழ்ப்பிரியாவிற்கு ‘சிந்தாமணி’ மிக்க ஆதரவுடன் களமமைத்துக் கொடுக்கின்றது. ‘சிந்தாமணி’, ‘சுடர்’ ஆகிய இரு ஏடுகளில் மட்டும் ஒன்பது ஆண்டுகளில் தமிழ்ப்பிரியாவின் காத்திரமான முப்பது கதைகள் பிரசரமாகியிருப்பது இவரது கறுகறுப்பான இயக்கத்தினை கட்டி நிற்கிறது.

இவ்விரு அச்சு ஊடகங்களில் மட்டும் தனது படைப்புக்களை மட்டுப்படுத்திக் கொள்ளாது, அவ்வால்போது தினகரன், வீரகேசரி, சழநாடு, சழமுரசு, மல்லிகை, சிரித்திரன், கலாவல்லி, அமிர்த கங்கை, குங்குமம் (அக்கரை இதழ்) என அந்த நாட்களில் வெளிவந்த அனைத்து பிரபல பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் தமிழ்ப்பிரியா தனது பங்களிப்பை நல்கி தனித்துவமிக்க படைப்பாளியாகத் திகழ்ந்து வந்தார்.

அக்கரைச் சிற்றேடான் ‘குங்குமம்’, இலங்கைச் சிறப்பு மலரினை அக்கரைச் சிறப்பிதழ் எனும் மகுடத்தில் இதழ் தவறாது

வெளிக்கொண்ந்த காலகட்டத்தில் அதன் தொகுப்பாளராக தமிழ்ப்பிரியா தொழிற்பட்டமையும் இவ்விடத்தே மனங்கொள்ளல் தகும். இதேபோல ஆடிக்கலவரத்துடன் அணைந்து போன ‘சூர்’ சஞ்சிகை தமிழ்ப்பிரியாவை அச்சு ஊடக வாசகர் களுக்கு அறிமுகப்படுத்தி வைத்ததற்கும் அப்பால், அவரது அசுர இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பெரிதும் துணைபோனது என்பதில் இரு கருத்து இருக்க முடியாது. இச் சஞ்சிகையில் மட்டும் இவரது பத்திற்கும் மேற் பட்ட சிறுகதைகள் பிரசரமாகியுள்ளன. அதிலும் பெரும்பாலானவை அம்மாதத்திற்கான ‘பரிசுக்கதை’ என்ற முத்திரையுடன்.

திருமணத்தினைத் தொடர்ந்து கணவர் இளங்கோவன் அவர்களுடன் 1988 நொவெம்பர் 17 முதல் பிரான்ஸ் நாட்டு வாசியாக தமிழ்ப்பிரியா மாறிய பின்னர் இலக்கியத்துடனான ஈடுபாடு அருகிப்போக, ‘பாரீஸ் ஈநாடு’ பத்திரிகையில் மட்டும் இடையிடையே எழுதிவந்தார். IBC வாணொலியில் அவ்வப்போது கவிதை நிகழ்வுகளில் நேரடியாகக் கலந்து கொண்டதோடு TTN தொலைக்காட்சி சேவையிலும் ‘சித்திரம் பேசுதடி’ நிகழ்ச்சியில் ஏராளமான கவிதைகளை எழுதி நேரலையில் வாசித்துமுள்ளார்.

ஏற்ததாழ கடந்த நான்கு தசாப்தங்களாகப் பிறந்தகத்திலும் பின்னர் பிரான்ஸ் நாட்டிலுமாக எழுதிவரும் தமிழ்ப்பிரியா தனது தொகுதி ஒன்றினை மேலும் காலந் தாழ்த்தாது வெளிக்கொணர வேண்டிய தேவை நிர்ப்பந்தத்தின் அடிப்படையிலேயே, ‘காம்பொடிந்த மலர்’ எனும் மகுடத்தில் அவரது காத்திரமான கதைகளின் தொகுப்பு அறுவடையாகின்றது.

வாணொலியிலும், பத்திரிகையிலுமாக தமிழ்ப்பிரியா எழுதிக் குவித்த நூற்றிற்கும் மேற்பட்ட கதைகளுள் மொத்தம் பதினான்கு கதைகள் இத்தொகுதியில் உள்ளடங்கியுள்ளன.

எழுபத் தெட்டிலிருந்து எண் பத் தேழு வரையிலான பத்தாண்டுகளில் தமிழ்ப்பிரியா எழுதிய கதைகளிலிருந்தே இத்தொகுதிக்கான கதைத் தேர்வு இடம்பெற்றுள்ளது. இலங்கை வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரையிலும் இக்காலகட்டம் மிக முக்கியமானது. அதிலும் வடபுலத்தில் வாழும் மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களது உணர்திறன் முறைமை முற்றிலும் மாறுபட்ட காலப்பகுதியாக இதைக் கொள்ளலாம்.

தாழும் தமது தொழிலுமாக தம்பாட்டில் அவர்கள் வாழ்ந்து வந்த அந்த எழுபதுகளின் இறுதிக் கூறுகள்... வலிகாமத்திலும் தென்மராட்சிப் பகுதிகளிலும் வசித்த பாடசாலைப் பிள்ளைகளும், பல்கலைக் கழக மாணவர்களும், யாழ் ப்பாண மாநகர அலுவலகங்களில் பணி புரிபவர்களும் புகையிரதக் குறுஞ் சேவையில் பயணித்து தமது கருமங்களை அமைதியடிடன் ஆற்றிவந்த அந்த நாட்கள்..... தமது உழைப்பின், அறுவடையின் ஒரு பகுதியினை கோயில் திருவிழாக்களுக்கும், கூத்துக்களுக்கும் செலவிட்டு முகமுடி போர்த்தியிராத அவர்களது வாழ்வின் சந்தோஷங்கள்..... யாவுமே கறுப்பு ஜாலையோடு தலைகீழாக மாறிவிடுகிறது.

இளைஞர் தீவிரவாதத்தின் வளர்ச்சியும் படிப்படியாக தமிழ்ப்பிரதேசம் மீதான ஆதிக்கமும் வலுவடைகின்றது. அரசு காவல் நிலையங்கள் அற்றுப்போக மக்கள் தம் சிறு சிறு பிணக்குகளைத் தீர்ப்பதற்குக் கூட இயக்கங்களை நாடும் நிலைமை உருவாகின்றது.

இவற்றையெல்லாம் தமிழ்ப்பிரியா தனது சிறுகதைகளில் கலைத்துவம் குன்றாது பதிவு செய்திருப்பதை இத் தொகுதியில் தரிசிக்க முடிகிறது. எவ்வித பிரசார வாடையோ அல்லது ஆதரவான தன்மையோ இன்றி நடுநிலை நின்று அந்நிகழ்வுகளை தமிழ்ப்பிரியா இலக்கியமாக்கிய முறைமை இவரை நிச்சயம் இலக்கிய உலகிற்கு இனங்காட்ட வல்லது.

இந்த வகையில் ‘நாங்கள் பட்டிக்காடுகள்’, ‘சுமைகள் சுமக்கும் இதயம்’ போன்ற எழுபதுகளின் இறுதிக் கூற்றில் எழுதிய கதைகளுக்கும் ‘நாங்கள் மனிதர்கள்’ என்பது போன்ற என்பதுகளின் நடுப் பகுதியில் படைத்தவற்றிற்கும் இடையேயான ‘மாற்றங்கள்’ கதாசிரியை வழியாகத் தெரியும் சமூகப் பிரக்ஞஞ்சிடன் சமாந்தரப்பட்டுப் பயணித்திருப்பதை அவதானிக்கத் தக்கதாக உள்ளது.

ஆன், பெண் மற்றும் குடும்பம் சார்ந்த முரண்பாடுகளை தமிழ்ப்பிரியா சிறுகதைகளாக்கிய விதமும் விதந்துரைக்க வல்லது. ‘விதி எழுதாத கதை’ ‘மாற்றங்கள்’ போன்ற படைப்புக்களில் கதாசிரியை வெளிப்படுத்தும் பெண்ணியம் சார்ந்த பலதரப்பட்ட சிக்கல்கள் வாசகத் தளத்தில் வெகுவாக மேற்கிளம்பி எழுச்சி பெறுத்தக்கன.

என்னதான் கோபம், பிரிவு, வெறுப்பு இருந்தாலும் கணவனை இழந்தவுடன் ஒப்பாரி சொல்லி ஒலமிடும் பெண்கள் மத்தியில், ஒரு வயதான பெண்ணிடம் ஏற்பட்டிருக்கின்ற புதிதான ஒரு மாற்றத்தினை

சித்திரிக்கும் ‘மாற்றங்கள்’ கதை, பிரச்சாரத்தொனி தூக்காது பெண்ணிய சிந்தனையை விதைத்து தமிழ்ப்பிரியாவிற்கான ஓர் அடையாளத்தை நல்குவதாக அமைகிறது.

‘காம்போடிந்த மலர்’ கூறும் கதைகளுள் பெரும்பாலானவை கதாசிரியையின் மெய்யனுபவங்களிலிருந்தே பிறந்தவை. தமிழினி என இவரது அநேக கதைகளில் உயிர்ப்புறும் அப்பாத்திரம் வேறுயாருமல்ல! உண்மையில் அது தமிழ்ப்பிரியாவே தான். பெரும்பாலான கதைகளில் ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தத்தமது சொந்த முகங்களுடனேயே வாசகர்கள் முன் உலா வருகின்றனர். அதன் காரணமாக நம்பகத் தன்மையினை அதிகளவில் தமிழ்ப்பிரியாவின் கதைகள் கொண்டு விளங்குகின்றன.

எத்தொகுதியிலும் சில கதைகள் உச்சம்பெற்றனவைகளாக அமைவது வழிமை. அந்த வகையில் இத்தொகுதியின் மகுடக் கதையான காம்பு ஒடிந்த மலர், மீளாத சக்தி மலர்கள், மாற்றங்கள், தர்ம அதர்மங்கள் போன்றவற்றை, இந்நூலில் தேறிய கதைகளாகத் தூராளமாகவே கொள்ளலாம். நூலின் அணிந்துரையில் கதாசிரியையின் உயிர்த் தோழியான தாமரைச்செல்வி கூறுவது போல ‘எக்காலத் திற்கும் பொருந்தத்தக்க கதைகளாக இவை அமைந்திருப்பதுவும்’ உச்ச பலனிற்கான காரணங்களில் ஒன்றாகின்றது.

“அதர்மத்துக்கும் ஒரு அளவு வேணும். தர்மம் நிலைக்க வேண்டிய புண்ணிய தலத்தில் ஏன் இப்படி அதர்மத்தை வளர்க்கிறியன். கோயிலுக்கு வாறுவைதான் இறைவனுக்குப் பன்னீர் தெளித்து ஆலவட்டம் பிடிக்க வேணுமே தவிர, கோயில் கும்பிட வாறுவைக்கு யாருமே பன்னீர் தெளித்து ஆலவட்டம் பிடிக்கிறதில்லை.....” என கோயில்களில் நடக்கும் முறைகேட்டிற்கு எதிராக ‘தர்ம அதர்மங்கள்’ கதையில் எழுப்பப்படும் ‘உரத்த குரல்’ இந்த நிமிடமும் பொருந்தத்தக்கனவன்றோ?

வெளிநாட்டு மாப்பிள்ளையை மனமுடித்து, கண்ணி என்ற தானத்தையும் இழந்து, மனைவி என்று வாழுகின்ற பெருமையையும் இழந்து அனலாய்த் தகிக்கின்ற இதயத்துள் தன் ஆசைகள், கனவுகள், தாபங்கள் எல்லாவற்றையும் கருக்கிவிட்டு காம்போடிந்த மலராய் வாடுகின்ற அபலைப் பெண்ணின் கண்ணீர்க் கதை இந் நூலின் மகுடக்கதை. இப் படைப்பு காலத்தால் முன்று தசாப்தங்கள் தொன்மையிக்கது. ஆனால் இந்நிகழ்வுகள் உலக மேடையில் இன்றும் அரங்கேறுவது.

தமிழ்ப்பிரியாவின் கதைகளில் குறிப்பிடத்தக்கதோர் அம்சம் வாசகனைச் சலிக்க வைக்காத கதை ஒட்டமும் எனிய நடையுமே. இவ்வம்சம் இவரது எழுத்தின் முழுப்பக்கங்களிலும் விரவி நின்று நூலினை இறுதிவரை ஒரே முச்சில் படிக்க வைத்துவிடுகிறது!

தமிழ்ப்பிரியாவின் எழுத்து வீச்சுக்கு அவரது வாழ்க்கைப் பின்புலமும் வளர்ச்சிப் பின்னணியும் காரணங்களாகின்றன. அவர் பிறந்த ஏழாலை மண் சிறுகதை எழுத்தாளர்கள் பலரை ஈன்றெடுத்த ஊர். ஈழுத்து சிறுகதை மூலவர்கள் எனக் கூறப்படும் மூவருள் இலங்கையர்கோன், சி.வைத்திலிங்கம் ஆகியோர் முதல் இன்று வரை பெயர் பதித்த பல படைப்பாளிகளை உருவாக்கிய ஊர். இந்த படைப்பாளிகளுள் பலர் தமிழ்ப்பிரியாவின் நெருங்கிய உறவினர்களுமாவர். இயல்பிலேயே இலக்கியம் இவருக்கு வசப்பட இதுவும் ஒரு காரணமாயிற்று.

ஒட்டு மொத்தமாகச் சொல்வதானால் மூன்று தசாப்தங்கள் தொன்மை மிக்கவைகளாக இக்கதைகள் திகழ்ந்தாலும் சற்றுமே திகட்டாது வாசகர்களை என்றென்றும் சுண்டியிமுக்கும் சக்தி கொண்டவைகளாகவே திகழ்கின்றன எனத் தாராளமாகவே கூறிக்கொள்ளலாம்.

பிறந்தகத்து நெஞ்சை விட்டகலா நினைவுகளை பதிவுகளாக்கி நூலாக அறுவடைசெய்யும் தமிழ்ப்பிரியா தன் புலம் பெயர் அனுபவங்களைப் பிரதிபலிக்கும் படைப்புக்களையும் வெளிக்கொனர் ஆவன செய்யும் பட்சத்தில் அவை அவரது ஆளுமைக்கு நிச்சயம் அணி சேர்க்கும் என்பதே எனது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை.

- புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோன்

**மீரா பதிப்பகம்,
'மயூரா கோட்ட',
எட்வேர்ட் அவெனியூ,
கொழும்பு - 06.**

25.10.2009

அணிந்துரை

எழுத்து இலக்கிய வரலாற்றை பார்க்கும் போது கணிசமான பெண் எழுத்தாளர்கள் தங்களுடைய பங்களிப்பை ஒவ்வொரு காலக்ட்டத்திலும் வழங்கி வந்ததை அறியக்கூடியதாகவே இருக்கிறது. மிகத் திறமையாக எழுதி வந்த பல பெண் எழுத்தாளர்கள் காலநகர்வில் எழுத்துப் பணிகளிலிருந்து பல்வேறு காரணங்களினால் ஒதுங்கிக் கொண்டுவிட்டாலும் எழுதிய நல்ல படைப்புக்கள் மூலம் அந்தந்தக் காலக்ட்டங்களில் பேசப்பட்டவர்களாகவே இருந்திருக்கிறார்கள். அந்த வகையில் எழுபது எண்பதுகளில் தன் தரமான படைப்புக்கள் மூலம் பல வாசகர்களாலும் அறியப்பட்ட ஒரு எழுத்தாளராக “தமிழ்ப்பிரியா” தன்னை அடையாளப்படுத்தியவர் என்றால் மிகையில்லை.

அக்கால கட்டங்களில் இலங்கையில் வெளிவந்த அனைத்து பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளில் மட்டுமல்லாது தமிழகத்து சஞ்சிகைகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் கவிதைகள் பிரசரமாகியிருக்கின்றன. குறுகிய காலங்களில் அதிகமான சிறுகதைகளை எழுதிக் குவித்தவர் இவர். தன் சிறுகதைகளை நூல்வடிவில் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற அவரது விருப்பம் நீண்ட காலத்தின் பின் இப்போது நிறைவேறியிருக்கிறது.

‘காம்பு ஒடிந்த மலர்’ எனும் இத்தொகுதியில் இவரது பதினான்கு சிறுகதைகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. எமது தமிழ்ச் சமூக அமைப்பில் இழையோடியிருக்கும் உறவு நிலைகளின் வெளிப்பாட்டினை சித்திரிக்கிறது ‘சுமைகள் சுமக்கும் இதயம்’ சிறுகதை. சுயநலம் மிக்க ஆண்களுடன் கூடப் பிறந்ததால் துன்பப்படும் பெண்ணின் கதை. மனதை நெகிழ வைக்கும் நல்ல கதை.

‘நாங்கள் பட்டிக்காடுகள்’ சிறுகதை எமது தமிழ்ப் பண்பாடு ஒரு போதும் கட்டுப்பெட்டித்தனமாய் அமைந்ததில்லை. அந்தப் பட்டிக் காட்டுத் தனமே பெண் களின் காவலரணாகவும் கம்பீரமானதாகவும் எப்போதுமே இருந்து வருகிறது. இதை உணரத் தவறியவர்களின் நிலை என்னாகும் என்பதை இக் கதை அழகாகச் சொல்கிறது.

அக்கா தன் பிடிவாதத்தினால் நல்ல வாழ்க்கையை இழந்து விடுவாளோ என்று கவலைப்படும் தங்கையைப் பற்றிய கதை ‘விதி எழுதாத கதை’. கணவனை எதிர்த்து பிரிவதில் இல்லை பெண்ணின் சுதந்திரம். இணைந்து அன்போடு விட்டுக் கொடுத்து வாழ்வதிலும் சுதந்திரமும் பெருமையும் உண்டு என்பதைச் சொல்கிறது.

எதையும் பார்க்கும் பார்வையில்தான் எல்லாம் தங்கி யிருக்கிறது. பார்வை தவறினால் நல்ல வாழ்க்கையும் தவறிவிடும் என்று சொல்லும் கதை ‘பார்வைகள் கோணலாகும் போது’.

எக்காலத்துக்கும் பொருந்தி வரக்கூடிய கதை ‘மாற்றங்கள்’ கணவனின் கொடுமையால் இறுகிப்போன மனதுடைய பெண் கடைசிவரை தன் இறுக்கத்திலிருந்து விடுபடாத நிலையை மிக இயல்பாய் சொன்னாகதை. கணவன் இருக்கும் போதே விதவைக் கோலம் பூண்ட பெண்ணின் துணிச்சலின் வெளிப்பாட்டை அழுத்தமாய் சொன்ன கதை.

‘மீளாத சகதி மலர்கள்’ மனதை நெகிழிவைக்கும் சிறுகதை. பிச்சை எடுக்கும் பெண்களின் அவலநிலை பார்த்து எழுந்த கொதிப்பினால் பிறந்த கதை இது. எம் கண்முன்னே வாழும் இன்னொரு உலகத்துப் பெண்களின் பரிதாப நிலையை படம்பிடித்துக் காட்டும் கதை.

‘மனிதாபிமானம் மாறுகிறது’, ‘அவனும் ஒரு மனிதன்’ ஆகிய இரண்டு கதைகளும் பஸ் பிரயாணத்தின் போது நடைபெறும் இருவேறு நிகழ்வுகளை பிரதிபலிக்கிறது. யாழ் பஸ் நிலையத்தில் நாம் அன்றாடம் காணும் நிகழ்வுகள் இவை.

தன்னை ஒதுக்கிய தந்தையின் மரணவீட்டுக்கு வந்தும் கொள்ளிவைக்க மறுக்கும் மகனின் கதை ‘நெஞ்சில் நிலைக்காத உறவு’. அன்பு பாசத்துக்காக ஏங்கும் மனது கடைசிவரை உறுதியாய் நிற்குமளவுக்கு நொறுங்கிப் போன மனதை இயல்பாகக் காட்டுகிறது.

வெளிநாடுகளில் வாழும் இளைஞர் களை சரியாய் விசாரிக்காமல் தங்கள் பெண்களை திருமணம் செய்து வைக்கும் பெற்றோர்களுக்கு சரியான படிப்பினையைத் தருவது ‘காம்பு ஒடிந்த மலர்’ சிறுகதை. கனவுகள் ஆசைகளோடு திருமணம் செய்யும் பெண்ணின் மன ஏக்கத்தையும் இழப்பையும் சொல்கிற கதை. இன்றளவும் இந்தக் கொடுமை பெண்களுக்கு நேர்ந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது.

‘கருவிகள்’ குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் அளவு ஆழமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் கதை. ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் ஏற்படும் ஒரே பிரச்சனைக்கு சமுகம் வேறு வேறு தீர்ப்புக் கூறும் தன்மையை கொஞ்சம் அழுத்தத்தோடு அடையாளப்படுத்துகிறது.

எத்தனையோ கோவில்களில் நாம் பார்க்கும் நிகழ்வுதான் ‘தர்ம அதர்மங்கள்’ கதையில் காட்சிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. பணமும் அதிகாரமும் கோவில்களில் கூட செல்வாக்கு செலுத்துவதையும் அந்த அநியாயத்தைத் தட்டிக்கேட்கும் பெண்ணின் துணிச்சலையும் இக்கதை படம்பிடித்துக் காட்டுகிறது.

வேலைக்குப் போகும் பெண்களின் குடும்பங்களில் ஏற்படும் பிரச்சனை பற்றிப் பேசும் கதை ‘கரையைத் தொடாத அலைகள்’. சந்தோஷங்களைத் தொலைத்துவிட்ட குழந்தையாய் தான் வளர்ந்தது போன்று தன் குழந்தையும் வளரக்கூடாது என்று நினைக்கும் ஒரு பெண்ணின் மன உணர்வுகள் அழகாக சித்திரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நாம் அன்றாடம் பார்க்கும் வேலிச் சண்டையில் இறங்கும் மனிதர்களை அடையாளம் காட்டும் கதை ‘நாங்கள் மனிதர்கள்’. அந்த எல்லைச் சண்டையை தீர்த்து வைக்க முற்படும் இளைஞர்களின் செயற்பாடு பற்றி சொல்கின்ற கதை.

மேலே குறிப்பிட்ட இந்த பதினான்கு கதைகளையும் ஒருசேர படிக்கும் போது தமிழ்ப்பிரியாவின் எழுத்துக்களில் ஒரு பொதுத்தன்மை இருப்பதை அவதானிக்க முடியும். சமுகத்தில் நடக்கும் அநீதிகளைக் கண்டு பொறுக்க முடியாமல் எழும் தார்மீக கோபம் இவரது எழுத்துக்களில் பரவி நிற்கிறது. தான் காணும் நிகழ்வுகளும் அதனால் ஏற்படும் பாதிப்புக்களும் தான் இவரது கதைக்கருவாகவும் சுற்றி பின்னவிடும் மொழிநடையாகவும் இணைந்து நல்ல சிறுகதை ஒன்று பிறக்க காரணமாகிறது.

இவர் தேர்ந்தெடுத்த கருக்களும் சம்பவங்களும் எந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்தக்கூடியது. அன்றிலிருந்து இன்றுவரை நம் சமுகத்தில் ஆழ ஊடுருவி பிரச்சனைகளாய் இருக்கும் பல விடயங்கள் இக்கதைகளில் பேசப்படுகிறது. காலா காலமாய் மாற்றமே இல்லாத அல்லது மாற்றமடைய மறுக்கின்ற மனித மன உணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவே இவைகளை நாம் உணரலாம்.

அநேகமான கதைகள் வேலைக்குப் போகும் பெண்ணின் பார்வையில் புறச்சுழல் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பில் ஏற்படும் உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே அமைந்திருக்கின்றன. தான் உணர்ந்தவற்றை

வெளிப் படுத்த அருமையான மொழிநடை இவருக் குகைகொடுத்திருக்கிறது. ஆங்காங்கே பரவியிருக்கும் மென்மையான வார்த்தைச் சிதறல்கள் கதையுடன் வாசகரை ஒன்றிப்போகச் செய்கிறது.

தாமதமாக நூலுருப் பெற்றாலும் சமுகத்தின் பல பிரச்சனைகளை உண்மைத்தன்மையுடன் சொல்லி நிற்கும் ஆவணமாக ‘காம்பு ஒடிந்த மலர்’ தொகுதி தன்னை பதிவுசெய்து கொள்ளும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது. இவரது எழுத்துக்கள் காலவெள் எத்துவள் மறைபட்டுப் போகாமல் தொடர்ந்தும் ஆவணப்படுத்தப்பட வேண்டும் என்றே விரும்புகிறோம்.

நன்றி.

இல.75, குமரபுரம்,
பரந்தன்

- தாமரைச்செல்வி

மனம் சொல்ல விரும்பியது.....

‘காம்பு ஒழிந்த மலர்’, இது எனது முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு.

நினைத்துப் பார்த்தால்..... நெஞ்சு அதிரவிலும், ஆச்சரியத்திலும் ஆழ்ந்து போகின்றது. இந்தக் கதைகள் எல்லாம் பத்திரிகையில் பிரசுரமாகி ஓன்றா! இரண்டா! இருபத்தைந்து ஆண்டுகளைக் கடந்துவிட்டது. இவற்றை எல்லாம் தொகுப்பாக கொண்டு வரவேண்டும் என்ற ஆசையும் அக்கறையுமின்றி எப்படி இவ்வளவு ஆண்டுகள் ஒடி மறைந்தது? என நினைக்கும் போது மனதிற்குள் மறைக்க முடியாமல் ஒரு சின்ன வலி ஏற்படவே செய்கிறது.

அழுத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில் அதிலும் இன்றைய இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் மத்தியில் எனது பெயர் மறைந்ததாகவும், பெண் எழுத்தாளர்கள் வரிசையில் மறந்து போனதுமான இந்த வேளையில், எனது சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்திருப்பது காலம் தாழ்ந்தாலும் மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. தொடர்ந்தும் என் கதைகள், கவிதைகள் எல்லாம் தொகுப்பாக வரவேண்டும் என்ற ஆசையோடு இந்த சிறுகதைத் தொகுப்பு வெளிவந்திருக்கிறது.

இக் கதையைப் படிப்பவர்களின் எண்ணங்கள் எல்லாம் கதையை எழுதிய அன்றைய காலகட்டத்தோடு ஒன்றிப் போகும் எனவும் எண்ணுகின்றேன்.

இந்தக் கதைகளை எல்லாம் பிரசுரித்த பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள், அதன் ஆசிரியர்கள்..... யாவரையும் நினைத்துப் பார்க்கும் போது இன்றும் மனம் ஆனந்தத்தோடு நன்றி சொல்கிறது.

இச் சிறுகதைத் தொகுப்பை வெளியிட்டே ஆகவேண்டும் என பிடிவாதமாக கைநழுவிப் போன சில கதைகளையெல்லாம் தேடி எடுத்து உதவிய எங்கள் நெருங்கிய உறவினர் திரு.கணேசராஜா ஆசிரியர் அவர்கட்கும், ஒரு தாயின் தொகுப்பு ஒன்றை வெளியிடுகின்ற மகிழ்வோடும், குதூகலக் கற்பணையோடும் அங்கும் இங்குமாக அலைந்து தீரிந்து படாதபாடுபட்டு

சஞ்சிகைகளில் வந்த கதைகளை எடுத்துத் தந்த (இன்னமும் திரட்டிக்கொண்டிருக்கின்ற) என் மகன் மாதிரியான திரு.ரஜீபன் அவர்கட்கும், இதற்கு அணிந்துரை எழுதி , எல்லாவிதத்திலுமே மிகமிக உதவிய எனது அருமை நண்பி தாமரைச்செல்விக்கும், அவர் தம் துணைவருக்கும், எனது சிறுகதைத் தொகுதி ஒன்று வெளிவந்தே ஆகவேண்டும் என பிடிவாதமான விருப்பத்தோடு உதவிய மீரா பதிப்பக இயக்குனர் இரத்தினவேலோன் அவர்கட்கும் 'நன்றி' என்ற ஒரு வார்த்தையை சொல்லி முடிப்பதென்பது சரியானது தானா? என்று மனத்தோடு கேள்விகேட்டு, பேருதவிபுரிந்த ஐந்து பேருக்கும் சொல்லவேண்டும் என்பதற்காக எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

வணக்கம்!

- தமிழ்ப்பிரியா
ஏழாலை மேற்கு,
சுன்னாகம்.

தற்போதைய முகவரி:

2, Passage des Grais,

75019 Paris,

France.

19.09.2009

உள்ளே....

காம்பு ஒடிந்த மலர்	- சிந்தாமணி	01
சுமைகள் சுமக்கும் இதயம்	- சிந்தாமணி	13
பார்வைகள் கோணலாகும் போது	- சமுநாடு	24
நெஞ்சில் நிலைக்காத உறவு	- சிந்தாமணி	35
மீளாத சகதி மலர்கள்	- சமுநாடு	44
நாங்கள் பட்டிக்காடுகள்	- வீரகேசரி	54
விதி எழுதாத கதை.....!	- தினகரன்	63
மனிதாபிமானம் மாறுகின்றது	- சிந்தாமணி	74
கருவிகள்	- குங்குமம்	83
தர்ம அதர்மங்கள்	- சுடர்	91
அவனும் ஒரு மனிதன்	- சிந்தாமணி	100
கரையைத் தொடாத அலைகள்	- சுடர்	108
மாற்றங்கள்	- அமிர்தகங்கை	119
நாங்கள் மனிதர்கள்	- மல்லிகை	128

காம்பு ஒடிந்த மலி

நான் கொஞ்சம் வேகமாகத் தான் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். காவில் இருந்த ஹீல்ஸ் சற்று தடக்குவது போலிருந்தது. ஆனாலும் - ரயில் பிளாட்போமில் வந்து நிற்பதற்கு முன்பு ஸ்ரேசனை அடைந்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் ரயிலுள் இருப்பவர்கள் யன்னல் வழியே முகத்தை வெளியில் நீட்டி திரும்பித் திரும்பிப் பார்ப்பார்கள். பிளாட்போமில் நடந்து போகவே குறு குறுப்பாக இருக்கும்.

இன்று ஆபீஸில் கொஞ்சம் வேலை அதிகம். அதனால் தான் கிளம்ப நேரமாகிவிட்டது. மெயின் ரோட்டிலிருந்து திரும்பி ரயில்வே ட்ரைக் நீட்டிற்கு நடந்து பிளாட்போமை அண்மித்த போதுதான் அந்த அறிவிப்பு காதில் விழுந்தது.

“கிளிநோச்சியில் இருந்து காங்கேசன்துறை வரை செல்லும் ரயில் இன்றைய தினம் 15 நிமிடங்கள் தாமதமாக வரும்.”

அப்பாடா! என்று ஒரு பெருமுச்சவிட்டபடி நடையின் வேகத்தைக் குறைத்து, மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தேன். ஸ்ரேசனில் லேகீஸ் ரூமினுள் அமர்ந்து கொண்ட பின்பும் சற்று நேரம் வேகமாக நடந்த களைப்பு ஓயவே இல்லை.

“தமிழினி! உங்களுக்கு ஒரு நியூஸ் தெரியுமா?” கேட்டுக் கொண்டே என் அருகில் வந்தாள் மீனா.

“அப்படி என்ன நியூஸ்?” நான் அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தேன்.

“எங்களுடன் ரயிலில் வருகின்ற ஆஸ்பத்திரியில் வேலை பார்க்கின்ற பிரபாவுக்குத் திருமணம் நடந்து விட்டதாம்.....”

“உண்மையாகவா? மகிழ்ச்சியான செய்தி. மாப்பிள்ளை எங்கேயாம்.....? என்ன வேலையாம்.....?” என்று நான் கேட்டேன்.

“மாப்பிள்ளை அமெரிக்காவில் டாக்டராக இருக்கிறாராம். கொழும்பில் தானாம் திருமணம் நடந்தது.....” மீனா சொல்லிக் கொண்டே போனாள். நான் ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாக இருந்தேன். என் மனதில் ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சி சட்டென உதிர்ந்துவிட்டது போன்ற பிரமை!

“என்ன தமிழினி.....! நான் விஷயத்தைச் சொல்கிறேன். நீங்கள் மௌனமாகிவிட்டார்கள்.....” மீனா என் மௌனத்தை வலுக்கட்டாய மாகக் கலைத்தாள்

“ஓன்றுமில்லை, நீங்கள் மிகுதி விஷயத்தையும் சொல்லி முடியுங்கள். நான் கேட்டுக் கொண்டுதான் இருக்கின்றேன்.....”

மீனா மிகுதிக் கதையையும் சொன்னாள். “போன திங்களன்று தானாம் திருமணம் நடந்தது. திருமணமான ஆறாம் நாளே - சனிக்கிழமையைன்று மாப்பிள்ளை அமெரிக்காவுக்குப் பயணமாகி விட்டாராம். அங்கு போய் டிக்கற் அனுப்புவாராம். பிறகுதான் பிரபா போவாளாம்.....”

நான் நிமிர்ந்து மீனாவைப் பார்த்தேன். ஒரு சின்ன அசைவாய் என் இதழ் ஒரத்தில் புன்னகை தோன்றி மறைந்தது.

“ஏன் தமிழினி சிரிக்கிறீர்கள்?” மீனாதான் கேட்டாள் வியப்போடு.

“சிரிப்பு வந்தது சிரித்தேன்.....”

“நோ..... நோ..... நான் நம்பமாட்டேன். காரணம் இல்லாமல் நீங்கள் சிரிக்கமாட்டார்கள்..... ஏனென்று சொல்லுங்கள் தமிழினி.....”

“இல்லை மீனா.... கல்யாணமாகி ஆறாம் நாளே புது மனைவியை இங்கே விட்டுவிட்டுப் போகின்ற அவசரத்தோடுதான் அமெரிக்காவிலிருந்து மாப்பிள்ளை கல்யாணம் செய்ய வந்திருக்கிறார். என்ன....?” என் வார்த்தையில் ஒரு அழுத்தம்.

“நீங்கள் என்ன தமிழினி சொல்கிறீர்கள்.....? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.....?”

மீனா திகைப்போடு என்னைப் பார்த்தாள்.

“அர்த்தம் புரியவில்லையா மீனா? இதைவிட எவ்வாறு புரியும்படி சொல்வது.....?”

ரயில் வந்துவிட்டது. எல்லோரும் பெண்கள் பெட்டிக்குள் ஏறி அமர்ந்து கொண்டோம். இங்கு ஆண்களையே நுழையவிட மாட்டோம். வாசலில் தலை தெரிந்தாலே போதும், “லேஹஸ் ஒன்லி” என்று கத்தி எப்படியும் விரட்டிவிடுவோம். பெண்கள் ஒன்றாக அமர்ந்திருந்து ஆனந்தமாகப் பேசுகின்ற சுதந்திரத்தை நாம் இழக்கத் தயாராக இல்லை. மீண்டும் யாவரின் பேச்சும் பிரபாவின் பக்கமாகவே திரும்பியது.

“என்ன இருந்தாலும் பிரபா செய்தது கொஞ்சம்கூடச் சரியில்லை. இவ்வளவு தூரம் எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகிவிட்டு, தன் திருமணத்துக்கு அறிவிக்காமல் விட்டுவிட்டாளே. கடைசி எங்களில் ஒருவருக்காவது அழைப்பு அனுப்பி மற்றவர்களுக்கும் தெரிவியுங்கள்..... என்றாவது செய்திருக்கலாம் தானே?”

மீனா, மாலா, இந்திராணி யாவரும் மாறி மாறிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தார்கள்.

திருமணம் நடந்து ஆறாம் நாளே கணவனைக் கடல் கடந்து - அதுவும் இத்தனை மைல் தூரத்துக்கு அப்பால் அனுப்பிவிட்டுத் தனியாக பிரபா இருக்கப் போகிறாளே என்பது பற்றிச் சிறிது கூட யோசிக்காமல் பிரபா தங்களுக்குத் திருமணத்திற்கு அறிவிக்க வில்லையே என்று அவர்கள் குறைப்பட்டுக் கொள்வது எனக்குச் சற்று சினத்தையேற்படுத்தியது.

“இப்போ நீங்கள் எல்லாம் எதுக்காக இப்படிக் கவலைப்படுகின்றீர்கள்...?” பொறுமையை இழந்தவளாய்க் கேட்டேன் நான். மீனா டக்கெனப் பதில் சொன்னாள்.

“என்னத்துக்குக் கவலைப்படுகிறோமா? நம்பர் வண்: பாயாசம், வடை, பருப்பு சகிதம் அருமையான ஒரு சாப்பாட்டை இழந்து விட்டோம். நம்பர் ரூ: கேக் உட்பட சகல பலகாரங்களையும் சுவைத்துப் பார்க்கச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்காமல் போய்விட்டது. நம்பர் திறீ: நல்ல சாரி அணிந்து, தலைநிறையைப் பூ வைத்துக் கொண்டு பலர் மத்தியில் பவனி வருகின்ற சந்தர்ப்பத்தை நழுவிட்டுவிட்டோம். நம்பர் போர்: எல்லோருக்கும் பொருத்தம் பார்க்கின்ற பிரபாவின் மாப்பிள்ளை பொருத்தம் எப்படி என பார்க்கத் தவறிவிட்டோம். நம்பர் பைவ்.....”

மீனா அடுக்கிக் கொண்டே போனாள். எல்லோரும் வாய்விட்டு பெரிதாகச் சிரித்தோம். மீனா எப்போதுமே இப்படித்தான். குறும்பாகப் பேசுவாள். பேசும் போது விழிகளில் உதட்டின் அசைவில் எல்லாம் குறும்பு தவழும்.

“ஆ....! போதும்! போதும்.....! உங்களின் நம்பர் வண், ரூ, திறீ, போர்..... அதை விட்டு திருமணமாகி ஆறாம் நாளே அமெரிக்கா வுக்குப் போய்விட்ட கணவனிடம் விரைவிலேயே பிரபாவும் போய் நன்றாக வாழ வேண்டும் என வாழ்த்துங்கோ.....” என்றேன் நான்.

டக்கென எல்லோரும் மௌனமாகிவிட்டார்கள். முகத்தில் காரணமில்லாத சின்னக் குழப்பம். அவர்கள் எண்ணிப் பார்க்கத்

தவறியதை நான் எண்ணியிருக்கிறேன் என்ற திகைப்பு. என் வார்த்தைகளுக்கு முழுமையான அர்த்தம் புரியாத தடுமாற்றம், சில வினாடிகள் மௌனத்திலேயே கரைந்து போன பின் மீனா கேட்டாள்.....

“என்ன அர்த்தத்தில் அப்படிச் சொன்னீர்கள் தமிழினி....?”

“சாதாரணமான அர்த்தத்தில்தான் சொன்னேன்....”

“நோ..... நோ..... இதை நான் நம்பமாட்டேன். நீங்கள் ஒரு விஷயத்தைச் சொன்னால் அதில் இரண்டு அர்த்தத்தின் சாயல் படாந்திருக்கும். அந்த அமெரிக்க மாப்பிள்ளையை ஒரு சின்ன நம்பிக்கையீனத்தோடுதான் நோக்குகின்றீர்கள். அப்படித்தானே தமிழினி....?”

“இல்லை! நான் என்றுமே ஆண்களை நல்ல ஸ்தானத்தில் நிறுத்திவைத்துப் பார்ப்பவள்; அவர்கள் மீது பிறர் குற்றம் சாட்டினால் கூட அதை நான் ஏற்பதில்லை....”

“இருக்கலாம் தமிழினி. அது உங்கள் கதையிலும், கவிதை யிலும். ஆனா..... நாம் இப்போது யதார்த்தமாய் நடந்ததைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம்.....”

“உண்மைதான் மீனா. ஆனால், என் வார்த்தைகளுக்கு நீங்கள் ஏன் இரண்டு அர்த்தம் தேடுகின்றீர்கள்? அப்போ திருமணமாகி ஆறாம் நாளே கணவனைப் பிரிந்திருக்கிற பிரபா, விரைவிலேயே கணவனோடு போய் நன்றாக வாழ வேண்டும் என்று வாழ்த்த உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா.....?”

மீனாவின் தர்க்கம் டக்கென நின்றுவிட்டது. இதுவரை மௌனமாக இருந்த இந்திராணி மெல்லச் சிரித்தபாடி என் கால்களை தன் காலால் அழுத்தினாள். என் வார்த்தைகளின் அர்த்தத்தை இந்திராணியால் தான் புரிந்து கொள்ள முடியும்.

ரயில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. அடுத்த ஸ்ரேசனில் மீனாவும், மாலாவும் இறங்கிவிட்டார்கள். இந்திராணி பேச்சை மீண்டும் ஆரம்பித்தாள்.

“விஷயத்தை அறிந்ததும் உங்களைப் போலத்தான் தமிழினி நானும் நினைத்தேன். திருமணமாகி ஆறாம் நாளே மனைவியை இங்கேயே விட்டுவிட்டுப் போகின்ற அவசரத்தோடுதான் மாப்பிள்ளை அமெரிக்காவில் இருந்து கல்யாணம் செய்ய வந்திருக்கிறார்.....”

நான் பதிலொன்றும் . பேசவில்லை.

“அது மட்டுமல்ல தமிழினி! பிரபா வேலையைக்கூட றிசைன் பண்ணிவிட்டாளாம.....”

“உண்மையாகவா? வீட்டில் தனிய இருப்பதுதானே.....? டிக்கற் வந்து..... அமெரிக்கா போகும்வரையிலாவது வேலை பார்த்திருக்கலாம். இல்லையா இந்திராணி.....?”

“அப்படித்தான் நானும் எண்ணினேன். அதுவும் இந்த நேரத்தில் வீட்டில் தனியாக இருக்க ஒரே போராக இருக்குமே....?”

கொஞ்ச நேரம் பேச விஷயம் இல்லாதது போன்று இருவருமே மௌனமாக இருந்தோம். நான் இறங்க வேண்டிய இடமும் வந்து விட்டது.



ஓறு மாதங்கள் ராக்கெட் வேகத்தில், ஒடி மறைந்துவிட்டன. ஒரு நாள் ரயிலில்தான் இந்திராணி சொன்னாள்.

“உங்களுக்குச் சொல்ல மறந்து போய்விட்டேன் தமிழினி. போன திங்கள் பிரபாவை டவுணில் பார்த்தேன்.....”

ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த நான் திடுக்கிட்டுப் போய் நிமிர்ந்தேன்.

“இன்னமும் பிரபா அமெரிக்காவுக்குப் போகவில்லையா.....?” மீனா திகைப்போடு கேட்டாள்.

“அவசர அவசரமாக டிக்கற் அனுப்பி பிரபாவை தன்னிடம் அழைக்க வேண்டிய அவசியம் மாப்பிள்ளைக்கு இல்லாமல் இருக்கலாம.....” சொல்லும் போதே என் இதயம் சாறாகப் பிழிந்தது.

“அப்படியென்றால்..... என்ன அர்த்தம் தமிழினி....?”

“திருமணமாகி ஆறாம் நாளே மனைவியை விட்டு விட்டுப் போனவன் ஆறு மாதம் ஆகியும் அவளைத் தன்னிடம் அழைக்கவில்லை என்றால் என்ன அர்த்தம்? ஆரம்பத்தில் நாங்கள் போட்ட கணக்கு விடை சரியாகிக் கொண்டு வருகின்றது என்றுதான் அர்த்தம். ஆனால், பிரபாவை நினைக்கத்தான்.....”

என்னால் பேச முடியவில்லை. பனித்துளிகள் படிந்தது போல்

விழி ஓரம் கசிந்தது. மெல்ல முடியாமல் வேதனை தொண்டைக்குள் தடக்கிக் கொண்டு நின்றது. ஒடிக் கொண்டிருந்த ரயிலின் யன்னல் ஒரமாக மெல்லச் சாய்ந்தபடி பார்வையை வெளியே ஒடவிட்டேன். அடுத்த ஸ்டேசனில் மீனா, மாலா இறங்கியபோது கூட நான் பார்வையைத் திருப்பவில்லை.

“நீங்கள் ஏன் தமிழினி இப்படி வேதனைப்படுகின்றீர்கள்? பிரபா இனிமேல்தான் அமெரிக்காவுக்குப் போகப் போகின்றாளோ? ஒருவேளை அதற்காகத்தான் ‘ஷாப்பிங்’ செய்ய டவுனுக்கு வந்திருக்கலாம். நான் பிரபாவைப் பார்த்தேனே தவிர ஒன்றும் பேசவேயில்லை.....”

இந்திராணி சொன்ன பின்புதான் நானும் இதைப் பற்றி சிந்தித்துப் பார்த்தேன். ‘சே.... சே....! நான் ஏன் இப்படியெல்லாம் வீணாகக் கற்பனை செய்ய வேண்டும். டிக்கற் அனுப்பிப் பிரபாவை அங்கு அழைப்பதில் என்னென்ன தாமதங்களோ? ஒரு வேளை இனிமேல்தான் பிரபா அமெரிக்காவிற்குப் போகப் போகின்றாளோ? எனக்கும் எப்போதும் அவசரப் புத்திதான்.....’ நான் நொந்த மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டேன்.

பிரபா எங்களுடன் பழகிய நாட்கள்..... சொன்ன கதைகள்..... எல்லாம் இன்னமும் நெஞ்சைவிட்டு அகலவில்லை. நிழலாய் தொட்டுக் கொண்டுதானிருக்கின்றன.

ஆசைகள் விரியமுனைகின்ற பருவம். அது எங்கள் எல்லோருக்கும் தான். கதையோடு கதையாக, ஒரு முஸ்பாத்தி போல் பிரபா தன் ஆசைகளைச் சிரிப்போடு சொல்லும் போது..... முகத்தில் அந்த ஆசைகளின் வடிவம் நளினமாய்த் தோன்றும்.

ஒரு நாள் ரயிலில் புறப்பட நேரமிருந்தது. உள்ளே அமர்ந்து யாவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

“ம..... பிளாட்போமைப் பாருங்கோ. ஒரு அழகான புதிய ஜோடி. பார்க்க நன்றாக இருக்கின்றது...” பிரபாதான் சுட்டிக் காட்டினாள். எல்லோர் தலைகளும் யன்னலுக்கு வெளியே நீண்டு எட்டிப் பார்த்தன. அழகில், நிறத்தில், உயரத்தில் என ஒவ்வொன்றாக எமக்குள்ளேயே விமர்சனம் செய்தோம். அந்தத் தம்பதிகள் எங்களைக் கடந்து போய்விட்டார்கள்.

“எல்லாப் பொருத்தமும் சரிதான். ஆனால், மாப்பிள்ளைக்கு நரைதட்ட ஆரம்பிக்கின்றது. அந்தப் பொருத்தத்தில்தான்.....” மீனா தன் குறும்பை அபிநயத்தோடு தொடங்கினாள்.

“சரி..... சரி! அந்தத் தம்பதிகளை விடுங்கோ. எங்களில் யாருக்கு முதலில் இனிஷல் மாறுகின்றது எனப் பார்ப்போமே.....!”

பிரபாதான் சொன்னாள்

“ஹஹாம்.....! இந்தப் போட்டிக்கு மட்டும் நான் வரமாட்டேன். வேண்டுமானால்..... ‘இப்படியும் ஒரு ஒற்றுமையான தம்பதிகளா.....?’ என மற்றவர்கள் வியக்கத்தக்க அளவுக்கு யார் வாழ்வது எனப் போட்டி வையுங்கோ சம்மதிக்கிறேன்...”

“இந்தத் தமிழினி எப்போதுமே இப்படித்தான். கற்பனையில் ஒருபடி மேலுயர்ந்துவிடுவா. நாங்கள் எல்லாம் எப்படியானவர் வரவேண்டும் என கற்பனை பண்ணுவோம். தமிழினி மட்டும் எப்படி எப்படியெல்லாம் வாழ வேண்டும் என்றும் கற்பனை பண்ணுவா.....!”

“என் கற்பனையை விடுங்கள் பிரபா, உமக்கு எப்படியானவர் வரவேண்டும் எனக் கற்பனை பண்ணிவைத்திருக்கிறீர்? அதைச் சொன்னால்..... நாங்களும் அறிந்து கொள்ளலாமே!”

“அதுவா.....? சின்ன மீசை விட்டவராக.....” பிரபா சொல்ல ஆரம்பிக்கவில்லை, மீனா குறுக்கிட்டாள்.

“மீசை தானே பிரபா. அது பெரிதாக வைத்தவர் என்றாலும் பரவாயில்லை. பிறகு உம்முடைய விருப்பப்படி சிறிதாக வெட்டச் சொல்லும். அவர் மாட்டேன் என்றால்..... நீர் கத்திரிக்கோலை கையில் எடுக்க வேண்டியதுதானே?”

எங்களுக்குச் சிரிப்பு தாழவில்லை. எல்லோரும் கொல்லெனச் சிரித்துவிட்டோம்.

“இப்படி..... எங்களுடன் பிரபா சேர்ந்து சொன்ன கதைகள்தாம் எத்தனை? ஓவ்வொரு இதழாக எண்ணிச் சேர்த்த எத்தனை கனவுப் பூக்கள்? பிரபாவின் அத்தனைக் கனவுகளும் ஆறு நாட்களிலேயே காம்பொடிந்த மலராக உதிர்ந்து போகப் போகிறதா.....?” நினைக்கவே நெஞ்சம் தகித்துச் சரிந்தது.



ஓரு வருடம் வேகமாய் கரைந்து போய்விட்டது. அந்த இடைவெளியில் நாம் பிரபாவைப் பற்றிப் பேசவில்லை. ஒரு வேளை இந்த இடைவெளியில் அவள் அமெரிக்காவுக்குக் கணவனிடம் போயிருக்கலாம் என எண்ணிக் கொண்டதோடு நிறுத்திவிட்டோம்.

அன்று ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை. தூர்க்கையம்மன் கோயிலுக்குப் போயிருந்தேன். அர்ச்சனை செய்வதற்காகப் பலர் வரிசையாக நின்றார்கள். பெரிய மலர் மாலையுடன் நீண்ட அர்ச்சனை தட்டுக்குரிய கரங்களை உற்றுப் பார்த்தேன். சந்தேகமே இல்லை பிரபாதான். ஒரு வினாடி என் நெஞ்சம் அதிர்ந்தது! ஒடிப்போய் அவளோடு பேசவேண்டும் போலிருந்தது. அவள் அர்ச்சனை செய்து கொண்டு வரும்வரை பொறுமையுடன் காத்திருந்தேன். திரும்பி வந்தபோது பிரபா என்னைப் பார்த்துவிட்டாள்.

“ஓ..... தமிழினி! எவ்வளவு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின் சந்திக்கிறேன்.....” ஒரு சின்னச் சிரிப்போடு அருகில் வந்து என் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டாள் பிரபா.

“இன்று என்ன விசேஷம் பிரபா? பெரிய மலர் மாலையோடு அம்மாஞ்கு அர்ச்சனை செய்தீர்களே?”

“இன்று என் திருமண நாள். மீண்டும் ஒரு முறை அந்தத் திருமண நாளை ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தேன்.” பிரபா வலோற்கார மாக வரவழைத்துக் கொண்ட சிரிப்பு அது. கண்களில் கண்ணீரும் மினுமினுத்தது.

யாரோ கல்விட்டெறிந்தது போல் அதிர்ந்தது நெஞ்சம். பிரபாவின் வார்த்தைகளில் ஏன் இப்படியொரு விரக்தி? திருமண நாளை மீண்டும் நினைத்துப் பார்க்கிறேன் என்றால் என்ன அர்த்தம்? நாம் நினைத்தது நடந்தேவிட்டதா? என்னோடு சேர்ந்து பிரபாவும் சில நிமிடங்கள் மௌனமாக நின்றாள்.

“தமிழினி! கோயிலுக்குள் நின்று கொண்டு எதுவுமே பேசக்கூடாது. வெளியே வாருங்கள்,” பிரபா என் கரங்களைப் பற்றியபடி வெளியில் நடந்தாள். வெளி மண்டபத்துக்கு அருகில் உள்ள ஒரு மரத்தின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டோம்.

“அப்போ..... பிரபா நீங்கள் கணவரிடம் அமெரிக்காவிற்குப் போகவே இல்லையா?” தெறிப்பது போல் இதழ் நுனி வரை ஒடி வந்த கேள்வியை மிகக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டேன்.

இதை எப்படிப் பிரபாவிடமே கேட்பது? வேறு என்ன பேசலாம்? நான் வார்த்தைகளைத் தேடிப் பார்த்தேன்.

“பிரபா! நீங்கள் அடையாளமே தெரியாதபடி மெலிந்து மாறிப் போய்விட்டீர்களே!”

அவள் விரக்தியாகச் சிரித்தாள். “என் வாழ்க்கையே மாறிப்போய்விட்டது தமிழினி. உடல் மாற்றத்தில் ஆச்சரியப்பட என்ன இருக்கிறது? என்ன தமிழினி விழிக்கின்றார்கள்? அந்த ஆறு நாட்களோடு என் வாழ்க்கையும் அஸ்தமித்துப் போய்விட்டது.” அவள் குரல் உடைந்து சிதறியது. விசிப்பது போல் விரிந்த உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு விம்மல்களைத் தடுத்துக் கொண்டாள்.

என் நெஞ்சம் நடுங்கியது. அவள் கரத்தை என் கரத்தினுள் வைத்து மெல்ல வருடிக் கொடுத்தேன். அவள் கரம் சிறு அசைவாய் நடுங்கியது. மீண்டும் பிரபா தான் பேசினாள்.

“அப்பா, அம்மா ஆசைப்பட்டதால்தான் நான் இந்தக் கல்யாண த்திற்குச் சம்மதித்தேன். எனக்கு அடுக்கடுக்காகப் பெண் சகோதரிகள் இருக்கிறார்கள். அதனால்..... பெற்றவர்கள் தேடித் தருவதை எதிர்க்கக் கூடாது என்பதற்காகத்தான் இந்தக் கல்யாணத்துக்கு இசைந்தேன். அது இப்படி வந்து முடிந்திருக்கிறது.....”

..... அவர் அங்கே எப்படி வாழ்ந்தாலும் பரவாயில்லை. என்னைத் தொட்டுத் தாலி கட்டிய பாவத்திற்காக என்றாலும்..... கில்லை, ஒரு இரக்கத்திற்காக என்றாலும்..... என்னையும் தன்னோடு அமெரிக்காவிற்கு அழைத்து விட்டால், அங்கு நான் எப்படி என்றாலும் வாழ்ந்து விட்டுப் போவேன். யாருக்குத் தெரியப் போகிறது.....

..... ஆறு நாட்களோடு என் வாழ்க்கை பட்டுப் போய்விட்டதே என்ற கவலை. என்னைப் பார்த்து பெற்றவர்கள் அழுகின்றார்களே என்ற கவலை. அக்காவின் கனவு அஸ்தமித்துப் போய்விட்டதே என்று என் சகோதரிகள் துடிக்கின்றார்களே என்ற கவலை. பார்ப்பவர்களின் பரிதாபப் பார்வைக்கு ஆளொகிலிட்டேனே என்ற கவலை. எண்ணிப் பாருங்கோ தமிழினி. எத்தனை கவலைகள் என்று?.....

..... சின்னைப் பிள்ளைகள் மாதிரி உங்களோடு சிரித்து விளையாடிக் கொண்டு சுதந்திரமாக வேலைக்குப் போய் வந்த என் மனதில் இந்தக் கல்யாணம் எத்தனை சுமைகளைச் சுமக்க வைத்துவிட்டது?”

முகத்தில் இளம் சிவப்பாய் வேதனைக் கோடுகள் கோல மிட்டன. அனலாய்க் குழறுகின்ற துயரச் சுவடுகளை மெல்ல மென்று விழுங்கியவளாய்ச் சேலைத் தலைப்பினால் கண்களை ஒற்றிக் கொண்டாள்.

என்னால் ஒன்றுமே பேச முடியவில்லை. ஓ! எனப் பெரிதாக வாய்விட்டு அழவேண்டும் போல் இருந்தது.

“இங்கே இப்படித் தனியே இருந்து தவிப்பதை விட்டு ‘ஷவோஸ்’ பண்ணலாமே பிரபா.”

“‘ஷவோஸ்’ பண்ணலாம்தான் தமிழினி. ஆனால், அப்படி ‘ஷவோஸ்’ பண்ணுவதால் பிரத்தியேகமாக என்ன நிகழப் போகிறது? ஆறு நாட்கள் என்றாலும் வாழ்ந்து முடித்தவள்தானே நான். ‘ஷவோஸ்’ பண்ணினாலும் சரி, பண்ணவிட்டாலும் சரி பட்டுப்போன வாழ்க்கை பட்டுப்போனதுதானே!”

“அப்போ..... இப்படியே இருந்து என்ன செய்யப்போகின்றீர்கள் பிரபா?”

“இப்படியே இருந்து என்றால..... நான் இப்போது பிரைவேட் கல்லூரி ஒன்றில் ரீச் பண்ணுகிறேன். பல்வேறு மாணவர்களோடு பழகுவதனால் மனதில் சுமையின் கனம் ஏறாமல் தடுக்க முடிகிறது.”

“அந்த அரசாங்க வேலையைக் கூட அவசரப்பட்டு ‘றிசைன்’ பண்ணிவிட்டங்களே பிரபா!”

“வேலை மட்டுமில்லை தமிழினி, என் வாழ்க்கை கூட மிகவும் அவசரமாகத்தான் முடிந்து போய்விட்டது.”

பிரபா சில நிமிடம் வரை வாய்விட்டு அழுதாள். அவளைச் சமாதானப்படுத்த வார்த்தைகள் இல்லாமல் மௌனமாக இருந்தேன் நான். என் கண்களும் பனித்துளியாய்ச் சொரிந்தன.



பிரபாவைத் தேடிக் கொண்டு அவள் அம்மா வந்தாள். முகத்தை ஒரு முறை முந்தானையால் துடைத்துவிட்டு எழுந்து கொண்டாள் பிரபா. என்னிடம் விடைபெற்றுக் கொண்ட போதும் அந்தப் பார்வையில் ஏக்கத்தின் நிழல் படிந்து கொண்டிருந்தது.

அன்று இரவு எனக்குத் தூக்கம் கூட வரவில்லை. நெஞ்சில் அமைதியற்ற ஒரு தவிப்பு. பிரபாவைப் பற்றிய நினைவுகள் நெஞ்சை விட்டு அகலாமல் வட்டமிட்டன.

கோத்து வைத்த மாலை மாதிரி மனதில் சேர்த்து வைத்த பிரபாவின் கனவுகள் ஒவ்வொன்றும் அனுபவிக்காமலே அழிந்து போய்விட்டதை நினைக்க நினைக்க வேதனையாக இருந்தது.

பிரபாவின் வாழ்க்கை இப்படி முடிந்து போனதற்கு யார்காரணம்? நான் கொஞ்சம் நிதானமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தேன்.

‘ஆயிரமாயிரம் மைல்களுக்கு அப்பால் இருந்துவிட்டு வந்த ஒருவன், அங்கே எப்படி வாழ்ந்தான்? என்னென்று வாழ்ந்தான்? என்று ஆராயாமல் பெண்ணைக் கொடுத்த பிரபாவின் பெற்றோர்கள் தான் குற்றவாளிகளா? ஆம்! அவர்கள் தான் முதல் குற்றவாளிகள்.’

‘ஓ! பெற்றவர்களே! உங்கள் மகளுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று மட்டும் தான் நீங்கள் ஆசைப்பட்டார்கள். விரும்பின்ர்கள். ஆனால்.... உங்கள் மகள் நன்றாக வாழவேண்டும் என நீங்கள் கணமேனும் எண்ணின்ர்களா? ஆயிரமாயிரம் மைல் களுக்கு அப்பால் இருந்துவிட்டு வந்த ஒருவன் அங்கே எப்படி வாழ்ந்தான் என்று அறிய முயன்றீர்களா? உங்கள் மகளை மனக்கோலத்தில் பார்க்க வேண்டும் என ஆசைப்பட்டார்கள். பார்த்து விட்டார்கள். இனி பிரபாவை உங்களுடனேயே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்.’

பிரபாவின் பெற்றோர் முன்னிலையில் இப்படிக் கத்த வேண்டும் போலிருந்தது எனக்கு.

பிரபாவின் பெற்றோர் மீது முழுக்குற்றத்தையும் எப்படிச் சுமத்த முடியும்? அங்கே, அமெரிக்காவில் தன் மனதிற்குப் பிடித்த ஒருத்தியை வரித்துக் கொண்டு, அதை இங்கே தன் பெற்றோர் முன் சொல்லத் தைரியம் இல்லாமல் பிரபாவின் வாழ்வைப் பாழ்படுத்திய அந்தக் கெட்டிக்கார மாப்பிள்ளையும் குற்றவாளிதானே?

‘மனச்சாட்சி இல்லாத மாப்பிள்ளையே! உன்னை நம்பிக் கழுத்தை நீட்டியவள் இங்கே தனியாகத் தவிக்கும் போது..... உன்னால் அங்கே எப்படி நிம்மதியாக வாழ முடிகிறது?’

‘கைப்பிடித்த மனைவியிடம் பொய் படித்தல் பாவமடா’ என்கிறது அர்த்தமுள்ள இந்து மதம், ஆனால், இந்த மாப்பிள்ளையோ அங்கே தான் விரும்பி எடுத்த பெண்ணுக்குத் துரோகம் செய்திருக்கிறான். இங்கே வந்து இன்னும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வையும் பாழ்படுத்தி யிருக்கிறான். இப்படிச் சமுகத்தில் இன்னும் எத்தனை..... எத்தனை.....

‘நம்பி வழந்த ஒருத்திக்கு நல்லவனாக நடக்கத் தகுதியற்ற இவர்கள் ஆண் என்று சொல்லிக் கொள்ளவே அருகதையற்றவர்கள்.’

‘அந்தரங்க சுகங்களில் மட்டும் பங்குபற்றுவதற்குத்தான் கணவன், மனைவி என்று வேண்டுமா? அதற்குப் பெயர்தான் குடும்பமா? அதற்காக மட்டும்தான் வாழ்க்கை என்று ஒன்று அமைக்கப்படுகிறதா? இல்லையே! அதற்கு மேலும் குதூகலங்கள் நிறைந்தது தானே வாழ்க்கை!’

‘ஒரு குடும்பப் பெண்ணாகத் திகழ்வதில்தான் பெண்மையின் அழகே சுடர் விடுகின்றது’ என்று பிரபா அடிக்கடி சொல்வாளே, அப்படி ஒரு சுடர்விடுகின்ற அழகு பிரபாவிற்குக் கிடைக்காமல் போனது எவ்வளவு கொடுமை?

பிரபாவை நினைக்க நினைக்க அழகை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. நான் மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்தேன்.

கன்னி என்ற தானத்தையும் இழந்து, மனைவி என்று வாழுகின்ற பெருமையையும் இழந்து, அனலாய்த் தகிக்கின்ற இதயத்துள் தன் ஆசைகள், கனவுகள், தாபங்கள் எல்லாவற்றையும் சுருக்கிவிட்டுக் காம்பொடிந்த மலராக வாடுகின்றாளே பிரபா. அவளுக்குக் கிடைக்கப் போகின்ற முடிவுதான் என்ன?

- சிந்தாமணி
(05.11.1978)

கமைகள் சுமக்கும் இதயம்

தைவில் படிந்திருந்த பார்வையை “டக்” எனத் திருப்பி நேரத்தைப் பார்த்தேன். 5.00 மணியை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தது. பைலை முடிவிட்டு எழுந்து கொண்டேன். இந்த வாரம் முழுவதும் ஆபீஸில் ஒரே வேலை.

வழமையாக மாலை 4.30க்கு ஆபீசை விட்டுக் கிளம்பினால் - சற்று அவசர அவசரமாக நடந்து போய்த்தான் 5.00 மணி ரயிலைப் பிடிக்கவேண்டும். ஆனால், இந்த ஒரு வாரமும் மாலையில் ஒரு மணி நேரம் கூடுதலாக வேலை செய்வதால் பஸ்ஸில்தான் போகவேண்டியுள்ளது.

தம்பப் பையையும், குடையையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டு ஆபீசை விட்டுக் கிளம்பினேன். எங்கள் ஆபீஸில் இருந்து பஸ் நிலையம் மிக அண்மையில்தான். மூன்று நிமிஷத்தில் நடந்து போய்விடலாம். ஆனாலும்.... பத்து நிமிஷங்கள் வரை நடக்க வேண்டும் போல் நடையில் ஒரு சோர்வு.

காலையில் ஆபீஸிற்கு வரும்போது நடையில் தென்படுகின்ற துள்ளால் போகும் போது துளிகூட இருப்பதில்லை. நீண்ட நேரம் வேலை செய்தால் யாருக்குத்தான் அலுப்புத் தட்டாது. வீட்டுக்குப் போய் சாப்பிட்டு, படுக்கைக்கு போகும் வரை ஒரே அலுப்பாகத்தான் இருக்கும்.

யாழ்ப்பாணம் பஸ் நிலையம் என்றுமே ஓய்ந்து போய் இருந்தது கிடையாது. மக்கள் நிரம்பி வழிந்து கொண்டே இருப்பார்கள். கீரிமலை லயினில் போய் நின்று கொண்டேன்.

முதல் வரிசை நிரம்பிவிட்டது. பஸ்ஸில் இருக்க இடம் கிடைக்காவிட்டால் நின்று கொண்டு அவஸ்தைப் பட வேண்டியதுதான்.

மனம் மீண்டும் வெறுப்பில் தோய்ந்து கொண்டது. எவ்வளவு தூரம் மூச்சவிடாமல் திண்டாடமுடியுமோ.... அவ்வளவு தூரத்திற்குப் பிரயாணிகளைப் பட்டியலடைப்பது போல் ஏற்றிச் செல்வதில் பஸ் கண்டக்டர்களுக்கு பெரிய திருப்தி.

பஸ்ஸில் பிரயாணம் செய்ய நேரிடும் ஒவ்வொரு வேளையும் ரயிலில் பயணம் செய்யும் சுகத்தை, சுதந்திரத்தைப் பற்றி நான் எண்ணிப் பார்ப்பேன். சொர்க்கமும் நரகமும் என்பார்களே... அது வேறு எங்கேயும் இல்லை. இங்கேதான், ரயிலில் போவது சொர்க்கம், பஸ்ஸில் நெரிபடுவது நரகம்!

பஸ்ஸுக்குள் ஏறி ‘மகளிர் மாத்திரம்’ என்று எழுதப்பட்டுள்ள பக்கமாகப் பார்வையைச் செலுத்தினேன். ஆக இரண்டே இரண்டு சீட்டில் மட்டும் பெண்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். மிகுதி சீட்டியாவற்றையும் ஆண்கள் ஆக்கிரமித்திருந்தனர். எப்படியோ, பெண்கள் பக்கத்தில் இருந்து கொள்ள எனக்கு ஒரு இடம் கிடைத்துவிட்டது.

மீண்டும் ஒரு முறை நிமிர்ந்து ‘மகளிர் மாத்திரம்’ எனக்கறுப்பு எழுத்துக்களிற் பொறிக்கப்பட்டுள்ள எழுத்துக்களைப் பார்த்துக் கொண்டேன். மனத்தினுள் அரும்பிக்கொண்ட சிரிப்பு இதழ் விளிம்புவரை ஒடிவந்து எட்டிப் பார்த்தது.

‘யாழ்ப்பாணத்து பஸ்களில் இந்த எழுத்துக்களைப் பொறிப்பது வீண்வேலையாகும். ‘மகளிர் மாத்திரம்’ என்று எழுதப்பட்ட பக்கத்து சீட்டெல்லாம் ஆண்கள் இருப்பார்கள். பெண்கள் இருக்க இடமில்லாமல் வரிசையாக நிற்பார்கள். அதற்காக ஆண்கள் பஸ்ஸில் இருந்து பிரயாணம் செய்யக்கூடாது என்பதல்ல. ‘மகளிர் மாத்திரம்’ என்ற வார்த்தைகளுக்குக் கொஞ்சம் மதிப்புக் கொடுக்கலாம் அல்லவா?’

என்றுமில்லாதவாறு பஸ் குறித்த நேரத்துக்குக் கிளம்பத் துடித்தது. அப்போதுதான் அவள் - அவசர அவசரமாகக் கையில் சில பார்சல்களுடன் ஒடிவந்து பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டாள். பெண் என்ற அனுதாபத்தினாலோ, என்னவோ..... சற்று இடம்விட்டு அவளை உள்ளே நுழைய அனுமதித்தார்கள் ஆண்கள்.

மிகக் கஷ்டப்பட்டு உள்ளே நுழைந்தவள் என் அருகில் வந்து தோனோடு ஒட்டிக் கொள்வது போல் நின்று கொண்டாள்.

நான் அமர்ந்திருந்த சீட்டில் மூன்று பேர்தான் இருக்கலாம். ஆனால், பஸ்ஸில் சௌகரியமாக அமர்ந்து செல்ல எண்ணுவது மகா முட்டாள்தனம். சற்று நெருங்கி அமர்ந்தால் அவளுக்கும் இடம் கொடுக்கலாம்.

நான் எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பெண்களை திரும்பிப் பார்த்தேன். “அந்தப் பெண்ணுக்கும் இருக்க இடம் கொடுப்போமா?”

என நான் கூறியபோதிலும் அந்தப் பெண்கள் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. தங்கள் பாட்டில் இருந்து கொண்டார்கள்.

யாழ்ப்பாணம் சிவன் கோயிலைக் கடந்து பஸ் சென்று கொண்டிருந்த போது என் தோள்களை மெல்லத் தொட்டுக் கேட்டாள்.

“மிஸ்! எனக்கும் கொஞ்சம் இருக்க இடம் தருகிறீர்களா?” நான் உடனே சற்றே முன்னோக்கி நகர்ந்து அவனுக்கு இடம்கொடுத்தேன். ஒன்றுமே செய்யமுடியாதவர்களாக, என்னை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பெண்கள் சிறிது அசைந்து கொடுத்தார்கள்.

பஸ் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கொக்குவில் சந்தி வந்ததும் எனக்குப் பக்கத்தில் இருந்த புண்ணியவதிகள் இருவரும் இறங்கினார்கள். நானும் அவனும் சற்று நிமிர்ந்து அமர்ந்து கொண்டோம்.

இருள் கன போர் வையாக மெதுவாக விரித் துக் கொண்டிருந்தது. அந்த அழகை ரசிக்கும் ஆவலில் வானவெளியில் என் பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டேன்.

“மிஸ்!” அவள் மெல்ல அழைத்தாள்.

“என்னைத்தானே!”

அவள் புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டு மெல்லத் தலையசைத்தாள். கரங்கள் என் சாரியைத் தொட்டுப் பார்த்தன.

“இது சிங்கப்பூர் நெலெக்ஸ் தானே? நல்ல கலர். என்ன விலைக்கு வாங்கினீர்கள்?”

நான் சிரித்துக் கொண்டே “சிங்கப்பூர் நெலெக்ஸ் மாதிரி இருக்கிறதா?” என்றேன்.

“ஆமாம்! அழகான பிரின்ட், கலரும் நல்லது”.

“அப்படியானால் நீங்கள் ஏமாந்து போன்கள். இது எங்கள் ஊர் நெலெக்ஸ் சாரி. விலை 66 ரூபா தான்.....”

“உண்மையாகத் தான் சொல்கிறீர்களா?” அவள் வியப்புடன் கேட்டாள்.

தொடர்ந்து சில வினாடிகள் மௌனம். சாரியோடு அறிமுகப்

பேச்சு ஆரம்பமாகி விட்டதால் மீண்டும் அவள் பேச முயற்சித்தாள்.

“மில்! உங்களுடைய பெயர்.....” நான் தவறாக நினைப்பேன் என்றோ என்னவோ சற்றுத் தயங்கியபடி தான் கேட்டாள்.

“என் பெயர் தமிழினி. அதைக் கேட்பதற்கு ஏன் இப்படித் தயங்குகின்றீர்கள்”

“ஓ! நீங்கள் தான் தமிழினியா? சீதனத்தை கருவாக வைத்துக் கவிதை, நாடகம் எழுதுகிற தமிழினி தானே?” அவள் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டாள்.

“ஆம்” என்ற பாவனையில் தலையை மட்டும் அசைத்துக் கொண்டேன். அதற்கு மேல் என்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள நான் விரும்பவில்லை.

மறுகணம் அவள் மௌனமாகி விட்டாள். பார்வை வெளியே தாவிச் சென்றது. பேச ஆரம்பித்தவள் ஏன் இப்படி மௌனமாகி விட்டாள்? “சீதனத்தைக் கருவாக வைத்து.....” என்ற சொல் ஏதாவது பழைய சம்பவங்களை ஞாபகப்படுத்தியிருக்குமோ? ஒரு வேளை.... அவளின் வாழ்வே சிறப்படையாமல் இருந்திருக்குமோ?

பஸ் தாவடி முனியப்பர் கோயிலைத் தாண்டிச் சென்று கொண்டிருந்தது. இத்தனை நேரமும் அவள் தான் பேசிக்கொண்டு வந்தாள். இனி நானும் ஏதாவது கேட்க வேண்டாமா?

“மில்!” நான் மேல்ல அழைத்தேன். அவள் துணுக்குற்றுத் திரும்பினாள்.

“கையில் பார்சல்கள் எல்லாம் வைத்திருக்கிறீர்கள்..... என்ன ஓாப்பிங் செய்துகொண்டு வாரீங்களா?”

நான் கேட்டேன். அவள் வாய்விட்டுச் பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

“ஓாப்பிங் என்றால் புதிது புதிதாகச் சாமான்களை வாங்குகின்ற அளவுக்கு எனக்குத் தகுதியில்லை. ஆனாலும் பார்க்கப் போனால்..... இதுவும் ஒரு வகையிலை ஓாப்பிங்தான். பத்து வருஷத்துக்கு முன்னர் வாங்கிய சாரி இரண்டு.... உடுத்து உடுத்துப் பிரின்ட் எல்லாம் போய்விட்டது. புதிதாகப் பிரின்ட் செய்யக் கொடுத்திருந்தேன். அதைத்தான் வாங்கிக் கொண்டு வருகின்றேன்.” அவள் தாழ்ந்த குரலில் சொன்னாள்.

நிதானமாக திரும்பிய என் பார்வை அவள் நெற்றியில், கழுத்தில், காதில் எனத் தாவித் தாவிப் பதிந்தது. பொட்டில்லாத நெற்றி! கழுத்து, காது, கை.... எல்லாமே வெறுமைதான். சின்னச் சின்னப் பச்சைப் பூப்போட்ட வெண்ணிறச் சாரியும், கறுப்புச் சோளியும் அனிந்திருந்தாள். ஆனாலும் பார்ப்பவர்களை கவர்கிற ஒர் அழகு அவளிடம் குடிகொண்டிருந்தது.

“என்ன தமிழினி, அப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்? கழுத்து, காது, கை.... எல்லாமே வெறுமையாக இருப்பதாலா? என்னுடைய நகைகள் எல்லாம் மக்கள் வங்கியில், அடைவு என்ற பெயரில் பத்திரமாக இருக்கின்றன.”

அவள் மன வெம்மையோடு சொன்னபோது - நான் திகைத்துப் போனேன். என் எண்ணத்தை அப்படியே புரிந்து கொண்டவள் மாதிரியல்லவோ பேசுகின்றாள்! இப்போது என் பார்வை அவள் முகத்தின் மீது பதிந்து கொண்டது.

எண்ணெய் இல்லாமற் சிறிது நேரத்தில் மங்கிவிடும் தீபத்தைப் போல் அவள் முகத்தில் ஒரு தகிப்பு. நான் என்ன பேசுவது? பார்வையை வெளியே ஓடவிட்டேன். பஸ் கோண்டாவில் சந்தியைக் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தது.

“தமிழினி! நீங்கள் எங்கேயோ வேலை பார்க்கிறீர்களா?” அவள் என் கரங்களை மெல்லத் தொட்டுக் கேட்டாள்.

“ஆமாம்! நான் எக்கவுண்ஸ் கிளார்க்காக வேலை பார்க்கிறேன்”.

“ஓ! நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலிதான் சின்ன வயதிலேயே ஒருவேலை கிடைத்துவிட்டது.”

நெஞ்சின் அடித்தளத்தில் இருந்து கிளம்புகின்ற நீண்ட பெருமுச்சுடன் சொன்னாள் அவள்.

“ஏன்? உங்களுக்கு வேலை பார்க்க விருப்பமில்லையா?”

“ஏன் விருப்பமில்லை. விரும்புகின்ற எல்லாமே நடக்கிறதா? என்னுடைய மனதில் எத்தனை எத்தனை விருப்பங்கள்? அதில் எது நிறைவேறி இருக்கிறது? நான் உச்சத்தில் நின்று கொண்டு வாழ ஆசைப்படவில்லை. சாதாரணமாக, காதுத் தோட்டைக் கூட அடைவு வைக்காத அளவிற்கு வாழ வேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்படுகிறேன். ஆனால்..... என் ஆசை நிறைவேறுவதாய் இல்லை”.

வெந்து போன மனச்சலிப்போடு வெளிவந்தன அவளது வார்த்தைகள். என் மனமும் குழமந்தது. எவ்வளவு தூரம் நொந்து போய்ப் பேசுகின்றாள்?

“ஒரு வேலை தேட நீங்கள் முயற்சி செய்யவில்லையா?” என மிகப் பரிவுடன் கேட்டேன்.

“என் முயற்சிக்கவில்லை? எத்தனை இன்டர்வியூவைச் சந்தித்திருக்கிறேன். என்னுடைய படிப்பிற் கூட எந்தக் குறையுமில்லை. நன்றாகத் தான் படித்தேன். அதன் பின்பு தொழில்நுட்பக் கல்லூரியில் ஆங்கிலத் தில் சுருக்கெழுத்து, டைப் பிங் படித்தப் பாஸ் பண்ணியிருக்கிறேன். பயன் ஒன்றுமே இல்லை. அதற்காக நான் கடவுளைக் கூட நொந்தது கிடையாது.”

தாங்க முடியாத வேதனையோடு சொன்னாள் அவள். நெஞ்சின் துயரை ஜீரணிப்பது போல் ஒரு நீண்ட பெருமுச்சு கிளம்பி மறைந்தது.

“உங்கள் குடும்பத்தை நீங்கள் தான் காப்பாற ற வேண்டியுள்ளதோ?” எனக் கேட்டேன்.

“எங்கள் குடும்பம் என்றால்... நானும் அம்மாவும் மட்டும் தான். அம்மா பாரிச வாதத்தாற் படுத்த படுக்கையாக இருக்கிறா. அம்மாவைக் கவனிக்க நான் இருக்கிறேன். ஆனால் வைத்தியச்செலவு...! அதனால்தான் இத்தனை திண்டாட்டம்.”

“ஓ! உங்களுக்குப் பெரும் பொறுப்புத்தான். அப்படியிருந்தும் உழைப்பு எதுவுமின்றி எப்படித்தான் வாழ்கின்றீர்களோ?”

“அப்பா இருந்திருந்தால் எனக்கு இத்தனை சுமைகளும், துன்பங்களும் ஏற்பட்டிருக்கமாட்டா. என்ன செய்வது? நான் அனுபவிக்க வேண்டியிருக்கிறதே! அப்பாவின் பெண்டென் பணம் கொஞ்சம் கிடைப்பதால் தான் வாழ்க்கை ஒடுகிறது..”

நெஞ்சில் நின்று அழுத்துகின்ற சுமைகளை விழுங்க முற்படுபவள் போல் ஒரு வினாடி... உதட்டைப் பிரித்து முடிக் கொண்டாள். என் நெஞ்சமும் கணத்தது.

“உங்கள் குடும்பத்தில் நீங்கள் ஒரே ஒரு பிள்ளைதானோ?” இப்படி நான் கேட்டதும் அவள் விரக்தியாகச் சிரித்தாள்.

“நீங்கள் சொன்ன வார்த்தையில் ஒரு சிறு திருத்தம். எங்கள்

குடும்பத்தில் நானே ஒரே ஒரு பெண். எனக்கு இரண்டு அண்ணன்மாரும், ஒரு தம்பியும் இருக்கிறார்கள். இப்போது குடும்பத்துக்கு நான் ஒருத்திதான்.”

“உண்மையாகத்தான் சொல்கிறீர்களா?”

“நான் ஏன் உங்களிடம் பொய் சொல்ல வேண்டும்? என்னுடைய இரண்டு அண்ணன்மாரும் என்ஜினியர். முத்தவர் கண்டாவில். அடுத்தவர் ஸண்டனில். தம்பி கொழும்பில் டாக்டராக இருக்கிறான்.”

படார் என யாரோ தாக்கியது போல் அதிர்ந்து போய் நிமிர்ந்தேன் நான். என்னால் பேசவே முடியவில்லை.

“மில்! நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள்?”

“தமிழினி! நான் உண்மையைத் தான் சொல்கிறேன். இதை நீங்கள் மட்டுமல்ல யாருமே நம்பமாட்டார்கள்.”

“இரண்டு என்ஜினியருக்கும், ஒரு டாக்டருக்கும் ஒரே ஒரு சகோதரியாய் பிறந்துமா இத்தனை கஷ்டங்கள்?”

“என்ஜினியர் அண்ணாவாக இருந்தால் என்ன? டாக்டர் தம்பியாக இருந்தால் என்ன? அவர்களின் ஆசைகள் எனக்காகவோ, என் பெற்றோருக்காகவோ நிராசையாகப் போகக் கூடாது?”

“அப்படியென்றால்.... என்ன அர்த்தம்? எனக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லையே?”

“அப்பா பிள்ளைகளை ஆசையாகத் தான் படிப்பித்தார். முத்து புதல்வர்கள் இரண்டு பேரும் என்ஜினியர் என்பதில் அப்பாவுக்கு அளவற்ற பெருமை. படித்துப் பட்டம் பெற்றதும் அவர்கள் தங்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றினார்கள். முத்த அண்ணாவின் விருப்பம் வெள்ளைக்காரப் பெண்ணாக இருந்தது. மற்ற அண்ணாவின் விருப்பம் பறங்கிப் பெண்ணாக இருந்தது. இருவருமே திருமணம் செய்து கொண்டார்கள்.”

“அப்பா, மனம் மிக நொந்து போனர். அதன் பிறகு இளைய தம்பி டாக்டருக்குப் படிக்கப் போதனைக்குச் சென்ற போது அப்பா நொந்த மனத்தோடு தான் சொன்னார்:

ஜெகன்! என்னுடைய அருமை மகளுக்காக எதையுமே வைக்காது - முழுவதையும் செலவு செய்து இரண்டு என்ஜினியரை

உருவாக்கப் பாடுபட்டேன்டா. ஆனால், அவர்கள் உருவாகின பிறகு என்னுடைய நெஞ்சில் உதை போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாங்கள். அந்த நோ இன்னும் ஆறவில்லை. ஆனால்.... ஜெகன்! உனக்கு ஒரு அருமையான அக்காள் இருக்கிறாள்டா. அவளை ஒரு போதுமே மறந்து போகாதே. உன் அண்ணன்மார் ஏற்படுத்தின மனநோவை நீ போக்குவாய் என்று எனக்குத் தெரியும் ஜெகன்! நீ கவனமாகப் படிக்க வேண்டும் மகனே!

அப்பா பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன் ஜெகனுக்குக் கூறிய அட்வைஸை நான் இன்னமும் மறந்து போகவில்லை. ஆனால் அவன் - ஜெகன் நான்கு வருஷத்தில் மறந்தே போய்விட்டான்.”

அவள் ஒரு கணம் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டாள். நினைவுகள் சுமையாக இருந்தனவோ என்னவோ? நான் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். இதயம் துயரத்தில் குழமைந்தாலும்... மிகுதிக் கதையையும் அறிந்துவிட வேண்டும் போல் எனக்குள் ஒர் அவசரம். அவள் மீண்டும் தொடர்ந்தாள்.

“அப்பாவின் அட்வைஸைக் கடைப்பிடித்து அக்காவான எனக்காகக் காத்திருக்கின்ற அளவுக்கு ஜெகனின் இளமைக்குப் பொறுமையில்லை. டாக்டருக்காக இறுதி வருஷம் படித்துக் கொண்டிருந்த போதே ஒரு சிங்களப் பெண்ணை மனந்து கொண்டான்.”

“படார்!” என ஏதோ தாக்கியது போல் என் இதயம் அதிர்ந்தது. அண்ணன் இருவரையும் பின்பற்றி அதே வழியில் தம்பியும் நடந்திருக்கிறான். இப்படி நடப்பதுதான் சகோதர ஒற்றுமையா? அவள் ஆரம்பித்த கதை முழுவதையும் சொல்லி முடித்துவிட வேண்டும் என அவசரப்படுவள் போல் சொன்னாள்:

“அடுக்கடுக்காக நொந்து போன அப்பாவின் உள்ளத்துக்கு முன்றாவது அடியையும் தாங்குகின்ற வலிமை இருக்கவில்லை. ஜெகன் கொடுத்த இறுதி உதையையும் தாங்க முடியாமல் துவண்டு போன அப்பா சில நாட்களில்.... ‘ஹாட் அட்ராக்’ என்ற பெயரில் எங்களைப் பிரிந்து போய் விட்டார்.”

“பெற்ற பிள்ளைகள் மூவரும் போன போது அசையாத அம்மா அப்பா போனதும் பாயும் படுக்கையுமாகிவிட்டாள். ஆக, அசையாத, நலியாத ஒருத்தி நான் மட்டும் தான். நானும் படுக்கையில் விழுந்திருந்தால்.....”

அவள் குரல் தளதளத்தது. பொட்டுப் பொட்டாகக் கண்ணீர் அரும்பியது. குமைகின்ற உள்ளத்தைச் சமாதானப்படுத்துவது போல் உத்தைக் கடித்தபடி, என்னையும் கடந்து தனது பார்வையை வெளியே ஒடவிட்டாள். ததும்பிய கண்ணீரைக் கூட வெளியே சிந்தவிடாது அடக்கிக் கொள்ள அவளால் எப்படி முடிந்தது?

வெந்து கொண்டிருக்கிற அவள் இதயத்திற்கு மெல்ல ஒத்தடம் கொடுப்பது போல் அவளது கரத்தை வருடிக் கொடுத்தேன். வெறும் வார்த்தைகளாற் சமாதானப்படுத்தக்கூடிய ஒரு சமையா அவள் இதயம் சுமந்து கொண்டிருக்கும் அந்தச் சமை!

“என்ன தமிழினி? ஒன்றுமே பேசாமல் இருக்கிறீர்கள்!” தகித்த இதயத்தை சமாதானப் படுத்திக் கொண்டு கேட்டாள் அவள்.

“என்ன பேசுவது? இப்படி இரண்டு என்ஜினியருக்கும், ஒரு டாக்டருக்கும் சகோதரியாய் இருந்தும் கூட ஒரு நல்ல வாழ்க்கை உமக்குக் கிடைக்கவில்லையே?”

“நான் இப்படி அனுபவிப்பது என்னுடைய தலைவிதி. அதற்காக, அண்ணைமாரையோ, தம்பியையோ நான் ஒருநாள் கூட நொந்தது கிடையாது. அவர்கள் தங்கள் விருப்பப்படி வாழ்கிறார்களே என்ற அளவில் எனக்குப் பெரிய திருப்தி.”

எவ்வளவு சுலபமாக தன் மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்! இவ்வளவு பெரும் தன்மைமிக்க சகோதரியைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல் தங்கள் இளமை உணர்வுகளுக்கு மட்டும் எப்படி அவர்களால் இடம்கொடுக்க முடிந்தது?

கல்யாணச் சந்தையில் என்ஜினியர், டாக்டரின் பெறுமதி தான் எவ்வளவு, சீதனம் என்ற பெயரில் வீடு, வளவு, நகை தவிர - 75ஆயிரம் காசாக வாங்கலாம். அப்படி அந்த மூவரில் ஒருவர் செய்திருந்தால் கூட.... இந்தச் சகோதரியை வாழ வைத்திருக்கலாமே!

ஆனால் அவள் தான் ‘எல்லாம் தலைவிதி’ என தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு விட்டாளே!

என் மனம் நினைவுகளாலே அரற்றிக்கொண்டிருந்தது.

“தமிழினி! எனக்கு இப்போது எத்தனை வயது இருக்கும் என நினைக்கிறீர்கள்?” அவள் திடுமென என்னைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

“இருபத்தைந்திற்கும் முப்பதிற்கும் இடையில் இருக்குமா?”

“என்னெனப் பார்ப்பதற்கு அவ்வளவு இளமையாகவா தெரிகிறது?” வேதனையின் மத்தியிலும் அவள் முகத்தில் ஒரு புது மலர்ச்சி தோன்றியது.

“ஆனால்... நீங்கள் நினைக்கின்ற மாதிரியில்லை. அடுத்த மாதத்துடன் எனக்கு 37 தொடங்கப் போகிறது.”

“உண்மையாகவா? உங்களைப் பார்த்தால் யாருமே அப்படிச் சொல்லமாட்டார்கள்.”

“மற்றவர்கள் சொல்லாவிட்டாலும் என் வயது வயதுதானே? இன்னமும் மூன்று வருடங்கள் போனால் முக்கால் கிழவியாகிவிடுவேன். எனக்கு வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை கிடையாது. எனக்குள்ள ஒரே ஆசை என்னவென்றால்... எப்படியும் நான் ஒரு வேலை பார்க்க வேண்டும். படுக்கையில் இருக்கின்ற அம்மா கண்ணை முடினால், அப்பாவின் பென்ஷன் காசு கூட வரமாட்டாது. பின்பு, நான் மற்றவர்களிடம் கையேந்துகின்ற அளவிற்கு அநாதையாகிவிடுவேன். அப்படி ஒரு நிலை எனக்கு வரக்கூடாது.....”

நெஞ்சத்தை நிறைத்துக் கொண்ட வேதனைச் சுமையால் உள்ளமும் உதடும் மெல்ல விம்மின. கண்கள் பனித்தன.

மனச் சுமைகளைக் குறைப்பதற்காக அறிமுகமும் இல்லாத என்னிடம் எல்லாவற்றையும் கொட்டித் தீர்த்திருக்கின்றாள். அத்தனை சுமைகளையுமா அவள் இதயம் சுமந்து கொண்டிருக்கிறது?

இப்பொழுது என் மனம் கனத்தது. “ஓ! பெற்றோர்களே! நீங்களும் யாராவது பெண் பிள்ளைகளுக்காக ஆண்பிள்ளைகளை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? அப்படியானால் உங்கள் கதையும்....”

பஸ் மருதனாமடம் சந்தியைக் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தது. வானத்தைப் பார்த்தேன். செந்நிறமாய் பூத்துப் போயிருந்தது. கீழ் வானம் அதில் கடல் அலைகள் உயர்ந்து தாழ்ந்து ஆடுவது போல் கருமேகம் கோட்டிருக்கிறது.

“என்ன தமிழினி! செவ்வானத்தின் எழிலை ரசிக்கிறீர்களா? நான் வானத்திற்கூட வாழ்க்கையின் தத்துவத்தைத் தான் பார்க்கிறேன். பாருங்கள்! அடிவானத்தில் மேடும் பள்ளமுமாய் மேகம் ஓடுவதை...! இயற்கை அழகிலேயே மேடுபள்ளம் இருக்கும் போது... வாழ்க்கையில் மேடு பள்ளம் ஏற்படுவது அப்படி ஒன்றும் பெரிய அதிசயம் இல்லையே!”

நான் திரும்பி அவளைப் பார்த்தேன். அவள் தான் காணுகின்ற ஒவ்வொரு காட்சியிலும் வாழ்வை ஒப்பிட்டுத் தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக்கொள்கிறாளா?

நான் இறங்க வேண்டிய இடம் வந்துவிட்டது. எழுந்து நின்றேன். அவள் என் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டு.. எல்லா வேதனையையுமே மறந்துவிட்டவள் மாதிரிச் சிரித்தாள்.

பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கி வீதியில் நடந்து கொண்டிருந்த போதும் - அவளின் சோகம் ததும்புகின்ற முகமும், சுமைகளைத் தாங்கும் இதயமும் தான் என் கண்முன் விரிந்து கொண்டிருந்தன.

என்னுடைய தம்பியும் வாசிற்றியில் என்ஜினியருக்குப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஒருவேளை அப்பாவும் அவனை நம்பிக் கொண்டிருக்கலாம். அவனிடம் இருந்து நிறைய எதிர்பார்க்கலாம். அப்படி ஏதாவது எதிர்பார்த்து, பின்னர் அவனும் அவளின் சகோதரர்களைப் போல் அவசரப்பட்டால் - அந்த ஏமாற்றம் அப்பாவையும் படுபாதாளத்தில் தள்ளிவிடலாம். பின்பு அவளைப் போல் சுமைகளை எங்கள் இதயமும் சுமக்க நேரிடலாம் அல்லவா? இதற்குப் பெயர் தான் விதியா?

- சிந்தாமணி

07.01.1979

பார்வைகள் கோணலாகும் போது!

அலை அலையாய் இதழ் விளிம்பில் இருந்து புன்னகை வழிந்து கொண்டிருந்தது. மனதில் அப்படியொரு மகிழ்ச்சி அவனுக்கு. சின்னச் சின்னக் கோடுகளாய் நெஞ்சில் அரும்பி நின்ற ஆசைகள்.... ஒரு வடிவமாய் இணைந்து மலரப் போகின்றது. அவளின் ஆசைகள் கனவுகள், அனுபவிப்பை நோக்கி நகர்ந்து கொண்டிருக்கின்றது. இன்னமும் ஒரேயொரு காட்சி மட்டும்தான். அதுவும் அரங்கேறி விட்டால் ... பிறகென்ன? இரண்டு கரங்களின் இணைப்பு! ஒரு புது அத்தியாயத்தின் ஆரம்பம். மீண்டும் அவள் இதழ்களில் புன்னகை மலர்ந்தது.

நிவேதினி திரும்ப ஒருமுறை தன்னை கண்ணாடியில் பார்த்துக் கொண்டாள். அதிசயிப்பாய் விழிகளில் ஒரு மலர்ச்சி. அழகில் இன்று ஒருபடி உயர்ந்து நிற்பது போன்ற பிரமை. மெல்லிய பச்சையில் கரும் பச்சை போடர் போட்ட சாரி. அதே கரும்பச்சை பிளவுஸ். கட்டுக்கடங்காத நீண்ட பின்னலில் ஒற்றை ரோஜா, விழிகளில் மிக நேர்த்தியாகப் பூசிக்கொண்ட ஜடெக்ஸ்.... இந்த மிகச் சாதாரணமான அலங்காரம் தான் எப்போதுமே நிவேதினிக்குப் பிடிக்கும். அதே அவள் அழகை டக்கென ஒருபடி மேலுயர்த்திக் காட்டிலிடும்.

அவன் அவளைப் பெண் பார்க்க வரப்போகிறான். அவனுக்கு அவளைப் பிடிக்காமலா போகும்! அந்த - முகம் தெரியாத அவனைப் பற்றி மனதிற்குள்ளேயே எண்ணிப் பார்த்தாள் நிவேதினி. அவன் எப்படி இருப்பான்? அவளின் ரசனைப்படி...., மனதிற்குள் வரைந்து வைத்திருக்கிற அதே முகம் மாதிரி, பார்த்தவுடனேயே சம்மதித்து விடுகின்ற கம்பீரத் தோற்றத்தோடு, அவளின் அழகோடு போட்டி போடுகிறவனாக...! நிவேதினி டக்கென விழித்துக் கொண்டவள் போல் கட்டுமீறி புரண்ட எண்ணங்களை நிறுத்திக் கொண்டாள். மீண்டும் உதட்டில் சிரிப்பு எட்டிப் பார்த்தது. இந்த மனதுக்குத் தான் எவ்வளவு அவசரம்? இன்னும் சில நிமிடத்தில் அவன் வரப்போகிறான். நன்றாகப் பார்த்துவிடலாம்! அதற்கு முன் எத்தனை விதம் விதமான கற்பனைகள்?

அவன் வெளிப் படையாகவே தன் விருப்பத் தை சொல்லிவிட்டிருந்தது நிவேதினிக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. அவனுக்கும் அதே விருப்பம்தான். சும்மா பத்துப்பேர் வந்து.... பெண்பார்க்கும் படலமென்று.... அது வெறும் கோமாளிக் கூத்து, அவன் சொல்லியிருந்தான். அவனே வந்து பெண்ணுடன் கதைத்துப் பார்த்து... பிடித்துவிட்டால் பின்பு பெற்றவர்கள் மற்றுப் பேச்சுக்களை முடிக்கட்டும் என்று.

அவளின் அப்பா முதலில் கொஞ்சம் தயங்கினார். ‘அப்படிக் கதைத்துப் பார்த்துவிட்டு.....பின்பு அவன் பிடிக்கவில்லையென்றால்....?’

“பிடிக்கவில்லை என்றால் என்ன அப்பா? சும்மா ஒரு நண்பர்கள் மாதிரிப் பேச்சுத்தானே? ஒருவர் விருப்பத்தை மற்றவர் அறிந்து கொள்ளுகின்ற அளவிற்கு வளருகின்ற பேச்சு. திருமணமான பின்பு - பிடிக்கவில்லை, விருப்பங்கள் ஒத்துப் போகவில்லை.... என அலுத்துக் கொள்வதைவிட முன் பே நிராகரித்துவிடுவது நல்லதுதானே?” நிவேதினி சொன்ன போது அப்பா அவளின் வார்த்தைகளை ஏற்றுக் கொண்டார்.

ஸ்கூட்டரின் ஓசை அவர்கள் கேற்று வரையில் வந்து ஓய்ந்து விட்டது. அவன் தான் வந்துவிட்டான். நிவேதினி அவசர அவசரமாக எழுந்து யன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தாள். அவனும்... மற்றது அவனின் அப்பாவுமாகத் தான் இருக்கவேண்டும். பிறவுண் கலரில் பெல்ஸ் அதற்கு மாட்சாக லயிற் பிறவுணில் செக்போட்ட சேட், பிளாட்போம் சூஸ், சின்னமீசை, சிரிக்கின்ற பெரிய விழிகள்.... பார்க்க நன்றாகத்தான் இருந்தது. அவன் முகத்தை எங்கோ பார்த்தது போன்ற ஞாபகம். நினைவுபடுத்திப் பார்த்தாள் நிவேதினி. ஊஹாம் சிந்தனைக்கு எட்டவே இல்லை. நித்தமும் வேலைக்குப்போய் வரும்போது.... வீதியில் பார்க்கும் ஆயிரம் முகங்களில் இதுவும் ஒன்றாக இருந்திருக்கலாம்.

அவர்கள் அப்பாவின் வரவேற்போடு உள்ளே வந்து அமர்ந்துகொண்டார்கள். அதன் பின்புதான் மனத்தின் கள்ளத்தனம் நிவேதினிக்குப் புரிந்தது. அடக்க நினைத்தாலும் அடங்க மறுக்கின்ற ஒரு கள்ளத்தனமான அவசரம் இந்த மனத்திற்கு. அவன் உள்ளே வந்தபின்பு... அவளோடு கதைக்கின்ற போது.. அவனை நன்றாகப் பார்த்திருக்கலாம். ஆனால்.... அதற்கு முன் அவன் வந்து இறங்கியவுடன் அவனைப் பார்த்துவிட வேண்டும் போல மனதிற்குள் ஒரு அடக்கமுடியாத துடிப்பு. அவனுக்கும் அப்படித்தான் மனதிற்குள் ஏற்பட்டிருக்குமோ?

நினைக்க நினைக்க நிவேதினிக்கு சிரிப்புத்தான் வந்தது. இந்த மனமும் ஆசைகளும் எவ்வளவு விசித்திரமானவை. நித்தமும் ஆபீஸில் எத்தனை பேரைப் பார்க்கின்றாள். எத்தனை பேரூடன் பேசுகின்றாள். அப்போதெல்லாம் சாதாரணமாக இருக்கின்ற மனம்... இப்போ மட்டும் எப்படி அவசரப்படுகின்றது.

ஆனால்.... இவன் அந்த மற்றவர்கள் மாதிரியல்ல. அவன் கனவோடு இணைவதற்காக வருகின்றவன். அதனால் தான் மனதிற்குள் இப்படியொரு குதூகலிப்பு. ஒருவேளை அவன் கனவுகளோடு... இவன் இணையாமல் போய்விட்டால்....? நிவேதினி சட்டென நினைவுகளை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

அவன் அவன் முன்பு வந்தபோது.... பார்த்த அவன் விழிகளில் திகைப்புக் கலந்த வியப்பு. பார்வையை திரும்பவிடாமல் நிறுத்தி வைத்திருக்கிற இப்படியான ஒரு அழகியைத்தான் அவன் விரும்பினான் ஆனால் இவன்...?

தினேஷ் என்னங்களை ஓடவிடாமல் வலுக்கட்டாயமாகப் பிடித்து நிறுத்தினான். அவன் சில்வர் கப்பில் ஆவிபறக்கின்ற காப்பியை அவன் முன்னால் நீட்டியபோது.... அதை எடுப்பதற்காக கைகள் நீள மறுத்து அடம்பிடிப்பது போலிருந்தது. ‘நன்றி’ சொல்வதற்காகக் கூட உதடுகள் பிரிய மறுத்துவிட்டன.

தினேஷ் அவன் தந்துவிட்டுப் போன காப்பியையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். ஆவி இன்னமும் போய்க் கொண்டுதானிருந்தது. சின்னப்பிள்ளைகள் போல்.... ஒரு குழந்தைத்தனத்தோடு.... அந்த ஆவிமேல் உள்ளங்கையைப் பிடித்துப் பார்த்தான். மெதுவாக உள்ளங்கை வியர்த்துப் போயிருந்தது.

தீர்பாராமல் கிளம்பிய வெம்மையில்... அதன் ஆவியில் மனம்கூட வியர்த்துக்கொண்டிருந்தது. ஒருவித ஏமாற்றத்தில் கனவுகள் மெல்ல மெல்லக் கலைவது போலிருந்தது. எவ்வளவு ஆசையோடு, கொஞ்சம் நன்றாகவே டிரெஸ் பண்ணிக்கொண்டு வந்தான். எல்லாமே வீணாகிப் போய்விடுமோ?

“காப்பி ஆறுப் போகின்றது.” அவளின் தந்தைதான் ஞாபகப்படுத்தினார். ஒரு அச்டுச் சிரிப்போடு தினேஷ் காப்பியை அருந்த ஆரம்பித்தான். ‘கமகமக்கின்ற அருமையான காப்பி. அவள்தான் தயாரித்திருப்பாளோ?’ மீண்டும் நிவேதினியைப் பற்றி அவன் மனம் எண்ண ஆரம்பித்தது. “எவ்வளவு அழகி அவள். இதயத்து ஆசைகளை மெல்லச் சுருதிகூட்டி ஆர்ப்பரிக்க வைக்கின்ற அழகு. ஆனால்.....!”

“நேரம் வீணாகக் கரைகின்றது. நீங்கள் பேச வேண்டியதைப் பேசிக் கொள்ளலாம்”. மீண்டும் நிவேதினியின் தந்தை தான் சிரிப்போடு சொன்னார்.

தினேஷ் டக்கென நிஜ உலகிற்கு இறங்கி வந்தான். அவளைப் பார்க்க வருவதற்கு முன்.... அவளுடன் என்ன என்னவெல்லாம் பேச வேண்டும் என எண்ணியிருந்தானோ அவற்றையெல்லாம் நிராகரித்தான். இப்போ அவளைப் பார்த்த பின்பு.... புதிதாகப் பேசவேண்டிய வார்த்தைகளை மிகக் கண்டப்பட்டு தேடிப் பிடித்து மனதில் நிறுத்திக் கொண்டான்.

அவளின் அறைவாசலில் நின் றபோது “உள்ளே நுழையலாமா?” என்பது போல் கால்கள் தயங்கிக் கொண்டன. ஒரு கலைக்கூடத்தின் மத்தியில் தேவதை போல அவள் நின்றுகொண்டிருந்தாள். “இருங்கோ...” ஒரு சின்னச் சிரிப்பில் இதழ்கள் மலர கதிரையை அவன் முன் நகர்த்தினாள் நிவேதினி.

அவன் மௌனமாக அமர்ந்து கொண்டு அறையைச் சுற்றிப் பார்வையை ஓடவிட்டான். அலுக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருக்கலாம் போல் அறையை அழுகுபடுத்தி வைத்திருந்தாள். சுவரில் தொங்குகின்ற வண்ண வண்ண ஓவியங்கள்!.. அவன் பார்வையைச் சற்று சூர்மையாக்கிப் பார்த்தான். கீழே கறுப்புமையால் சின்ன ஏழுத்தில் ‘நிவேதா’ எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அவன் வியந்து போய் விட்டான். அவளே அழகில் பார்ப்பவர்களை தினைஷுக்கின்ற ஒரு ஓவியம் மாதிரி. பிறகு.... அவளுக்குள்ளும் இப்படி ஒரு ஓவியத் திறமையா? மேசையில் புத்தகங்கள் அடுக்கியிருந்தவிதம்..... படுக்கைக்கு விரிப்புத் தைத்திருந்த முறை.... எல்லாவற்றிலுமே அவளின் திறமை பளிச்சிட்டது. இப்படி ஒரு அறையில், அவளோடு.... அவளுடையவனாகவே இருந்து ரசிக்கின்ற சந்தர்ப்பம் தினைஷுக்குக் கிடைக்கவே மாட்டாது. நினைக்கவே நெஞ்சைப் பிசைவது போன்ற மெல்லிய நோவில் அவன் இதயம் கசிந்தது.

நேரம் வெறுமையாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அவன் இதுவரை ரசித்த ரசனைகளையெல்லாம் சட்டென உதறிவிட்டு, சூழ்ந்திருந்த மௌனத்தைக் கலைப்பது போல் பேசினான்.

“நிவேதா! இந்தத் திருமணத்திற்கு நீங்கள் மனப்பூர்வமாகத்தான் சம்மதித்தீர்களா?”

அவன் ஒசை சிந்தாமல் மெல்லச் சிரித்தாள். முதல் வார்த்தையைப் பேசும் போதே ‘நிவேதா’ என அழைக்கின்ற

அளவிற்கு அவன் நெருங்கி வந்துவிட்டதை நினைக்க அவளுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

“ஆமாம்! ஏன் இப்படிக் கேட்கிறீர்கள்?”

“இல்லை....! உங்களை எனக்கு முன்பே தெரியும். நீங்கள் வேலைக்குப் போய்வரும் போது நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஏன்? உங்கள் காதல் தோற்றுப்போய்விட்டதா?”

யாரோ நெஞ்சில் நேராக உதைத்தது போல் துடித்துப் போய் நிமிர்ந்தாள் நிவேதினி. ஆத்திரம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது. ஆனாலும் பொறுமையை விட்டு மனம் விலகாமல் தடுத்துக் கொண்டாள்.

“நீங்கள் என்ன சொல்லுகிறீர்கள்? எனக்கு ஒரு காதலனா? யார் அவன்?” அவன் சற்று அழுத்தமாகவே கேட்டாள்.

அவன் கேவியாகச் சிரித்தான். “அதை என்னிடமேயே கேட்கிறீர்களா?”

“யெஸ்! எனக்குத் தெரியாத ஒரு காதலை நீங்கள் உருவாக்கியிருக்கிறீர்கள். அவன் யார் என்பதையும் நீங்கள்தானே சொல்லவேண்டும்!”

“இதை நான் நம்ப வேண்டுமா? ஏன் இப்படிப் பொய் சொல்லுகிறீர்கள்?”

“நான் உங்களிடம் பொய் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை. என்னில் என் செய்கைகளில் என் அப்பாவிற்கு என்றுமே உயர்ந்த அபிப்பிராயம் உண்டு. நான் ஒருவனை விரும்பி.... ‘இவனைத்தான் என் கணவனாக ஏற்றுக்கொள்ளப் போகிறேன்..’ என என் அப்பாவின் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தியிருந்தால்.... அப்பா அதை எதிர்த்திருக்கவே மாட்டார். என் தெரிவு சரியானதாகத்தான் இருக்கும் என ஒப்புக்கொண்டிருப்பார்...!”

“அப்போ... அவனுக்காக ஏன் அப்படி அழுதீர்கள்?

அவன் தலையைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு..... நெற்றியில் இருந்து பெருகிய இரத்தம் கைக்குட்டைக்கு அடங்காமல் தோய்ந்து போகவே...

டக்கென சாரித் தலைப்பைப் பல்லால் கடித்துக் கிழித்து அவன் காயத்திற்குக் கட்டுப் போட்டார்களே!

அவனின் உயிருக்கு எந்த ஆபத்தும் இல்லையோ? எனக் கேட்டுத் துடித்தீர்களே....!

அவனுக்கு மயக்கம் தெளிந்து முனகும் வரை விம்மி விம்மி அழுதீர்களே...! இதற்கு எல்லாம் என்ன அர்த்தம்?”

நிவேதினிக்கு இப்போதான் விடயம் புரிந்தது. அவள் வாய்விட்டுச் சிரித்தாள்.

“ஆக... இவ்வளவும்தானா? ஏன்? மிகுதியை மறந்துபோய் விட்டார்களா?

எனக்கு நல்ல ஞாபகம்.... யாரோ ஒருவன் கொண்டு வந்த தண்ணீரை அவனின் மயக்கம் தெளியும் வரை முகத்தில் மெல்ல மெல்ல தடவிக் கொண்டிருந்தேன். நினைவு தெளிந்ததும் யாரோ நீடிய சோடாவை கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பருக்கி விட்டேன். அவனை டாக்டரிடம் கொண்டு போக முன்வந்த யாரோ ஒருவனிடம் டாக்சிக்காரனுக்கு கொடுக்கும்படி பணம் கொடுத்தேன்...!” நிவேதினி மீண்டும் சற்றுப் பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

அவள் சிரிப்பில்... பேச்சில் கலந்திருந்த கேலியைப் பார்த்ததும் தினேஷிற்கு ரோசம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. “அந்த யாரோ ஒருவன் - வேறுயாருமல்ல. நான்தான். அதனால்தான் நீங்கள் அவனுக்காக உருகி உருகி அழுத்தை என்னால் பார்க்க முடிந்தது.....”

‘ஓ.. அப்படி.. நேரில் பார்த்தபடியால் தான் அதற்கு காதல் என்று உங்களால் பெயர் குட்ட முடிந்தது இல்லையா?’ அவள் கிண்டலாகக் கேட்டாள். அந்த வார்த்தைகளில் தொனித்த குத்தலைத் தாங்க முடியாதவனாய் இதழ்கள் துடிக்க மௌனமாக இருந்தான் அவன். என்ன பதில் சொல்வது? ஒருவேளை அவனின் கணிப்புத் தவறாக இருக்குமோ? ஊஹும்... என மனம் பிடிவாதமாக மறுத்தது.

“எனக்கு ஒரு சந்தேகம்....!” அவள் ஆரம்பித்த வார்த்தையை இடையில் நிறுத்தி விட்டு அவனைப் பார்த்தாள். அவன் பார்வையும் ‘சொல்லுங்கள்’ என்பதுபோல் நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்தது.

“நீங்கள் ஜன நெருக்கடி இல்லாத ஒரு பாதையால் வந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள். எதிர்பாராத ஒரு விபத்தில் மோதுண்டு ஒரு பெண் வீழ்ந்துவிட்டாள். நீங்கள் அதை அப்படியே பார்த்துக் கொண்டு போய்விடுவீர்களா?”

“நல்ல கதைதான். எப்படி அதைப் பார்த்துக் கொண்டு போகமுடியும்?”

“அதாவது.... வீழ்ந்து விட்ட அவளைத் தூக்குவீர்கள். அவளின் மயக்கத்தைப் போக்கப் பாடுபடுவீர்கள்..... அடிபட்டு இரத்தம் வழியும் இடத்திற்கு கட்டுப்போடுவீர்கள். கொஸ்பிற்றவுக்கு கொண்டு போக முயல்வீர்கள்... அப்படித்தானே?”

“யெஸ்! நிச்சயமாக!”

“அப்போ... இதைப் பார்த்த யாராவது உங்களுக்கு அவள் மேல் காதல். அதனால் தான் இப்படியெல்லாம் செய்கிறீர்கள் என்று சொன்னால்... அதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா?”

படார் என யாரோ தலையில் தாக்கியது போல் அதிர்ந்தான் தினேஷ். எவ்வளவு பொறுமையோடு - நிதானமாக வார்த்தைகளைத் தொடுத்து வீசுகின்றாள். ‘அடமடையா; உன் பார்வை எவ்வளவு கோணலானது என்று இப்போ புரிகிறதா? ஒரே உதவியை- நீ செய்தால் காதல் இல்லை. ஒரு பெண் செய்தால் காதல் என்று நினைக்கிற உன் மனத்தில் - பார்வையின் கோணல் புரிகிறதா?’ என பக்குவமாக அவனுக்கும் புரியவைக்க முயல்கின்றாள். தினேஷ் அவள் சொன்னவற்றைப் பற்றிக் கொஞ்சம் நிதானமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்தான். ஆனாலும் மனம் அதை முழுமையாக நம்ப மறுத்தது. அவள் - அவனுக்காக அழுத அழுகை இன்னமும் அவன் மனதை விட்டு மறையவில்லை. சாதாரண அழுகையல்ல அது.

“அப்படியானால்... அவனுக்காக நீங்கள் துடித்து அழுத அழுகை... பதை பதைப்போடு செய்த சேவையெல்லாம்.....!”

“ஆபத்தில் செய்கிற ஓர் உதவி பயத்தில், இரக்கத்தில் எழுந்த அடக்க முடியாத பதைப்பதைப்பு.... பெண் இதயத்தில் இயற்கையாகக் குடிகொண்டிருக்கும் பரிவு உணர்ச்சி.... அதிர்ச்சியைத் தாங்கமுடியாத மனப்பலவீனம்... இவையெல்லாம் ஒருமித்துக் கிளம்பியது தான் அந்த அழுகை. நீங்கள் ஆண். அதனால் இப்படி ஒரு விபத்தை பார்த்ததும் அழுகை வராமல் இருந்திருக்கலாம். அல்லது வந்தாலும் அதை மனதிற்குள் அடக்கிக் கொள்கிற தைரியம் இருந்திருக்கலாம். ஆனால்.... என் பெண் மனதிற்கு அப்படியொரு சக்தி இல்லை.”

அவள் பட்டெனப் பதில் சொன்னாள். அவன் தொடர்ந்தும் மௌனமாக இருந்தான். “நான் தனியாகத்தான் வந் து கொண்டிருந்தேன். காரைச் செலுத்த முடியாத மதுவெறியில்

சைக்கிளில் வந்த அவன் மீது டிரைவர் மோதிவிட்டு இறங்கி ஓடிவிட்டான். அவன் அடிப்பட்டுக் கொண்டு விழுந்ததும் நான் பயந்து போய்விட்டேன். அதிர்ச்சியில் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. நெற்றியில் இருந்து பெருகிய இரத்தத்தைப் பார்த்ததும் வீரிட்டு அலறிவிட்டேன். என்னால் பார்த்துக் கொண்டு நிக்க முடியவில்லை. ஓடிப்போய் அடிப்பட்ட இடத்தை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு அலறினேன். பயத்தில் - அதிர்ச்சியில் என்னால் பலமாக அழுக்கூட முடியவில்லை. எத்தனையோ முறை குரல் கொடுத்த பின்பு தான் பக்கத்து வீடுகளில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் ஓடிவந்தார்கள். அது உங்கள் பார்வையில் காதல் என்ற வகையில் தான் பட்டிருக்குமானால்... அதற்காக உங்களின் அந்தக் கோணலான பார்வைக்காக நான் அனுதாபப்பட மட்டும்தான் முடியும்". நிவேதினி சிறிது அழுத்தத்தோடு சொன்னாள்.

"உங்களின் பேசுகின்ற திறமைகூட மிக நன்றாக இருக்கிறது. ஆனால் அதன் பிறகும் நீங்களும் அவனும் அதே பாதையால் அருகருகே நடந்தபடி கதைத்துக் கொண்டு போனதை நான் பார்த்தேனே....!" அவன் இதுவரை பேசிய பேச்சையெல்லாம் மடக்கிவிட்டது போன்ற பெருமையில் மெல்லச் சிரித்தான் தினேஷ்.

நிவேதினிக்கு ஆத்திரம் பொங்கிக்கொண்டு வந்தது. ஒர் இளம் பார்வை இவ்வளவு கோணலாக இருக்கின்றதே என்பதை நினைக்க வெறுப்பாக இருந்தது. மனம் பொறுமையின் எல்லையை விட்டு நழுவியது. கோபத்தோடு துள்ளிய வார்த்தைகள் இதழ் விளிம்புவரை ஓடிவந்து குடாக்க தெறித்தது.

"அப்போ..... உங்கள் பார்வையின்படி..... ஒரு பெண்ணும் ஆணும் கதைத்தபடி அருகருகே நடந்து போனால்- அதற்குப் பெயர் காதல்....?

ஒர் இளைஞனுக்கு ஆபத்தின் போது ஒருத்தி உதவி செய்தால் அதற்கும் பெயர் காதல். அப்படித்தானே?"

"உண்மைகள் எப்போதும் மனத்தில் ஆத்திரத்தைத்தான் ஏற்படுத்தும் என்பார்கள். அது எவ்வளவு சரியென்பதை இப்போதான் என்னால் கண்டு கொள்ளமுடிந்தது." அவன் மிக அமைதியாகச் சொன்னான்.

அவனின் மடமையை நினைக்க நிவேதினிக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது.

“எது உண்மை? எனக்கும் அவனுக்கும் காதல் என்பதா? அப்போ....அவனை....அந்த ஊர் பெயர் தெரியாதவனை - தேடிப்பிடித்துக் கொண்டு வந்து..... உங்கள் முன் நிறுத்தி எனக்கும் அவனுக்கும் காதல் இல்லை என்பதை நிருபித்தால் தான் நம்புவீர்களோ?” நிவேதினி குத்தலாகக் கேட்டாள்.

சாட்டையடி பட்டதுபோல் துடித்துப் போய் நிமிர்ந்தான் திணேஷ், எவ்வளவு கிண்டலாகக் கேட்கின்றாள்... “நிருபித்தால்தான் நம்புவீர்களா?” என்று. என்னால் ஏன் அவளின் வார்த்தைகளை நம்பமுடியவில்லை. கண்ணால் காண்பது எல்லாம் உண்மையா என்ன? அவள் நிவேதினி சொன்னதுபோல் என் பார்வையும் கோணலானதுதானோ?

அதை உதறிவிட்டு அவளை ஏற்பதற்கு அவன் தயாரானபோது- அவள் குறுக்கிட்டாள்.

“அப்படி நிருபித்துத்தான் உங்களை நம்பவைக்கவேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை. இப்படி ஒரு சம்பவம் - நிகழ்ச்சி உங்கள் பார்வையில் காதலாகப்பட்டதற்காக சந்தோஷப்படுகின்றேன். ஆனால் இப்போ அவனைத் தேடிப்பிடித்து ஒரு முறை ‘நன்றி’ சொல்ல வேண்டும்போல் எனக்கு ஆசையாக இருக்கிறது.”

“அதற்காக?”

“என்னை ஒரு விபத்திலிருந்து காப்பாற்றியதற்காக...”

“நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் நிவேதா?” அவன் திடுக்குற்றுப்போய் கேட்டான்.

“ஒரு விபத்திற்குள் அகப்பட்டு வாழ்நாள் முழுவதும் அனு அனுவாக வதைபட இருந்த என்னை அவன் காப்பாற்றி யிருக்கிறான். அவனுக்கு நடந்த விபத்து மூலம். அதற்காக... அவனுக்கு நான் நிச்சயமாக நன்றி சொல்லித்தான் ஆகவேண்டும்.”

“ஓ....! மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் நிவேதா. நீங்கள் சொன்னது போல் என்பார்வை கோணலாக அமைந்ததற்காக வெட்கப் படுகின்றேன்.”

“ஆனால்.... நான் உங்களுக்காக வேதனைப்படுகின்றேன். ஓர் இளம் பார்வை - சமூகத்தைப் புரிந்துகொள்ள வேண்டிய பார்வை - இத்தனை கோணலாக இருக்கின்றதே என்பதற்காக....!

ஒரு பெண்ணும் ஆனும் ஜோடியாகப் போனால்.... சிரித்துக் கதைத்தால், அருகருகே அமர்ந்து கொண்டால்- ஏதாவது கொடுத்து வாங்கினால்.... கொஞ்சம் வயதான பார்வைகள் தான் அதைக் கோணலாக நோக்குகின்றது என்றால்.... உங்களின் இளம் பார்வைகள் கூட அதே கோணலோடு தான் நோக்கியிருக்கிறது. இப்போதான் எனக்குப் புரிகிறது பார்வைகளில் வயதான இளமையான பார்வைகள் என்று பேதம் ஒன்றும் இல்லை. பார்வைகள் எல்லாமே கோணலானவைதான்.”

“இந்தப் பின்னணியில் - நான் நின்ற இடத்தில் ஒரு மணமானவள் நின்றிருந்தால்கூட - அவளுக்கும் அவனுக்கும் ஏதாவது தொடர்பு என்று தான் பார்வைகள் கணித்திருக்கும். நான் கண்ணிப்பெண் என்பதால் ‘காதல்’ என்று பெயர்க்குடியிருக்கிறீர்கள்.”

“காதல் என்றால் என்ன? ஒரு பெண்ணின் கனவுகளோடு இணைந்து அவளின் இதய அரங்கில் நிரந்தரமாக அமர்ந்து இறுதிவரை அவனே அவளின் நினைவுகளை மீட்டிக்கொண்டிருக்கிற அந்தஸ்தைப் பெறுவதற்குப் பெயர்தான் காதல், ஆ..... சும்மா... வெளியில் உங்கள் பார்வையில் படுகின்ற வெறும் காட்சிகள் மூலம் ஏற்பட்டு விடமுடியாது என்று தான் நான் நினைக்கின்றேன்.

ஆனால் சமூகத்தின் இந்தக் கோணலான பார்வைகளினால், பெண் இதயத்தில் இயற்கையாகவே எழும் இரக்கத்தை, பரிவு உணர்ச்சியை ஆபத்தின் போது தன்னைப் பற்றியே நினைக்காது துணிந்து உதவுகின்ற தன்மையை.... கட்டுப்படுத்த முடியவேணும் முடியாது.” அவள் உணர்ச்சிவசப்பட்ட குரலில் பேசிக்கொண்டு போனாள்.

“ஓ.....! போதும் நிவேதா! நான்தான் என் பார்வையின் தவறான கணிப்பை உணர்ந்து, மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டேனே...!” அவள் தனக்குச் சொந்தமாவதை மறுத்துவிடுவானோ.... என்ற அச்சத்தோடு கெஞ்சுவது போலச் சொன்னான் தினேஷ்.

“கேட்டுவிட்டங்கள் தான். ஆனால்..... அதற்காக - உங்களின் கோணலான பார்வையின் உதைப்பால் நெஞ்சை விட்டு நமுவி விழுந்து நொறுங்கிப் போய்விட்ட என் ஆசையை, ஆர்வத்தை, குதூகலிப்பை மீண்டும் ஒரு போலித்தனத்தோடு என்னால் ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியாது. ஆரம்பமே ஆடிப்போய்விட்டது. ஆடிப்போக உங்கள் பார்வை வைத்துவிட்டது.”

“அப்படியென்றால்.....?”

“அன்று அவனுக்காக நான் உருகி உருகி அழுததை, பின்பு அவனோடு கதைத்துக்கொண்டு ரோட்டில் நடந்து போனதை- உங்களைப் போன்ற எத்தனை கோணலான பார்வைகள் கணித்திருக்கும்?”

அவன் சொன்ன அதே வார்த்தைகளை அம்பாக்கி - மீண்டும் அவன் மீதே திரும்ப வீசினாள் நிவேதினி.

தினேஷ் அவனை, அவளின் வார்த்தைகளை புரிந்துகொள்ள முடியாது விழித்தான்.

“நிவேதா! நீங்கள் சொல்வது புரியவில்லையே.”

“என் கனவுகளோடு ஒத்துப் போகின்ற - கோணவில்லாத பார்வை ஒன்றிற்குத்தான் என்னால் சொந்தமாக முடியும்” தொடர்ந்து அவனோடு பேசவேண்டிய அவசியமில்லை என்பது போல் அவள் எழுந்து கொண்டாள்.

அவன் நெஞ்சம் கனத்தது. தன் வீணான கணிப்பால் ஒரு அழகிய மலரை சொந்தம் கொள்ள முடியாமல் போய்விட்டதை நினைக்க தவிப்பில் மனம் கசிந்தது. அந்தக் கசிவோடு தினேஷ் எழுந்து கொண்டான்.

ஏதோ ஒன்றில் இருந்து தப்பித்துவிட்ட நிறைவோடு நிவேதினி புன்னகைத்துக் கொண்டாள்.

சுழநாடு வாரமலர்

28.01.1979

நஞ்சீல் நிலைக்காத உறவு

காலை வேளையின் அமைதியை எல்லாம் குலைப்பது போல் வாசலில் மணியோசை கிணுகிணுத்தது. எல்லோரும் வாசலுக்கு வெளியே எட்டிப் பார்த்தனர்.

“டேய் ஜெகன்! உனக்குத்தான்டா தந்தி.” ரமேஷ் வெளியில் நின்று குரல் கொடுத்தான். “என்ன! எனக்குத் தந்தியா?” ஒரு வினாடி ஜெகனின் மனம் பரபரத்தது. “பாட்டிக்கு அல்லது தாத்தாவிற்கு ஏதாவது நடந்திருக்குமோ?” நினைக்கவே நெஞ்சம் நடுங்கியது. அவசர அவசரமாக ஓடிவந்து தந்தியை வாங்கிப் பிரித்தான். நினைத்தது மாதிரி ஒன்றுமில்லை. மனத்தில் பெரிய நிம்மதி ஏற்பட்டது போலிருந்தது அவனுக்கு.

“என்ன தந்தியடா ஜெகன்? நிம்மதியாகப் பெருமுச்ச விடுகின்றாய்?” அருகில் வந்த ரமேஷ் தந்தியை வாங்கிப் பார்த்தான்.

ஒரு நிமிஷம் திகைப்பில் விழிகள் உயர ஜெகனை நிமிர்ந்து பார்த்தான் ரமேஷ்.

“ஜெகன்! அப்பாவுக்குக் கடுமை எனத் தந்தி வந்திருக்கிறது. கொஞ்சம் கூடப் பதறாமல் இப்படி அமைதியாக நிற்க உன்னால் எப்படியடா முடிகிறது?”

“இதில் பதட்டப்பட என்னடா ரமேஷ் இருக்கிறது? அப்பாவுக்குக் கடுமையாம். போகத்தான் வேண்டும்.” ஜெகன் மிகுந்த அமைதியுடன் சொன்னான்.

ரமேஷாக்கு ஒரே ஆச்சரியம். இவனால் என்னென்று இப்படிப் பதட்டப்படாமல் இருக்க முடிகிறது?

“ஜெகன்! சென்ற மாதம் உன் தாத்தாவுக்குத் தலையிடி என்று கடிதம் வந்ததைப் பார்த்துவிட்டு மட்டும் பதறி அடித்துக் கொண்டு ஓடினாயேடா....!”

“யேஸ்! இப்போதுகூட எனக்குத் தந்தி என்றதும்

தாத்தாவுக்கோ இல்லைப் பாட்டிக்கோ ஏதாவது நடந்துவிட்டதோ என்று பயந்தபடிதான் ஓடி வந்தேன். ஆனால்.... நல்ல காலம் அப்படியொன்றும் இல்லை.” மீண்டும் ஜெகன் மனத்தில் இருந்து ஒரு நிம்மதிப் பெருமுச்சு கிளம்பியது.

“ரமேஷாக்கு வியப்புத் தாங்கவில்லை. இப்படியும் ஒருவனா? “ஜெகன்! உண்மையாகத்தான் கேட்கிறேன். நீ என்ன பிறவியடா?”

“உனக்குச் சந்தேகமே வேண்டாம் ரமேஷ். நான் மனிதப் பிறவிதான்.”

“உயிர் போனாலும் உன்னைப் புரிந்து கொள்ள முடியாதடா. சரி இப்போ என்னடா செய்யப்போகின்றாய் ஜெகன்?”

“அதையும் நீதான் சொல்லடா ரமேஷ்.”

“அப்போ... இப்படி ஒரு தந்தியைப் பார்த்த பின்பும் உனக்கு ஊருக்குப் போகிற என்னைம் இல்லையாடா?” ரமேஷின் குரவில் கோபம் கொப்பளித்தது.

“போகத்தான் வேண்டும். இப்போதல்ல, மாலை மெயில் ரயிலில்.” ஜெகனின் வார்த்தையில் அதே அமைதி. எந்த நிலையிலும் இந்த அமைதியை விட்டு விலகமாட்டேன் என அடம் பிடிக்கின்ற அமைதி.

ரமேஷ் தொடர்ந்து அவனிடம் எதுவுமே கேட்கவில்லை. அவன் மனம் நொந்து கொண்டிருக்கிறது என்பதை உனர்ந்து கொண்டான். ஆனால்.... சொன்னதற்கு மாறாக ஜெகன் செயற்பட ஆரம்பித்தான். மாலை மெயில் வண்ணியிற் போகப் போகிறேன் என்றவன், மத்தியானம் கடுகதி ரயிலுக்குப் புறப்பட்டான். அவனைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத திகைப்பில் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தான் ரமேஷ்.

“ரமேஷ்! நேற்று ஏதோ ஒரு நாவல் படித்துக் கொண்டிருந்தாயே. ரயிலில் பொழுதுபோக்காகப் படித்துக் கொண்டு போகலாம் தருகிறாயா?”

நெற்றிப் பொட்டில் கல் விட்டெறிந்தது போன்ற அதிர்ச்சியோடு நிமிர்ந்து ஜெகனைப் பார்த்தான் ரமேஷ். “தந்தைக்கு சீரியஸ் என தந்தி வந்திருக்கிறது. ரயிலில் பொழுதுபோக்காகப் படிக்க கதைப்புத்தகம் கேட்கிறானே! இவ்வளவு தெரியமான மனமா இந்த ஜெகனுக்கு?” ரமேஷிற்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை.

கடுகதி என்ற சொல்லிலும் வேகமாக ரயில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஜெகன் யன்னல் ஓரமாக அமர்ந்து பார்வையை வெளியே ஓடவிட்டான். ரயிலின் வேகத்தோடு போட்டி போட்டு அசைந்த காற்று ‘குப்பென் அவன் முகத்தில் அறைவது போல் படிந்தது. விழிகள் பிரிக்க முடியாமல் குறுக்குறுத்தது. ஜெகன் பார்வையை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டான்.

“முதலில் தாத்தா விட்டுக்குத்தான் போக வேண்டும். பின்பு தான் அப்பாவைப் பார்க்கச் செல்ல வேண்டும்.” ஜெகன் மனதிற்குள் உறுதி செய்து கொண்டான்.

சரியாக இரவு எட்டு மணிக்கு ரயில் ஸ்டேசனை அடைந்து விட்டது. ரயிலை விட்டு இறங்கிச் சிறிது நேரம் யோசித்தபடி நின்றான் ஜெகன். ஒரு மைல் தூரத்தில் தான் வீடு. நடந்தே போய் விடலாம். ஆனால் நடந்து போகிற அளவுக்கு மனதிற்கு தெரியம், பொறுமை ஒன்றுமே இல்லை. வெளியே வந்து ஒரு காரை “அரேஞ்” பண்ணிக் கொண்டு கிளம்பினான்.

வீடு பூட்டியிருந்தது. அப்பாவின் வீட்டுக்குப் போகவேண்டியது தானா? வேறு வழி.....? காரைத் திருப்பி இன்னமும் நான்கு மைல் தூரத்திற்கு - அப்பாவின் வீட்டிற்கு விடச் சொன்னான்.

வீட்டு வாசலில் கார் நிற்கின்ற ஒசை கேட்டதும் பரபரப்போடு சிலர் எழுந்து வந்தார்கள். தாத்தா கொஞ்சம் அவசரமாக ஓடிவந்து அவன் கரங்களைப் பற்றிக் கொண்டார். “ஓ! ஜெகன்....!” குரலில் ஒரு தழுதழுப்பு. அவனுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது.

உள்ளே சென்றான். பாட்டி அவனைக் கட்டிக் கொண்டு ஒவென்று அழுதாள். கூடவே இன்னமும் யார் யாரோவெல்லாம் அழுதார்கள். ஜெகன் கண்களை முடிக்கொண்டு பிரார்த்தனை செய்வது மாதிரி சில நிமிஷம் வரை மௌனமாக நின்றான். கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வரவில்லை. வாய்விட்டுப் பெரிதாக அழவேண்டும் போல் தோன்றவில்லை. அழகை வரமறுத்தது. மனம் மரத்துப் போய் விட்ட மாதிரி உணர்ச்சியற்று இருந்தது. அதே உணர்ச்சியற்ற தன்மை முகத்திலும் தெரிந்தது. கொஞ்ச நேரம் அப்பாவின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு, எழுந்து கவர் ஓரமாக நின்று கொண்டான்.

எல்லோரும் விழிகளை உயர்த்தி வியப்போடு அவனைப் பார்த்தார்கள். “பதைபதைப்போடு ஒடி வருவான்; அப்பாவின் உடல் மீது விழுந் து கதறிக் கதறி அழுவான் என்றெல் லாம்

எதிர்பார்த்தோமே... ஏமாற்றிவிட்டாயேடா!” என்று சொல்வது போன்ற பார்வை.

அவன் கொஞ்சம் கூடப் பத்தப்படாமல், பாவம் சிந்தாத அந்த முகத்தை நிமிர்த்தி எல்லோரையும் பார்த்தான். “உங்கள் பார்வையின் அர்த்தம் எனக்குப் புரிகிறது என்று சொல்வது போலப் பார்த்தான். எல்லோரும் அழுது ஓய்ந்துவிட்ட மாதிரி மெளனமாக இருந்தார்கள். ஜெகன் பார்வையை ஹோலைச் சுற்றிச் சுழலவிட்டான். சுதனும் சுவரில் சாய்ந்தபடி நின்றிருந்தான். கண்கள் பன்னீர்த் துளியாய்க் கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

சுதன், ஜெகனின் தமிழ் வாஸிற்றியில் படித்துக் கொண்டிருப்பவன். அவனால் எப்படி ஜெகன் வருவதற்கு முன்பு இங்கு வந்து சேர முடிந்தது? என்ன நடந்திருக்கும்? இந்த வேளையில் - அதைச் சிந்திக்க அவகாசமில்லாத நிலையிலும் கூட சுதன் எப்படி முதலில் வந்து சேர்ந்தான் என்பதை அறிய வேண்டும் போலிருந்தது ஜெகனுக்கு. யாரிடம் கேட்கலாம்?

“சுதனும் இப்போதுதான் வந்து சேர்ந்தானா?” அருகில் நின்ற பெரியவர் ஒருவரிடம் மெல்ல வினவினான் ஜெகன்.

“இல்லை தமிழ், நேற்றுக்காலை ஆஸ்பத்திரியில் “அட்மிட்” பண்ணியவுடனேயே சுதனுக்குப் போன் பண்ணினார்கள். அவன் நேற்றே வந்து சேர்ந்து விட்டான்.” மிகச் சாதாரணமாகச் சொன்னார் அந்தப் பெரியவர்.

ஜெகனுக்கு நெஞ்சு வலித்தது. அவனுக்கும் போன் பண்ண வேண்டும் என யாருக்குமே தோன்றவில்லையே! அவன்தான் முறைப்படி அவரின் முதல் மகன் என்று யாருமே எண்ணவில்லையே!

மனத்தின் மத்தியில் யாரோ மிதித்துக் கொண்டு நிற்பது மாதிரி துயரம் பீறிட்டு வந்து அணுவாய் வதைத்தது. மெல்லிய விசும்பலில் அழுகை பொங்கிக் கொண்டு வந்தது. மிகக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான் ஜெகன். அப்பாவின் சாவில்கூட அவனை என்ன மாதிரி உதைத்து விட்டார்கள்?

நேரம் ஊர்ந்து ஊர்ந்து விடிந்து விட்டது. அவனைத் தனியாக அழைத்துக் கொண்டு போய் தாத்தா சொன்னார்: “ஜெகன்! நீதான் முத்த பிள்ளை. தந்தைக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையை எல்லாம் நீ தான் செய்ய வேண்டும்!”

சாட்டையடிப்பட்ட மாதிரி துடித்துப் போய் நிமிர்ந்தான் ஜெகன். பார்வையில் மறுக்கின்ற ஒரு பிடிவாதம். தாத்தாவின் வார்த்தையைத் தூக்கி எறிகின்ற ஒரு அலட்சியம்.

“தாத்தா! நான் தான் அப்பாவின் முத்த புதல்வன் என யார் சொன்னார்கள்? எப்போது சொன்னார்கள்?”

“படார்” என்ற ஓர் அதிர்ச்சி தாத்தாவிற்கு. “ஜெகன்! நீ....” வார்த்தை தடுமாறியது.

“இறந்து போய்விட்ட இந்த அப்பாவிற்குக்கூட ஜெகன் என்ற ஒருவன்தான் தன்னுடைய முதல் மகன் என்பது ஞாபகத்தில் இருந்ததில்லையே! அப்படியிருக்க..... நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் என்பதற்காக.... என்னால் முதல் மகனாக மாற முடியாது தாத்தா!” அவன் குரலில் அழுத்தம் கலந்த வெதுவெதுப்பு.

சட்டென பதில் சொல்ல முடியாத பிரமையில் தாத்தா அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அவனின் நிதர்சனமான அந்த வார்த்தையைப் பொய் என்று சொல்லி எதிர்க்க முடியாத நிலையில் மௌனமாக நின்றார்.

“தாத்தா! தந்தையின் பாசத்தின் பராமரிப்பில் வளர்ந்தவர்கள், அப்பா என்ற உண்மையான பாசம் உள்ளத்தில் இருப்பவர்கள் தான் தந்தைக்கு இறுதிக் கடமை செய்ய வேண்டும். அப்படி ஒரு நிலையில் இருக்கும் சுதனே எல்லாவற்றையும் செய்யட்டும். பார்க்கப் போனால்.... அவனும் ஒரு விதத்தில் முத்த பிள்ளைதானே?” மனம் மிக நொந்துபோன நிலையில் அமைதியாகச் சொன்னான் ஜெகன்.

“நோ...! இதற்கு ஒருபோதும் நான் உடன்படமாட்டேன். சுதன் இரண்டாம் தாரத்துப் பிள்ளையடா. நீ தான் முதல் தாரத்தின் முதல் பிள்ளை. ஒரே பிள்ளை. தந்தைக்குக் கடமை செய்யவேண்டிய உரிமை உனக்கு மட்டும்தான் இருக்கிறது ஜெகன்...!”

“உரிமை!”

ஜெகன் விரக்தியோடு சிரித்தான். “உரிமை என்றால் என்ன தாத்தா? பெற்ற பிள்ளையை கண்ணிலே காட்டக் கூடாதென்று மற்றவர்கள் கையில் ஒப்படைப்பதா?”

தாத்தா விக்கித்துப் போய் விட்டார். பழையவற்றை எல்லாம் - முடிந்துபோனவற்றையெல்லாம் - இப்போது எதற்காக வார்த்தைகளாகத் தூக்கி வீசுகிறான்? என் நெஞ்சில் நிலைக்காத

அந்த அப்பா என்ற உறவை வார்த்தைகளால் சொல்லி ஏற்படுத்த முடியாதென்று சொல்கிறானா?

“ஓ ஜேகன்! முடிந்து போன கதையை விட்டிடா!” அவர் கெஞ்சுவது போலச் சொன்னார்.

“எப்படித் தாத்தா விடமுடியும்? அந்த முடிந்து போன கதை என் நெஞ்சில் ஏற்படுத்திய அழுகை இன்னமும் ஓயவில்லையே? நான் துடித்த துடிப்பும், எனக்குள்ளேயே வெந்து வெந்து அழுத அழுகையும் எனக்குத்தான் என் நெஞ்சுக்கு மட்டும் தான் தெரியும் தாத்தா. நீங்களும் பாட்டியும் எனக்கு கரம் கொடுக்காவிட்டால் நான் ஒரு அநாதையாய்த் தானே போயிருப்பேன்?” மன நோவில் விகங்கிய உதட்டை பற்களுக்கிடையில் அமிழ்த்திக் கொண்டான். கொஞ்சம் விழிகளை அசைத்தால் போதும். கீழே விழுந்துவிடுவேன் என்று பயமுறுத்துவது மாதிரி கண்களை நிறைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் ததும்பியது.

தாத்தா அவன் தோனை மெல்ல அணைத்துக் கொண்டு ஆதரவாக வருடி விட்டார். ஒரு குழந்தையைச் சமாதானப்படுத்துவது மாதிரி - நொந்துபோன அவன் இதயத்தை மெல்ல ஒற்றுவது மாதிரி மென்மையாகப் பேசினார்.

“ஜேகன்! உன் மீது அப்பாவிற்குப் பாசமில்லாமல் இல்லையடா. ஆனால்.... அந்தப் பாசத்தை அமிழ்த்துவது மாதிரி - தவிர்க்க முடியாத படி ஒரு வெறுப்பும் வளர்ந்துவிட்டது. அதற்கு உன் அம்மா மீது வைத்த அபார அன்பு தான்டா காரணம், உன் ஜாதக பலன்தான் அம்மாவைக் கொன்றது என்று யாரோ ஒரு சாத்திரி சொல்லி விட்டானாம். அதனால் தான் - உன் மீது கொண்ட பாசத்தை எல்லாம் ஒரு அசட்டுத்தனமான வெறுப்பாக மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார். ஆனால் ... பிறகு அதை நினைத்து அவர் பட்ட அவஸ்தை கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.... அது எனக்குத் தெரியும்...!”

“ஓ அப்படியா? இதற்காகத் தான் அப்பா என்னை வெறுத்தார் என்றால் என்னுடைய அம்மாவை, எனக்கே உரிய அம்மாவை என்னைக் கண்போலக் காத்து, பாசத்தைக் கொட்டி வளர்க்க வேண்டிய அம்மாவை, என் பெருமையைப் பார்த்துப் பார்த்துப் பூரிக்க வேண்டிய அம்மாவை..... மீண்டும் தாய்மை அடைய வைத்து இறந்துபோகக் காரணமாயிருந்தவரும் அப்பா தானே என நானும் குற்றம்சாட்டி அப்பா மீது வெறுப்பை வளர்த்திருக்கலாம்.

என் அம்மா சாகக் காரணமாக இருந்த அப்பாவின் பாசம் எனக்கு வேண்டாமென ஒதுக்கித் தள்ளியிருக்கலாம். ஆனால்... அதையெல்லாம் மீறி இறுதிவரை என் மனம் அப்பாவின் அன்பிற்காக அழுதது என்றால்... அப்பாவால் மட்டும் என் மீது ஏன் பாசம் செலுத்த முடியாமல் போனது?"

நெஞ்சத்தளத்தில் இருந்து ஆவேசத்தோடு கிளம்பிய வார்த்தைகள், வெளியே தெறிக்க விரும்புகின்ற அவசரத்தோடு இதழ் விளிம்பு வரை ஓடிவந்தது. மிகக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான் ஜெகன். ஆனால் தாத்தாவின் வார்த்தை மனதில் ஏற்படுத்திய கோபத்தோடு நிமிர்ந்து பார்த்தான். பார்வையில் தெரிந்த அதே கோபம் வார்த்தையிலும் தெரிந்தது.

"இதற்காகத்தான்... என் ஜாதக பலன் அம்மாவைக் கொன்று விட்டது என்ற வெறுப்பால் தான்.... என்னைக் கொண்டுபோய் ஹாஸ்டலில் போட்டு விட்டு வேறு ஒரு கல்யாணம் செய்து கொண்டாரா?"

ஒரு நிமிஷம் தாத்தாவின் உடல் சிலிர்த்து அடங்கியது. எப்படிப்பட்ட ஆழமான வார்த்தையா! இனி வாய் திறந்து ஒரு சொல் பேசாதே என்று சொல்கின்ற மாதிரி ஒரு அடி! அம்மா மீது அபாரமான அன்பு செலுத்தியவரால் எப்படி இன்னுமொருத்தியை மனைவியாக்கிக் கொள்ள முடிந்தது என்று கேட்பது மாதிரி ஒரு அடி! என் மனதிற்பட்ட காயம் என்னை நன்றாகச் சிந்திக்க வைத்திருக்கிறது என்று சொல்வது போன்ற ஒரு அடி! தாத்தா மௌனமாக அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். உதடு பிரிய மறுத்து இறுகிக் கொண்டது.

"தாத்தா! என் அப்பா நின்றாரே இந்தத் தானத்தில் என் அம்மா நின்றிருந்தால்.....? என் ஜாதக பலன் தான் அப்பாவைக் கொன்றது என்று என்னை வெறுத்திருப்பாளா? வேறு ஒரு கல்யாணம் செய்திருப்பாளா? அப்படிச் செய்திருந்தாலும், நீ எனக்கு இடைஞ்சலாக இராமல் ஹாஸ்டலிலேயே வளர் என்று தள்ளிவிட்டு வருவாளா? பிள்ளை என்ற பாசம் இல்லாமல், துடிப்பில்லாமல் பணத்தையும், உடுப்புகளையும் கடமைக்காக அனுப்பி வைத்துவிட்டுப் பேசாமல் இருந்திருப்பாளா? சொல்லுங்கள் தாத்தா! எனக்கு ஒரு அம்மா இருந்திருந்தால் இப்படிச் செய்திருப்பாளா?"

"ஓ ஜெகன்! என் ஜெகா...!" தாத்தா அவனை அணைத்துக் கொண்டு கண்ணீர் சிந்தினார்.

“தாத்தா! நான் 28 வயது இளைஞன். என்னால் சுதந்திரமாகச் சிந்திக்க முடியும். என் நெஞ்சில்பட்ட ஆறாத காயம் ஒவ்வொன்றையும் நான் நிதானமாகச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறேன். ஒரு தாய் மனதிற்கும் - தந்தை மனதிற்கும் எவ்வளவோ அளவிட முடியாத அளவு இடைவெளி இருக்கிறது தாத்தா, அப்பா மறுமணம் செய்து கொண்டதை தவறு என்று நான் சொல்லவில்லை. என்னையும் தன்னோடு வைத்திருந்து அன்பையும், பாசத்தையும் பொழிந்து அப்பா என்ற பாசத்தை என் நெஞ்சில் நிலைக்க வைத்திருக்கலாம். ஆனால்....!

“ஜெகன்! இப்படி ஒரு பிடிவாதம் இந்த நேரத்தில் பிடிக்கக்கூடாததா. நடந்தவற்றை எல்லாம் மறந்துவிடு. அவருக்கு வேறு பின்னைகள் இருக்கலாமடா. ஆனால் தந்தைக்கு கடமை செய்யவேண்டிய உரிமை உள்கு மட்டும்தான் இருக்கிறது. நீ உன்னுடைய கடமையை நிறைவேற்றாவிட்டால் பார்ப்பவர்கள் சமுகம் என்ன நினைக்கும்?”

“நோ! என்னால் முடியவே முடியாது. சமுகம் என்ன நினைக்கும்? நான் இப்படி ஒரு உதைப்புக்குள்ளான போது உங்கள் பராமரிப்பில் இருந்து வளர்ந்த போது இந்தச் சமுகம் எனக்காக என்ன நினைத்தது?

தாத்தா நீங்கள் சொல்கிறீர்கள் என்பதற்காக சமுகம் ஏதாவது நினைக்கும் என்பதற்காக - அப்பா என்று என் நெஞ்சில் நிலைக்காத பாசத்திற்காக - உறவிற்காக, ஒரு போலித்தனத்தோடு, அப்பா மீது விழுந்து புரண்டு புரண்டு அழவோ, கடமை செய்யவோ என்னால் முடியவே முடியாது. அப்பா என்ற உறவு என் நெஞ்சில் நிலைக்கவில்லை.

நெஞ்சில் நிலைக்காத அந்த உறவிற்கு என்னால் உரிமை பாராட்ட முடியாது. சமுகத்திற்குக் காட்டுவதற்காக என்னால் போலியாக நடிக்க முடியாது. அப்பாவின் பாசத்தைப் பெற்று, அவரின் பராமரிப்பில் வளர்ந்த உண்மையான பாசம் உள்ள பின்னைதான் அவருக்கு கடமை செய்ய வேண்டும். அந்தத் தகுதி எனக்கு இல்லை. இதுநாள் வரை மகன் என்று நிலைநாட்டாத உரிமையை - இறந்தபின்பு கொள்ளி வைப்பதன் மூலம்தான் நிலைநாட்ட வேண்டும் என்றால், அது என்னால் முடியாது.

தாத்தா! பெற்று விடுவதால் மட்டும் பாசமும், உரிமையும் வந்து விடாது. எனக்கு அப்பாவும், அம்மாவும் நீங்கள் இரண்டு பேரும் தான். என்னை அன்போடு வளர்த்து இந்த நிலைக்கு

உயர்த்தியது நீங்கள் தான். உங்களுக்குப் பிள்ளை, பேரப்பிள்ளை எல்லாம் நான் தான். நீங்கள் மறுத்துச் சொன்னாலும்கூட உங்களுக்கு நான்தான் கடமை செய்வேன். ஆனால்.... வேண்டாம் தாத்தா. மேலே நடக்க வேண்டிய ஒழுங்குகளைக் கவனியுங்கோ!”

உதிரிப் பூவாய் சொரிகின்ற கண்ணீரோடு அவர் ஜெகனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அவன் சொன்ன நியாயமான அந்த உண்மையை அவரால் மறுக்க முடியவில்லை. தந்தையின் செய்கை எப்படியான ஒரு வெறுப்பை அவன் மனத்தில் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றது என்பதை அவரால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

அதிலும் பிஞ்சுப் பருவத்தில் அப்படியொரு வெறுப்புப் படிந்துவிட்டால் பிறகு அதை விலக்கவே முடியாது. ஒரு தந்தையின் கடமையும் எவ்வளவு பெரியது? பிள்ளைகளின் மனத்தில் வெறுப்பு உருவாகாமல் பராமரிக்க வேண்டிய தந்தையின் பெரிய பொறுப்பைப் பற்றி நினைத்துப் பார்த்தார். ஒரு நீண்ட பெருமுச்ச எழுந்து மறைந்தது.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. மேலே காரியங்கள் நடக்க வேண்டும். அதை - ஜெகனின் அந்த முடிவை சொல்வதற்காக தாத்தா உள்ளே திரும்பி நடந்தார்.

- சிந்தாமணி
(04.03.1979)

மீளாத சகதி மலர்கள்

என் மனதின் இரக்க உணர்ச்சிக்கு சவால் விடுவது மாதிரித்தான்..... அடிக்கடி அவர்கள் எங்கள் வீட்டிற்கு வருவார்கள். அடிக்கடி என்றால்..... கடைசி, வாரத்தில் இரண்டு பேராவது.....! அவர்களைப் பார்த்தவுடனேயே என் மனதில் ஒரு பரிதாப உருக்கம். விழிகள் நனைந்து விடுகிற மாதிரி ஒரு உருக்கம். கை நிறைய அள்ளி வழங்கவேண்டிய பெண் களே..... கையேந் துகின்ற பரிதாபகரம்.... அதுவும் இடுப்பில் குழந்தையையும் கூறந்து கொண்டு..... ‘அம்மா பிச்சை தாங்கம்மா!’ என்று வீட்டு வாசலில் அவர்கள் வந்து நிற்கும் போது - மனம் இரக்கத்தில் கரைந்துபோகும். பெண்ணென்ற அனுதாபத்தோடு.... கொஞ்சம் தாராளமாகவே கொடுக்க வேண்டும் என்ற ஆசையை நிறைவேற்றியவுடன் - அவர்களின் வாங்குகின்ற ஆசையும் கொஞ்சம் விரிவடையும். “அம்மா! குழந்தை கூடப் பட்டினி கிடக்குதுங்க. சாப்பிட ஏதாவது குடுத்தால் புண்ணியம் கிடைக்குங்கம்மா!” மனத்தில் தேங்கி நிற்கின்ற அதே பரிதாப உணர்ச்சி, மறுத்துச் சொல்ல அனுமதிக்கமாட்டாது. சாப்பிட்டு முடிந்ததும் கொஞ்ச நேரம் படியில் தங்கியிருப்பார்கள்; இளைப்பாறுகின்றமாதிரி.....

“ஒவ்வொரு ஊராக அந்தக் கொதிக்கிற வெய்யிலில் எல்லாம் சுற்றித் திரிந்து பிச்சையெடுத்து வாழ்கிறார்கள்! பாவம் செய்த பிறவிகள்.....!” மனம் கொஞ்சநேரம் அவர்களைப் பார்த்து அழும், அவர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றி அறிகின்ற விருப்பம் என்னுள் கேள்வியாக கிளம்பும்.

“இப்படி..... குழந்தையும் கையுமாக - பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு அலைகின்றாயே! உன் கணவன் உன்னைக் கவனிப்பதே இல்லையா?”

அவள் சட்டெனப் பதில் சொல்லமுடியாத துயரத்தோடு மௌனமாக இருந்தாள். மனத்தில் நிற்கின்ற சுமைகள் முகத்தில் தகிப்பாய் கிளம்பி மறைந்தது. சே..... இப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டு அவள் மனதைப் புண்படுத்திவிட்டேனே என் என் மனம் நொந்தது.

“அவன் ஒரு குடிகாரன். உழைப்பதைக் குடிச்சிட்டு வந்து சண்டையிடுவான். இந்தக் குழந்தை வயித்திலை வந்ததோ..... இல்லையோ..... அவன் என்னை விட்டிட்டே ஓடிப்போயிட்டான்மா.....!” அவளின் விழிநீர் கன்னத்தில் வழிந்தது.

“அவனை நினைக்க நெஞ்சம் ஆத்திரத்தில் குழறியது. எவ்வளவு அயோக்கியன் அவன்? பெண்ணின் தன்மையை..... மென்மையை உணர்ந்து வைத்திருக்க முடியாதவர்களுக்கு எல்லாம் மனைவி எதற்கு? குடும்பம் எதற்கு? பிள்ளையும் கையுமாக பிச்சையெடுக்கின்ற இந்தப் பெண்கள் எல்லோரின் வாழ்வும் இப்படி அவலமானது தானே? பரிதாபத்திற்குரிய பெண் பிறப்புகள்.....!” அவர்களுக்காக வேதனைப்பட மட்டும் தான் என்னால் முடியும்.

“அதுசரி இப்படிப் பிச்சை எடுப்பதை விட்டு..... நீங்கள் கெளரவமாக ஏதாவது தொழில் செய்து வாழுலாமே!”

“வயலிலை கூலிவேலை செய்யப்போவது தானுங்கம்மா. வருஷத்திலை பாதி நாளைக்குத்தான் வேலை கிடைக்கும். மிகுதி நாளைல்லாம்..... இப்படி பிச்சை எடுத்துத்தான் சாப்பிடனும். தலைவிதியம் மா.....!” அவள் மெல்லிய விசம் பலோடு பெருமுச்சுவிட்டாள்.

என் நெஞ்சம் கசிந்து உருகியது. இப்படி..... பிச்சைக்கு வருகின்ற பெண்களின் கோலத்தைப் பார்க்கும் போது..... சொல்வதைக் கேட்கும் போது மனம் நெகிழும். மனத்துள் வண்ணமாய் இசைக்கும் ஆசைகளில் கூட சட்டென ஒரு விரக்தி விழுந்தமாதிரியிருக்கும். ஆனாலும் அவர்களுக்கு ஒரு விடிவைத் தேடிக் கொடுக்க என்னால் முடியுமா? என்ன?

கல்லூரிப் படிப்பை முடித்துக் கொண்டு வீட்டிலிருந்த ஒருவருடமும் நாட்கள் நகர்ந்த விதமே இப்படித்தான். தொடர்ந்தும் அம்மா..... வீட்டைச் சுற்றியே வலம் வந்து கொண்டிருந்தால் அலுத்துப் போய்விடுமென்பது மாதிரி..... எனக்கு ஒரு வேலை கிடைத்தது. கொஞ்சம் வெளியுலகைச் சந்திப்பதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம்.

நித்தமும் காலை 7.40 க்கு ரவுணை அடைந்து அவசர அவசரமாக ஆபிசை நோக்கி நடக்கும் போது நான் பார்க்கின்ற அந்தக் காட்சி.....! என் நெஞ்சம் அதிர்ந்து நிற்கும். ஓ! எவ்வளவு நன்றாக நான் ஏமாந்து போய் விட்டேன். என் பரிவு உணர்ச்சியை எல்லாம் உதைத்துத் தள்ளுவது போன்ற ஒரு ஏமாற்றம்.

குழந்தையும் கையுமாக பிச்சைக்கு வந்து..... பொய்யையே வார்த்தைகளாக உதிர்த்து..... கண்ணீரைச் சிந்தி அருமையாக நடித்து..... என்மனதில் கணிவை ஏற்படுத்தி..... நான் அன்ளிக் கொடுப்பதை நிறைவோடு வாங்கிக்கொண்டு போவார்களே..... அந்தப் பிச்சைக்காரர் பெண்கள் கடை வராண்டாக்களில் குடும்பம் நடத்துகின்ற அழகைப் பார்க்க வேண்டுமே! எவ்வளவு சாகஸ்காரிகள்? என் நெஞ்சில் ஒரு குழுறல்.

எனக்கு இப்போ அவர்களைப் பற்றி நன்றாகத் தெரியும். வாழ்கின்ற முறை பற்றிக் கூடத் தெரியும். இரவு தங்குமிடம் கடை வாசல்கள். காலையில் பானும் தேநீரும் சாப்பாடாகியவுடன்..... கடைக்காரர்கள் கடையைத் திறப்பதற்கு முன்பு தங்கள் தொழிலை நாடிக் கிளம்பி விடுவார்கள். ஆண்கள் ஏதாவது கலிவேவைக்குக் கிளம்பி விடுவார்கள். இவர்கள் ஊர் ஊராகச் சுற்ற ஆயத்தமாகி விடுவார்கள். உண்மையில் இந்தப் பெண்களைல்லாம் பரணி நட்சத்திரத்தில் தான் பிறந்திருக்க வேண்டும், அதனால் தான் இப்படி தரணியைச் சுற்றி வருகிறார்கள்.

மாலையில் இவர்கள் சேமிப்பும்..... அவர்கள் உழைப்பும் இணைந்து சாப்பாடாகிவிடும். இரவு..... அதே கடை வராண்டாக்கள் படுக்கை விரிப்பாகும். பொழுது விடிந்ததும் மீண்டும் அதே பல்லவியின் ஆரம்பம்.....!

அனுதாபத்திற்குரியவர்களாக அவர்கள் என் நெஞ்சில் வடிவம் எழுந்து அழிந்து போய்.... இப்போ..... அவர்களைப் போல் வாழ்ந்தால் என்ன? என்று..... சம்மா..... ஒரு போலித்தனமான ஆசை. எவ்வளவு சுதந்திரமான வாழ்க்கை வாழ்கிறார்கள்? பிரச்சனை என்பதே அவர்கள் மனத்தை அணுகியது கிடையாது. எவ்வளவு சந்தோஷமாக நாட்களை விரட்டுகின்றார்கள்! எங்களுக்குத் தான் எத்தனை பிரச்சினைகள்? வேதனைகள்.....? கவலைகள்!

அவர்களுக்கு என்ன கவலை? காணியா யூமியா? வீடா வாசலா? கணவனை நன்றாகக் கவனிக்க வேண்டுமென்றா? பிள்ளைகளைப் படிப்பிக்க வேண்டுமென்றா? விதம் விதமான சட்டைகளைப் போட்டு அழகு பார்க்க வேண்டுமென்றா? சீதனம் கொடுத்து பிள்ளைகளுக்கு கல்யாணம் செய்துவைக்க வேண்டுமென்றா? ஒன்றுமே கிடையாது. ஒருவேளை, அதனால்தான் அவர்களைப் பிரச்சினை அணுகாமல் விலகிக் கொள்கிறதோ? இருக்கலாம். ஏனென்றால்....இவைகள் தானே எங்கள் பிரச்சினைகள்?

எங்களுக்குள் வண்ணப் பூக்கள் மாதிரி விதம் விதமான எத்தனை ஆசைகள்? உயர் உயரப் பறக்கிற ஆசைகள். பறப்பதற்கு இறக்கை இல்லாவிட்டாலும் கூட.... எப்படிக் கஷ்டப்பட்டாவது.... கடைசி கடன்பட்டாவது.... நினைக்கிற ஆசைகளை நிறைவேற்றிவிட வேண்டும். அப்படி..... அடக்கமுடியாத ஆணித்தரமான ஆசைகள். எப்படி உழைத்தாலும்.... எவ்வளவு உழைத்தாலும்.... மாதமுடிவில் தடுமாறுகின்ற மாதிரித்தான் நிலைமை இருக்கும்.

இதற்கெல்லாம் எங்கள் போலித்தனமான கெளரவம் தான் காரணம். நாங்கள் வெளியில்- மற்றவர்கள் முன் நடிக்க ஆசைப்படுகிறோம். இல்லை.... நடிக்கின்றோம். நல்ல ஆடை அலங்காரங்கள்..... கமகமக்கிற பூச்சுக்கள்..... காலுக்குக் கூட விலையுயர்ந்த பாதனிதான் வேண்டும்; என்னென்ன பற்றனில் விதம் விதமான அழகுப் பொருட்கள் வருகின்றதோ..... அவற்றையெல்லாம் வாங்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் உறக்கமே வராது. ஒருவர் அணியும் போது மற்றவரும் அதேமாதிரி அணியாவிட்டால்..... சே.... மரியாதையே இல்லை. நாங்கள் ஒரு கைதேர்ந்த நடிகர்கள் மாதிரி.....! பார்வையைக் கவர்வதற்கு வண்ணம் பூசுவது மாதிரி இவைகள் தான் எங்கள் பிரச்சனைகள்! எங்கள் கஷ்டங்கள்!

ஆனால் அவர்கள் அப்படியில்லை. தங்கள் வேஷத்தை அப்படியே வெளிக்காட்டிவிடுகிறார்கள். நடிப்பென்பது நாமத்துக்கும் கிடையாது. எங்கள் போலித்தனத்திற்கு சவால் விடுவது மாதிரி - தங்கள் கோலத்தை வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். அதனால் தான் பிரச்சினைகள் அவர்களை அணுகுவதில்லை.

அவர் களுக்கு உள்ளது இரண்டே இரண்டு தவிர்க்கப்படமுடியாத பிரச்சனைதான். ஒன்று வயிற்றுப்பசி! மற்றது உணர்ச்சிப்பசி....! அவர்களைப் பொறுத்தவரை இது மிகச் சுலபமானது. தடைகள் இல்லாது, குறுக்கீடுகள் இல்லாது, எதைப்பற்றியும் சிந்திக்காது, யாரைப்பற்றியும் கவலைப்படாது.... நிறைவேற்றக்கூடியது. அவர்களுக்கு எங்களைப் போல் மான அவமானங்களைப் பற்றி அக்கறையில்லை. யார் யார் எப்படிப் போனாலும் பரவாயில்லை. ஆனால்.... இந்த ஒரு கெளரவத்தில் மட்டும் நாங்கள் உயர்ந்துதான் நிற்கின்றோம். எங்களுக்கு மான அவமானங்கள் முக்கியம். ஏனென்றால் இது எங்களைத் தாக்கும். குடும்பத்தைத் தாக்கும். எதிர்காலத்தைத் தாக்கும். அதற்காகத்தான் எங்களுக்குள் இப்படி ஒரு வண்ணப் பூச்சுக்கள்!

எங்களுக்கு ஒரு குழந்தை இருந்தால்..... அது படித்து..... நல்ல நிலைக்கு வந்து.... அதற்கு ஒரு நல்ல வாழ்வைத் தேடிக்

கொடுக்கும்வரை எங்களுக்குப் பொறுப்புத்தான். ஆனால்..... அவர்களுக்கு அப்படியில்லையே! முன்று நான்கு வயது வந்தாலே போதுமே..... ஐயா..... ஐயா..... அம்மா..... அம்மா.....! என அவர்களும் கைநீட்டத் தொடங்கிவிடுவார்கள். கொஞ்சம் வளர்ந்ததும்....பிறகு தங்கள் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வார்கள். எல்லாத் தேவைகளையும் தான். இது தான் எங்களுக்கும் அவர்களுக்குமிடையிலுள்ள இடைவெளிகள்.

இப்படி வீதியில் காணும் இந்தப் பெண்களைப் பற்றி..... நான் அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார்ப்பேன். இவர்களும் மனிதப் பிறப்புகள் தானே? எங்களைப் போல இவர்களுக்கு மட்டும் ஏன் ஆசைகள் ஏற்படுவதில்லை?

ஒரு சிறுமி: சிறுமி என்றால்..... 13 வயது இருக்கலாம். பருவச் சுழைகள் மினுமினுக்க ஆரம்பித்து விட்ட உடல்வனப்பு.....! பரட்டையாய் பறக்கிற தலை.... பார்க்கவே அரூவருக்கிற மாதிரி அழுக்கேறிய பாவாடை சட்டை, எங்கள் அலுவலக வாசலில் ஒருநாள் ஏதோ சாப்பிட்டபடி நின்றிருந்தாள். அப்போ ‘லஞ்சடைம்.’ ஆனால்.... நாம் இன்னமும் சாப்பிடவில்லை. அவள் நிற்பதைக் கவனித்த ரஞ்சிதா - “எய் ஷியா! அதோ பாரடி ஆபீஸ் வாசலில் ஒரு சிறுமியை. நீ தான் இப்படி பிச்சைக்கார ஆட்களை சந்திக்க ஆசைப்பட்டாயே! அருமையான சந்தர்ப்பம். விரும்பினால் போய் பேட்டி கண்டு கொண்டுவாடி.....!” பாதி நக்கல் இழையோட சொன்னாள் ரஞ்சிதா.

“ஆமாம்! கட்டாயம் இந்தச் சிறுமியுடன் கதைக்கத்தானடி வேண்டும். ஒரு இள மனதின் ஆசை எப்படியானது என்று அறியலாம். நீயும் வா ரஞ்சிதா....!” அவளையும் இழுத்துக் கொண்டு மாடியில் இருந்து இறங்கி கேற்றை நோக்கி நடந்தேன்.

எங்களைப் பார்த்ததும் - “அக்கா! ஏதாவது கொடுங்கக்கா” என்றபடி அவள் எழுந்து ஓடி வந்தாள்.

“எய்! தொடாதே!” நாங்கள் இரண்டடி பின் வாங்கிக் கொண்டோம். “உனக்கு என்ன வேண்டும்?”

“ஏதாவது கொடுங்க!”

“சரி தருகிறேன்” என்றதும் அவள் கண்களில் ஒரு ஆர்வம். நான் என்ன கேட்டாலும் இப்போ சட்சட்டெனப் பதில் சொல்வாள். ஏனென்றால் நான் ஏதாவது கொடுப்பேனே! ஆனால் அவள் சொல்வது பொய்ப் பதிலாகவும் இருக்கலாம்.

“இப்படி..... இங்கே எல்லாம் சுற்றித் திரிகிறாயே! நீ பள்ளிக்கூடம் போவதில்லையா!”

“பள்ளிக்கூடம் போறதன்னா.... கொப்பி பென்சில் எல்லாம் வேணும். படிக்கணும். அதெல்லாம் ரொம்பக் கஷ்டங்கள் அக்கா.”

நான் அசந்து போய்விட்டேன். படிப்பது கஷ்டம் என்று என்னுகின்ற அளவிற்குத் தான் அவள் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறாளா?

“படிப்பதில் ஒன்றுமே கஷ்டமில்லை. நீயும் பள்ளிக்கூடம் போய் படித்துப் பாஸ் பண்ணினாய் என்றால்..... எங்களைப் போல வேலை பார்க்கலாம். நல்ல நல்ல சாரியெல்லாம் அணியலாம். விரும்புகின்ற எல்லாவற்றையும் வாங்கலாம்!” நான் அவள் மனத்தில் ஆசையை ஏற்படுத்துகிற மாதிரிச் சொல்லிக் கொண்டே போனேன். அவள் டக்கெனப் பதில் சொன்னாள்.

“படிக்காட்டிலும் உழைக்கலாம் அக்கா. எங்க ஜயா படிக்கேல்லை. உழைக்கிறாங்கள்.....!” எங்கள் வார்த்தையைப் பொய்யாக்கிவிட்ட மாதிரி ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தாள் அவள்.

“உன்னுடைய ஜயா மட்டும் தான் உழைக்கிறாரா? அம்மா உழைப்பதில்லையா?”

“எனக்கு அம்மா இல்லை....!” அதைக்கூட அவள் சிரித்துக் கொண்டுதான் சொன்னாள். வாழ்வதற்கு அப்பா, அம்மா எல்லாம் அவசியமா? என்பது மாதிரி.....!

“ஏன் உன்னுடைய அம்மா எங்கே?” நான் விடாக்கண்டனாக கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டேன். அவள் ‘தெரியாது’ என்று தலையசைத்தாள்.

“என்னடி வியா! அசட்டுக் கேள்வி எல்லாம் கேட்கிறாய். அவள் வேறு யாருடனாவது போயிருப்பாள்....!” மெல்லக் கிசுகிசுத்தபடி கண்களைச் சிமிட்டினாள் ரஞ்சிதா. “பேசாமல் இருடி!” நான் மெல்ல அதட்டினேன்.

தொடர்ந்தும் அவளின் சரித்திரம் பற்றி நிறையக் கேட்டேன். அவள் சொன்னதில் அரைவாசி பொய் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

“சரி.... இப்போ உனக்கு என்ன வேணும்? என்னுடைய இந்தச் சங்கிலியைத் தரட்டுமா?” நான் நிஜமாகவே கேட்பது போன்ற பாவனையில் கழுத்திலிருந்த சங்கிலியைக் கழற்றியபடி கேட்டேன். அவள் அவசரமாக வேண்டாம் என்று தலையாட்டினாள்.

“அப்போ.... இந்தக் காப்பையும் வாட்சையும் தரட்டுமா?” இப்போ ரஞ்சிதா கேவியாகக் கேட்டாள். அவள் அதையும் வேண்டாம் என்றே தலையசைத்தாள். நான் விடுவதாக இல்லை.

“ஏன் இந்த சங்கிலி காப்பை எல்லாம் வேண்டாம் என்கிறாய்? இதையெல்லாம் போட்டால்.... உன்னைப் பார்க்க எவ்வளவு அழகாக இருக்கும் தெரியுமா.....?” நான் அவளுக்கு ஆசையைத் தூண்டுகின்ற மாதிரிச் சொல்லிப் பார்த்தேன். ஊறும்! அவள் அசைவதாக இல்லை.

“எனக்கு இதில் எல்லாம் விருப்பமில்லையக்கா....!” என ஓரே பல்லவியையே பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

“அப்போ உனக்கு ஒரு புதுச்சட்டை வாங்கித் தரட்டுமா?

“ஊறும்!”

எங்கள் இருவருக்கும் ஒரே வியப்பு. இவற்றில் எல்லாம் இவளுக்கு ஆசையே இல்லையா? அப்போ இவளுக்கு எதற்கு ஆசை?

“நீ இப்படி ரோட்டால் அலைந்து திரியாமல்.... எங்கள் வீட்டிற்கு வருகிறாயா? எங்களுடையது பெரியவீடு, உனக்கு விதம் விதமாய் புதுச்சட்டையெல்லாம் தைத்துத் தருவேன். சங்கிலி, காப்பு.... காதுக்கு ஜிப்சி எல்லாம் வாங்கித் தருவேன். காலுக்கு நல்ல செருப்பு வாங்கித் தருவேன். பிறகு..... மெத்தையில் படுத்து நித்திரை கொள்ளலாம். ரேடியோவில் பாட்டுக் கேட்கலாம்...” நான் சொல்லிக்கொண்டே போனேன். அவள் எல்லாவற்றையும் பொறுமையாகக் கேட்டுவிட்டு.....

“எனக்கு இதில் எல்லாம் ஆசையில்லை அக்கா....!” என்றாள் வெறுப்போடு.

எங்களுக்கு ஒரே ஆச்சரியம். இதற்கு எல்லாம் ஆசைப்படாத மனித மனங்களும் உண்டா? அப்போ.... இவளுக்கு எதற்கு ஆசை? “அதோ பார்.... அந்த கடையில் உனக்கு சாப்பாடு வாங்கித்தரட்டுமா?” அவள் கொஞ்சம் கூடத் தாமதிக்காமல் ‘ஓம்’ என்று தலையாட்டினாள். முகத்தில் மகிழ்ச்சியும் சிரிப்பும் பொங்கி வழிந்தது.

எங்கள் நெஞ்சில் சிரிப்பும் வியப்பும் போட்டிபோட்டது. எல்லாவற்றையுமே வேண்டாம்....வேண்டாம் என்றவள் ... சாப்பாடு என்றதும் ‘ஓம்’ என்ற வேகத்தைப் பார்க்க வேண்டுமே!

“வியா! உண்மையில் வாழுத் தெரிந்த பெண் இவள்தானடி” ரஞ்சிதா சொல்லிச் சிரித்தாள்.

ரஞ்சிதாவின் சிரிப்பைப் பார்த்ததும் அவளின் ஆர்வமும்-மகிழ்வும் சட்டென உதிர்ந்து விட்டது: “இவர்கள் பொய் சொல்லி என்னை ஏமாற்றுகிறார்களோ?” என்ற ஏக்கம் அவள் விழிகளில் எட்டிப் பார்த்தது.

“சரி வா உனக்கு சாப்பாடு தருகின்றேன்” அவளை எங்கள் ஆபீஸிற்கு அழைத்துக் கொண்டு போய் என் சாப்பாட்டை எடுத்துக் கொடுத்தேன். கூடவே ஜம்பது சதம் காகம் கொடுத்தேன். அவள் விழியில் தெறித்த வியப்பையும் முகத்தில் துள்ளிய மகிழ்வையும் பார்க்க வேண்டுமே! வர்ணிக்க வார்த்தையில்லாத ஒரு மகிழ்ச்சி அது. அவள் நான் கொடுத்ததை வாங்கிக் கொண்டு ஓட்டமாக ஓடி விட்டாள்.

நான் கொஞ்ச நேரம் அவளைப் பற்றி - அவளுடைய ஆசைகளைப் பற்றி.... நினைத்துப் பார்த்தேன். நான் எனக்குள் போட்டுக் கொண்ட கணக்கில் என்ன பிழை? இப்போ..... இந்தப் பருவத்தில் அவளுடைய பிரச்சனை வயிற்றுப்பசி. இன்னும் கொஞ்சநாள் போனால் பருவப் படியில் ஏறத் தொடங்கி விட்டால்..... உணர்ச்சிப் பசி... இதைத் தவிர வேறு எதற்கும் மதிப்புக் கொடுக்கமாட்டார்கள். ஆசைப்படவும் மாட்டார்கள். எப்படியோ..... அவர்கள் பிரச்சனை நிறைவேறிவிட்டால் சரிதான். அப்படியொரு இதமில்லாத வாழ்க்கைப் பின்னணியில் தான் இந்தச் சிறுமியும் பிறந்திருக்கிறாள். வளர்ந்திருக்கிறாள். அவளுடைய குறிக்கோளும் இப்படியானதாகத்தானே இருக்கும்? இவர்களை - இந்தச் சக்தியை விட்டு வெளியில் கொண்டுவர முடியவேணும் முடியாது. ஏனென்றால.....இப்படி வாழ்வதில் ஒரு பக்குவத்தை, சுகத்தை, பற்றில்லாத - பொறுப்பில்லாத தன்மையை அனுபவித்துப் பழகிவிட்டார்கள், இல்லாவிட்டால..... இந்தச் சிறுமிக்கு நான் எப்படியெல்லாம் ஆசை காட்டிப் பார்த்தேன். கொஞ்சம் என்றாலும் கவலைப்பட்டாளா?

ஶாமார் இரண்டு வருடம் நகர்ந்துபோயிருக்கலாம். ஒரு நாள்.... நான் ஆபீஸில் இருந்து வந்து கொண்டிருந்தேன். என் தோழி டாக்டர் மதுரா வழியில் சந்தித்து விட்டாள். இருவருமாக கதைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தோம்.

“அம்மா! பிச்சை தாங்கம்மா!” யாரோ ஒரு பெண் பாத்திரத்தை எங்கள் முன் நீட்டினாள். நாங்கள் கவனிக்காதது போல விலகி நடந்தோம்.

“குழந்தைகளையும் தூக்கிக் கொண்டு அம்மா.... பிச்சை..... பிச்சை.... என்று கத்துகின்றார்கள். ஒழுங்காக வாழுத் தெரியாது.....” மதுரா அலுத்துக் கொண்டாள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்கிறாய் மதுரா?” நான் புரியாத மாதிரிக் கேட்டேன்.

“உனக்கு இவர்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரியாது வியா. இப்போ ஒரு குழந்தையோடு “பிச்சை தாங்கம்மா” எனக் கத் தினாளே..... முன் ற் மாதத் திற் கு முன் பு எங்கள் கொஸ்பிற்றலுக்குத்தான் கொன்பைன்மென்ற்றுக்காக வந்திருந்தாள். ஏய் அற்றெயின் பண்ணி பத்தாம் மாதமே ஒரு பெண் குழந்தைக்குத் தாயாகி விட்டாள். தந்தை யாரென்று தெரியாதாம். அவள் அதற்காக அழவோ - கவலைப்படக்கூடவில்லை. இவர்களின் வாழ்க்கை முக்கால் பங்கும் இப்படித்தான் வியா.....!” வெறுப்போடு சொன்னாள் மதுரா.

நடந்து கொண்டிருந்த நான் நின்று அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தேன். ஒரு செக்கன்! நெஞ்சும் அதிர்ந்து சிதறியது. அவள்....! சந்தேகமே வேண்டாம். ஒரு நாள் எங்கள் ஆபீஸ் வாசலில் வைத்து நான் பேட்டி கண்ட அதே பெண்.

“என்ன வியா! திகைத்துப் போய் நிற்கின்றாய்?”

“இல்லை. இப்படி ஒரு சின்ன வயதில் தாயாகி விட்டாள்” நான் என்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு நடந்தேன்.

வீட்டுக்கு வந்த பின்பும் அவளைப் பற்றிய நினைவுகளே என் நெஞ்சில் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தன. பேமன்ட் வியாபாரம் மாதிரித்தானே இவர்கள் வாழ்க்கையும் நடக்கிறது. கடைவாசல்கள் தங்குமிடம், இருள் மறைவிடம். விரும்பிய கரம் புகலிடம். அதன் பிரதிபலன் சின்ன வயதில் அவள் தாயாகி விட்டாள். டாக்டர் மதுரா சொன்னமாதிரி தந்தையின் பெயர் தெரியாத தாயவள் - அதுவும் ஒரு பெண் குழந்தைக்குத் தாயவள். இனி அந்தப் பெண் குழந்தையின் எதிர்காலம்.....? அதில் ஒன்றும் அவனுக்குப் பிரச்சனையாக இருக்காது. தாய் நடந்து வந்த அதே சுவட்டில் பிள்ளையும் நடந்து வந்துவிடுவாள். பிறகு அவள் ஒரு கதையை ஆரம்பிப்பாள். அதுவும் இதே சுவட்டில் நடந்து வரும். ஒரு தொடர்க்கதை மாதிரி.

இவர் களைல் லாம் ஒரு மீளாத சக்தியின் மலர்கள். இவர்களை..... இந்த வாழ்க்கைச் சக்தியை விட்டு வெளியே இழுத்து வர முடியாது. இவர்கள் இந்தச் சக்தியில் தோய்ந்து தோய்ந்தே சுகம் கண்டவர்கள். அதை விட்டு வெளியே வரமாட்டார்கள். ஒருவேளை பல யுகங்கள் சென்ற பின்பு இந்த ‘மீளாத சக்தி மலர்களை’ மீட்க முடியுமோ.... என்னவோ!

- ஸஹநாடு வாரமலர்

08.04.1979

நான்கள் பட்டிக்காருகள்

ஏதோ மலர் மேடையில் நடப்பது மாதிரி மெல்ல மெல்ல நலுங்காமல் அடிமேல் அடிவைத்து நடந்து வருகின்றா பொம்பிளை....

என நான் பிளாட்போமை அண்மித்ததும் அபிநயக் குறும்போடு வரவேற்றாள் மனோ. நான் மெளனமாகச் சிரித்துக் கொண்டேன்.

‘உன்மையைச் சொல்லும் வினோதா, இவ்வளவு மென்மையாக நடந்துவருகின்றே.....! பூமிக்கு நொந்து போய்விடும் என்ற பயமா? இல்லை... கால்கள் நோகுமே என்ற அச்சமா?’ தொடர்ந்து கேள்வியை வளர்த்தாள் மாலா.

‘கழுதைப் பெட்டையள். காலையில் தான் ஆபீஸிற்குப் போகின்ற அவசரத்தில் விழுந்தடித்துக் கொண்டு ஒடுகின்றோம் என்றால் திரும்பிவரும்போதாவது மெதுவாக - கொஞ்சம் ஆறுதலாக நடந்து வருவோம் என்றால்... நக்கலடிக்கினமாம்! நக்கல்....!’ நான் போலிக் கோபத்துடன் மெல்லச் சினுங்கியபடி கையில் இருந்த குடையை அடிப்பதற்காக ஒங்கினேன். ‘டக்கென உயர்ந்த குடையைப் பறித்து தன் கான்ப்பாக்கினுள் வைத்துக் கொண்டாள் மாலா.

‘பார்த்தீர்களா? கொஞ்சத் தூரத்திற்கு என்றாலும் என் குடையைக் கொண்டு வருவதற்கு ஒரு சேவன்ற் கேள்கிடைத்திருக்கிறது.....’ இப்போ நான் நக்கலடிக்க ஆரம்பித்தேன்.

நடந்து கொண்டிருந்த மாலா டக்கென நின்று செல்லக் கோபத்துடன் முறைத்துப் பார்த்தாள். விழி விளிம்பில் குறும்பு பொங்கி வழிந்தது. அந்தப் பார்வையைச் சந்தித்த எங்களுக்குச் சிரிப்புத் தாளவில்லை. அப்படியொரு அபிநயக் குறும்பில் முகத்தையும் பார்வையையும் வைத்திருந்தாள் மாலா. இந்த மாலா எப்போதுமே இப்படித்தான் சரியான நகைச்சுவைப் பேர்வழி. சிரிப்பில் எங்களை உருட்டி எடுத்துவிடுவாள்.

நான், மனோ, மாலா, மீனா, ரஞ்சினி எல்லோரும் மெல்ல உரையாடியபடி பிளாட்போமில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். ‘அந்த’ இடம் வந்ததும் எங்கள் யாவரின் பார்வையும் சொல்லிவைத்தாற் போல் ஒருமுறை விலகித் திரும்பியது.

‘அந்த’ இடத்தில் இன்று கொஞ்சம் மாற்றம். அந்த நங்கையருடன் இன்று இன்னுமொரு புதிய இளைஞன் கூட நின்று.... கதைத்துச் சிரித்தபடி நின்றார்கள். அந்தப் புதியவன் யார் என்று கண்டுகொள்கின்ற அளவிற்கு எங்கள் பார்வை அவர்கள் மீது நிலைக்கவில்லை. அது எங்களுக்குத் தேவையும் இல்லை.

அவர்களைக் கடந்து செல்லும் போது எங்கள் பேச்சை மௌனத்தில் நிறுத்திக் கொண்டோம். அதற்கு அர்த்தம் இரண்டாக இருக்கலாம். முதலாவது நாங்கள் என்ன கதைக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் கேட்கக்கூடாது என்பது. இரண்டாவது: அவர்கள் என்ன கதைக்கின்றார்கள் என்பதை நாங்கள் அறிய விரும்புகின்ற ஆர்வம்.

நாங்கள் அவர்களைக் கடந்து ஒரு அடி கூடவைக்கவில்லை. அவர்களில் யாரோ ஒருவன் கேட்டான். ஒருவேளை அந்தப் புதியவன்தானோ என்னவோ.... ‘இந்தக் கேள்ஸ் எல்லாம் எங்கே வேலை பார்க்கிறார்கள்?’

ஒருத்தி ‘டக்’கெனப் பதில் சொன்னாள். ‘சீ....! இவர்களைப் பற்றிக் கேட்காதீர்கள்! சுத்தப் பட்டிக்காடுகள்.’

“என்ன? நாங்கள் பட்டிக்காடுகளா?” எல்லோர் நெஞ்சிலும் அதிர்ச்சி போட்டி போட்டது. சூடாக இரண்டு வார்த்தை கொட்ட வேண்டும் போல் மனம் குழுறியது. சினப்போடு திரும்பிய மாலாவிற்கு விழிகளால் ஜாடை காட்டினேன். புரிந்து கொண்டு பார்வையைத் திருப்பிவிட்டாள் மாலா.

“அவர்களின் வார்த்தைகளுக்கு நாங்கள் பதில் சொன்னால்.... பின்பு.... அவர்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?” என் வார்த்தையை எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். அவர்களைக் கடந்து சென்ற பின்பும் எங்களுக்குள் வார்த்தைகளைப் பரிமாற்முடியாத ஒரு மௌனம் திரையிட்டுக் கொண்டது.

அவர்களில் ஒருத்தி எங்களை அந்த இளைஞர்களுக்கு அறிமுகம் செய்யும் ஒலி செவிவரையில் ஓடிவந்து விழுந்தது. தொடர்ந்து நடக்கமுடியாமல் கால்கள் அப்படியே நிலைத்துக் கொண்டன.

“அந்த லையிட் ப்ளை கலர் சாரி.... பாங்கில் வேலை பார்க்கிறது. வினோதா என்று.... இந்தக் கோட்டிக்கே தலைவி. அவ, வர சிறிது தாமதமானால் போதும்..... சகாக்கள் துடிக்கின்ற துடிப்பைப் பார்க்க வேண்டுமே! அப்பாடா!” சொல்லியவன் ஏதோ அபிநயம் புரிந்திருக்க

வேண்டும். அவர்களிடையே மெல்லிய சிரிப்பு அலையாய் கிளம்பி ஓய்ந்தது.

தொடர்ந்தும் அறிமுகம் நீள்வது மெலிதாகக் கேட்டது. நாங்கள் ஒவ்வொருவராகக் குனிந்து எம்மை ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டோம். அவர்கள் செய்கின்ற அறிமுகம் சரிதானா என்று! அருமையான அறிமுகம். ரசிக்கக்கூடிய வர்ணனை! எமக்குள் அரும்பிக் கொண்ட சிரிப்பை வெளியே சிந்தவிடாமல் அடக்கிக் கொண்டோம்.

ஆனாலும்..... மனத்தில் வியப்பு மறையவில்லை. எங்களைப் பற்றி இவ்வளவு விபரங்களையும் எப்படிச் சேகரித்துக் கொண்டார்களோ? அவர்களைப் பற்றி..... அவர்கள் என்ன செய்கின்றார்கள் என்பது பற்றிக் கூட எங்களுக்கு ஒன்றுமே தெரியாதே!

எங்களைப் பற்றிய நேர்முக வர்ணனை முடிந்தபின் கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவர்களில் ஒருவன் சொன்னான் - எல்லோருமே நல்ல வேலை பார்க்கிறார்கள். என்ன?

“பார்த்து என்ன பிரயோசனம்? எல் லாமே சுத்தப் பட்டிக்காடுகள்....” ஒருத்தி மீண்டும் சொன்னாள்.

எங்கள் நெஞ்சம் மீண்டும் குழறி வெந்தது. ஏன் இப்படிச் சொல்கிறார்கள்? புரியவே இல்லை.

றெயின் வந்துவிட்டது. எல் லோரும் லேடை கொம்பாட்மென்றினுள் ஏறி அமர்ந்து கொண்டோம். முகம் ஜன்னல் வழியே நீண்டு எட்டிப் பார்த்தது. உள்ளேயிருந்து கொண்டு அவர்களின் சிரிப்பை, சாகசங்களைப் பார்த்து ரசிப்பது நித்தமும் எங்களுக்கு ஒரு பொழுதுபோக்கு. எங்களுக்கு மட்டுமென்ன? றெயினுள் இருப்பவர்கள் எல்லோருக்கும்தான்.

அப்படி என்ன ஜோக் அடித்தார்களோ....! திடீரென கலீர் என்ற சதங்கைச் சத்தமாய் அவர்கள் சிரிப்புத் தெறித்தது. எல்லோரும் குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பு ஓய் சில நிமிடங்கள் சென்றன. பார்த்துக் கொண்டிருந்த எங்களுக்கும் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. அப்படி ஒரு சிரிப்பு அது.

அவர்களில் ஒருவன் ஏதோ குறும்பு சொல்லியிருக்க வேண்டும். ஒருத்தி கரத்தை உயர்த்தி அவன் தலையில் மெல்லக் குட்டினாள். அவன் அந்தக் கரத்தைத் தன் கரத்தால் பிடித்துக் கொண்டு

சிரித்தான். அவள் சிரிப்பில் மலர்ந்த கண்களை மெல்லச் சிமிட்டினாள். பார்க்க அழகாக இருந்தது.

றெயின் புறப்பட ஆயத்தமாகியது. அவர்கள் அவசர அவசரமாக ஓடிவந்து ஏறிக் கொண்டார்கள். (லேலை கொம்பாட் மென்றினுள் அல்ல), கூடவே இரண்டு இளைஞர்களும் வழமை போல அவர்களுடன் ஏறிக்கொண்டார்கள். றெயின் நகரத் தொடங்கியது. பிளாட்போமில் நின்ற இளைஞர்கள் மூவரும் கையை உயர்த்தி டாடா காட்டினார்கள். அவர்களும் சிரிப்போடு தலையை வெளியே நீட்டி கையை அசைத்தார்கள். றெயின் வேகமாக ஒடத் தொடங்கிவிட்டது. இனி மிகுதிப் பேச்சு அந்த இரண்டு இளைஞர்களுடனும் தொடருமாக்கும்.

வழமைக்கு மாறாக இன்று எங்கள் கலகலப்பான பேச்சில் மௌனம் விழுந்துவிட்டது. அந்த நங்கையர் சொன்ன ‘நாங்கள் பட்டிக்காடுகள்’ என்ற பதம் மனதினுள் நினைவுகளைப் பிடித்து அலைத்துக் கொண்டிருந்தது. ‘ஏன் அப்படிச் சொன்னார்கள்? பட்டிக்காடுகள் என்பதன் அர்த்தம் என்ன?’ சில நிமிடங்கள் வரை மனத்தினுள் தேடிப் பார்த்தும் பதில் கிடைக்காத ஏழாற்றத்தின் எதிரொலியாய் பேச முடியாத ஒரு மௌனம். நித்தமும் மனதில் நிறைந்து நிற்கின்ற குதூகலம் கூட அடங்கினாற் போல் ஒரு பிரமை. அடுத்த ஸ்ரேசனில் மாலாவும் மனோவும் இறங்கிவிட்டார்கள். அப்போது கூட சூழ்ந்துகொண்ட அந்த மௌனம் கலையவில்லை. ‘பட்டிக்காடுகள்’ என அதுவும் அவர்கள் சொன்னது எங்கள் எல்லோர் மனதையும் இதழ் இதழாக பியத்து விட்டது.

வீட்டிற்கு வந்த பின்பும் மனதினுள் தங்கி நின்று இசைக்கின்ற ராகம் மாதிரி அந்தப் ‘பட்டிக்காடுகள்’ என்ற வார்த்தையே நினைவைச் சுற்றி வலம் வந்துகொண்டிருந்தது. படுக்கையில் சாய்ந்தபடி கொஞ்சம் பொறுமையோடு அந்தப் பதத்திற்கு அர்த்தம் தேடிப் பார்க்க ஆரம்பித்தேன்.

எங்களில் அப்படியென்ன பட்டிக்காட்டுத் தன்மை தெரிகின்றது? நல்ல தமிழ்வார்த்தை பேசுகின்றோம். இணைத்து ஆங்கிலத்தையும் பாவிக்கின்றோம். பிறகு..... விதம் விதமான சாரிகளை அழகாக அணிந்து கொள்கின்றோம். பிளாட்போம் கீல்ஸ்... விலையுயர்ந்த கான்ட்பாக்... மடிக்கின்ற வண்ணக் குடை..... கண்களை அழகு படுத்த ஜடெக்ஸ்..... இப்படி எங்கள் அலங்காரத்தில் கூட எந்தப் பட்டிக்காட்டுத்தனமும் இல்லையே! அழகில் கூட எங்களை அவர்கள் மிஞ்சிவிடமுடியாது. பின்பு.... அவர்கள் ‘பட்டிக்காடுகள்’ என்று

சொன்னதன் அர்த்தம் தான் என்ன? எத்தனை முறை சிந்தித்துச் சிந்தித்துப் பார்த்தேன். பதில் கிடைக்கவேயில்லை.

மறுநாள் மாலை, ரெயின் இன்னமும் வரவில்லை. நாங்கள் கதைத்த படி பிளாட்போமில் நின்று கொண்டிருந்தோம். அவர்கள் சிரித்துச் சிரித்துக் கதைத்தபடி வந்து கொண்டிருந்தார்கள். படத்திற்குப் போய் விட்டு வருகின்றார்கள் என்பதை அவர்களின் பேச்சு புரியவைத்தது.

“இந்தக் கேள்ஸ் மற்றவர்களுடன் கதைக்கவே மாட்டார்களோ?” அவர்களில் ஒருவன் மெல்ல வினவுவது எங்களுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. ஒருத்தி சுட்டெனப் பதில் சொன்னாள்.

“சீ...அவர்களைப் பற்றிக் கதைக்காதீர்கள். சுத்தப் பட்டிக்காடுகள். சோஷல் மூவிங்கே தெரியாது....!” கசப்போடு வெளிவந்தது அவளின் வார்த்தை.

எங்கள் விழிகள் வியப்போடு விரிந்து கொண்டன. நேற்று முழுவதும் மனத்தில் நின்று அரற்றிக் கொண்டிருந்த கேள்விக்குப் பதில் கிடைத்துவிட்டது. ‘பட்டிக்காடுகள்’ என அவர்கள் சொன்ன பதத்திற்கு அர்த்தம் தெரிந்துவிட்டது. நாங்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டோம். இதழ் ஒருத்தில் மெல்லிய சிரிப்பு அரும்பிக் கொண்டது.

றேயின் வந்ததும் ஏறி அமர்ந்து கொண்டோம். குரலில் லேசான குறும்பு இழையோடு ‘நாங்கள் பட்டிக்காடுகள், எங்களுக்கு சோஷல் மூவ்மென்ட் தெரியாது....!’ என்று ஆரம்பித்தாள் மாலா.

“ஆமாம்? எங்களுக்கு சோஷல் மூவ்மென்ட் தெரியாது. அதாவது..... இப்படி ஆண்கள் எல்லோருடனும் தொட்டுத் தொட்டுப் பழகத் தெரியாது. சிரிப்பைச் சிந்தி கதைக்கத் தெரியாது.....!” மனோ இணைந்து தாளம் போட்டாள்.

“அதுமட்டுமல்ல.... எங்களுக்கு அவர்களைப் போல் இப்படி.... படத்திற்கு எல்லாம் போகத் தெரியாது, ஹோட்டலுக்குப் போய் கூல்ரிங்ஸ் அருந்தத் தெரியாது. ஏனென்றால்... நாங்கள் பட்டிக்காடுகள்...!” ரஞ்சினி ஒத்துப் பாடினாள். கேட்டுக் கொண்டிருந்த எனக்கும் மீனாவிற்கும் சிரிப்புத்தாளவில்லை. பெரிதாக வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டோம்.

ஆனால்.... அவர்களின் சிரிப்போ பிளாட்போமை அதிரவைப்பது போல் தெறித்தது. எல்லோர் பார்வையும் அவர்களை நோக்கித்

திரும்பியது. ‘ஆட்களும..... சிரிப்பும.....! சீ..... என்ன பெண்களோ?’ நெஞ்சில் வெறுப்பு பொங்கியது.

“உனஹும்! இப்படி அலுக்காதீர்கள் விணோதா. நீங்கள் பட்டிக்காடுகள். சோஷல் மூவ்மென்ட் தெரியாதவர்கள்.....” மாலா கேலி செய்தாள்.

உண்மைதான். அவர்களைப் போல சோஷல் மூவ்மென்ட் எங்களுக்குத் தெரியாதுதான். எத்தனை பார்வைகளுக்கு விருந்தாக காட்சி அளிக்கின்றார்கள்? அவர்களுக்கு பழக்கமில்லாத ஆண்களே கிடையாது. அதாவது பழக்கத்தை வலியவே ஏற்படுத்திக் கொள்வார்கள். அப்படி.... அவர்களுடன் கதைப்பதில் இன்பம் காணுகின்ற இளைஞர்கள்...! அவர்கள் பழகுகின்ற விதத்தைப் பார்க்க வேண்டுமோ! ஒருவேளை சில பெண்கள் விரும்புகின்ற சோஷல் மூவ்மென்ட் என்பது இப்படித்தான் இருக்குமோ? புரியாத வியப்பு எல்லோருக்கும், எங்களுக்கும் தான்.

நாட்கள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. ஒருநாள்! எப்போதுமே மோனிங் றெயினில் லேடைஸ் கம்பாட்மென்ட் கிடையாது. அன்று இவர்கள் இருந்த பெட்டியினுள் நாங்களும் ஏறிவிட்டோம். இவர்கள் கோணர் சீட்டில் அமர்ந்தபடி பக்கத்தில் தங்கள் நண்பர்களுக்கோ... என்னவோ.... இடம்பிடித்து வைத்திருந்தார்கள். அதன் அடையாளமாக சீட்டில் புத்தகங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. எங்களுக்கு இருப்பதற்கு இடம் இல்லை. நின்று கொண்டிருந்தோம். இதைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் கல்லூரிப் பிறின்சிபால் ஒருவருக்கு வந்ததே ஆத்திரம்.....!

“உண்மையில் நீங்களும் ஒரு பெண் பிள்ளைகள் தானோ? உங்களைப் பெற்றோர் றெயினிலும், பஸ்ஸிலும். ஆட்டமாடவே அனுப்பி வைக்கிறார்கள்? உங்கள் நண்பர்களுக்கு இருக்க இடம் இல்லாவிட்டால் ... நீங்களும் நின்று ஆட்டத்தைப் போடுங்கோ. ஆனால்..... இப்படி சீட் புக் பண்ணி வைக்க முடியாது” என மளமளவென வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட்டு எங்கள் பக்கமாகத் திரும்பி -

“யூ ஒல் கம் அன்ட் சிற்டவுண் பிளீஸ்” என்றா. நாங்களும் அப்படிச் சொல்வதற்கே காத்து நின்ற மாதிரி வந்து அமர்ந்து கொண்டோம். தொடர்ந்தும் என்ன நடக்கப் போகின்றது என்று பார்ப்பதில் எங்களுக்கு ஓர் ஆர்வம்.

அவர்கள் டக்கென எழுந்து கொண்டார்கள். அடுத்த ஸ்ரேசனில்

ஏனைய நண்பர்களோடு நின்றபடி சிரித்துக் கதைக்க ஆரம்பித்தார்கள். பிறின்ஸிபால் இப்படி பகிரங்கமாக, பல பேர் பார்க்க பேசினாவே என்ற வெட்கம் கொஞ்சம் கூட இல்லை. நாங்கள் மனதிற்குள் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டோம்.

‘தே ஆர் யூஸ்ட் ரு தற் ஹபிற....’ பிறின்ஸிபால் தனக்குள் மெல்ல முனுமுனுத்துக் கொண்டார். “ம.... நாங்களும் தான் நித்தமும் வேலைக்குப் போய் வருகின்றோம். ஒருவன் கூடத் தேடி வந்து கதைக்கின்றான் இல்லையே....!” போலியான ஏக்கப் பெருமுச்சில் இதழ்கள் விரியச் சொன்னாள் மனோ.

“இப்போ..... பல பார்வைகளுக்கு விருந்தளிக்கும் முகமாக மனோவுடன் கதைக்க ஒருவன் வேண்டும். அவ்வளவு தானே? சரி..... யாராவது ஒருவனை மனோவிற்கு சிலெக் பண்ணிக் கொடுப்போமே!” மாலா மெல்லச் சீண்டினாள்.

“ஜேயோ! சிலெக் பண்ணித்தரக் கிளம்புகின்ற ஆட்களைப் பாருங்கள்....!” மனோ உதட்டை நெளித்து அழகு காட்டினாள்.

“சும்மா அலட்டாதையுங்கோ. எங்களைத் தேடி யாருமே வரமாட்டார்கள். ஏனென்றால் நாங்கள் பட்டிக்காடுகள். சோஷல் மூவிங் தெரியாதவர்கள்!” ரஞ்சினி கேவி செய்தாள்.

“பாவம் அந் த பெண் கள். தங் கள் விருப்பப்படி நடக்கின்றார்கள். நீங் கள் ஏன் அவர்கள் தலையை உருட்டுகின்றீர்கள்? உங்களுக்குப் பொறுமையாக இருக்கிறதா?” மீனா அவர்களுக்காக வக்காலத்து வாங்கினாள்.

ஸ்ரேசன் வந்துவிட்டது. எல்லோரும் அவசர அவசரமாக இறங்கி..... விடைபெற்றுக்கொண்டு அவரவர் அலுவலகம் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தோம். இனி..... மீண்டும் மாலையில் சந்திப்போம் தானே?

இப்படியே ஒரு வருடம் நழுவிப் போய்விட்டது. எத்தனை நாளைக்கு ஒரே காட்சியைப் பார்த்துப் பார்த்து ரசிக்க முடியும்.

எங்களுக்கும் அலுத்துப் போய்விட்டது. ஆனாலும்....எந்த ஒரு காட்சிக்கும் - சம்பவத்திற்கும் - முடிவு ஒன்று வரும் என்பதில் எமக்கு அபார நம்பிக்கை. எங்களின் அந்த நம்பிக்கை வீண் போகவில்லை.

இப்போ நான்கு நாட்களாக அவர்கள் நடமாட்டத்தில் சிறு

மாற்றம். ஒஹோ.... என்று பெரிதாக வாய்விட்டுச் சிரிப்பதில்லை. ரெயின் பிளாட்போமில் வந்து நின்றவுடன் ஏறிக் கொண்டு விடுவார்கள். பிளாட் போமில் நின்று டா....டா.... காட்டுகின்ற அந்த இளைஞர்களைக் கூடக் காணவில்லை. என்ன சங்கதி? சோஷல் மூவிங் அலுத்துப் போய்விட்டதோ?

இப்படியே இரண்டு வாரம் போய்விட்டது. நாங்கள் பிளாட் போமில் நின்று கதைத்துக் கொண்டிருந்தோம். சற்றுத்தள்ளினாற் போல் அவர்கள் கதைத்துக் கொண்டு நின்றார்கள். கிசுகிசுப்பது போல் மெல்லிய பேச்சு, ஒரு வார்த்தை கூட எம் காதுவரை ஒடி வரவில்லை. என்னென்று இப்படி அடங்கிப் போனார்கள்? எமக்குப் புரியாத ஆச்சரியம்.

சிறிது நேரம் நகர்ந்திருக்கும். அந்த இளைஞர்கள் வந்தார்கள். மீண்டும் கதை ஆரம்பமாகப் போகின்றதோ? எங்கள் பார்வை ஆவலோடு திரும்பியது.

“வரச் சொல்லியிருந்தீர்களாமே, என்ன விடையம்?” அவர்களில் ஒருவன் அலட்சியத்தோடு கேட்டான். மிக மெதுவாக ஒருத்தி என்னவோ பதில் சொன்னாள். ஒன்றுமே கேட்கவில்லை. அவ்வளவிற்கு குரல் தாழ்ந்து போயிருந்தது.

அவன் அவள் சொன்னதைத் தூக்கி ஏறிவது மாதிரிச் சிரித்தான். “மற்றவர்கள் பார்க்கிறவர்கள் அப்படி எண்ணுகின்ற அளவிற்கு நீங்கள் நடந்ததற்கு நாங்கள் பொறுப்பாக முடியாது.”

அவள் மீண்டும் மெதுவாக ஏதோ பதில் சொன்னாள். ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. ஆனால்.... உணர்ச்சியோடு பேசுவது போல முகத்தில் ஒரு பாவம். கண்கள் கூட மெல்லப் பனித்திருந்தன.

“இவர்களுக்கும் அழத் தெரியுமா? ஆச்சரியமாக இருக்கிறதே.....!” எங்கள் உதகுகள் மெல்ல முன்முனுத்துக் கொண்டன.

அவன் பொங்கும் சீற்றத்துடன் பதில் சொன்னான். குரல் சற்று உயர்ந்திருந்தது. “உங்களைக் காதலிக்கவும் மனைவியாக்கவும் எங்களுக்கு என்ன பயித்தியமா? எங்களைப் போல எத்தனை ஆண்களுடன் சிரித்துச் சிரித்துக் கதைத்தீர்களோ? தொட்டுத் தொட்டுப் பழகினீர்களோ? யார் கண்டார்கள்? உங்களைப் போன்ற பெண்களை நாங்கள் மனைவியாக்கமாட்டோம். நாங்கள் என்ன? எந்த ஆணுமே விரும்பமாட்டான். நாங்களும் உங்களுடன் பிறென்ட் என்ற முறையில் மட்டும் தான் இவ்வளவு சோஷலாகப் பழகினோம்.

அதை நீங்கள் இப்படி நினைத்தால்.... அதற்கு நாங்கள் ஒன்றுமே செய்ய முடியாது. ஒ....கே....!”

இளைஞர்கள் போய்விட்டார்கள். எங்கள் பார்வை விலகாமல் அவர்கள் மீதே பதிந்து நின்றது. முகத்தில் ஒரு தவிப்பாக உணர்ச்சிகள் கலையும் கோடுகள். அவள் கண்கள் லேசாய் நனைந்திருந்தன. இதயத்தில் டக்கெனக் கிளம்பிய ஒரு பரிதவிப்போடு ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். கோஷ்டியில் ஒருத்திக்கு விழுந்த அடி மற்றவர்களையும் தாக்கிய பின்னணியில் பார்வைகள் தாமாகவே நிலத்தை நோக்கித் தாழ்ந்தன. அதை, அவர்களின் அந்த நிலையை ஒரு வேடிக்கை பார்ப்பது போல் தான் எல்லாப் பார்வைகளும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

றையின் வந்துவிட்டது. முதன் முதலாக அவர்கள் லேகஸ் கொம்பாட்மென்டினுள் வந்து ஏறிக் கொண்டார்கள். ஒரு நிமிடம் எங்கள் மனம் அதிசயிப்பில் நின்று கொண்டது. விழிகள் சிரிப்பைச் சிந்தின. அவர்களுக்காக மனத்தில் ஒரு பரிதாப உருக்கம்.

மீண்டும் ஒரு முறை எங்கள் பார்வை மௌனமாக இருந்த அவர்கள் மீது படிந்து திரும்பியது.

“நாங்கள் பட்டிக்காடுகள். எங்களுக்கு சோஷல் மூவ்மென்ட் தெரியாது.....!” மாலா கேலி செய்யத் தொடங்கினாள்.

“ஆமாம்! எங்களுக்கு அது தான் பிடிக்கும். நாங்கள் உயிர் போனாலும் இந்தப் பட்டிக்காட்டுத்தனத்தை விட்டு வெளியில் வரமாட்டோம்”. மனோ இணைந்து தாளம் போட்டாள்.

“ஏனென்றால்.... நாங்கள் பட்டிக்காடுகள்!” ரஞ்சினி வசனத்தை முடிவு செய்தாள். எங்களுக்குள் சிரிப்புப் பொங்கியது.

அவர்கள் காலம் கடந்த விழிப்போடு ஒன்றுமே பேச முடியாதவர்களாக மௌனமாக இருந்தார்கள். ஒரு வேளை இனிமேலாவது எங்கள் பட்டிக்காட்டுத் தனத்தை அவர்கள் மதிப்பார்களோ... என்னவோ....!

விதி எழுதாத கதை

வெண் படலமாய் வெளியில் பனி பொழிந்து கொண்டிருந்தது. அதிகாலையில் ஜில்லிடுகிற அந்தக் குளிரிலும், மனத்தைப் போல் உடம்பும் தகிப்பது போலிருந்தது சமல்யாவிற்கு. ஓடிப்போய் இரண்டு கிளாஸ் குளிர்ந்த நீரை எடுத்து வாயினுள் ஊற்றிக் கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. அப்படி ஒரு வெம்மையில் மனம் வெந்து கொண்டிருந்தது அவளுக்கு. நிமிஷத்திற்கு ஒரு முறை அம்மா சமையல் அறையில் இருந்தபடியே முனுமுனுத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

இரவு முழுவதும் உறங்குகின்ற பாவனையில் விழித்துக் கொண்டிருந்து, சிந்தித்து, மனம் ஓய்ந்து போய்விட்டது அவளுக்கு. எத்தனை முறை தயவாகச் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டாள். ஆனால்..... அக்கா அகல்யா பாதாளத்தில் குதித்துத்தான் ஆகுவேன் என அடம்பிடிக்கின்றாள். அவளைக் காப்பாற்ற இனி இறைவனால் கூட முடியாது.

சமல்யாவைப் பொறுத்தவரை தான் அது ஒரு பாதாளம். ஆனால் அக்கா! அவன் அப்படி நினைக்கவே இல்லை. இதனால் தனக்கு ஒரு பெரிய விடுதலை கிடைக்கப் போகிறது என்றுதான் என்னிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

மீண்டும் அம்மாவின் முனுமுனுப்பு சமல்யாவிற்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. “நீயும் அக்காவுடன் துணைக்குப் போ பிள்ளையென எத்தனை முறை சொன்னேன். கேட்டால்தானே? நேரம் ஏழு மணியாகப் போகிறது. இன்னமும் நித்திரை விட்டெழும் பேல்லயே...!”

அம்மாவின் புலம்பலைக் கேட்க சமல்யாவிற்கு வாய்விட்டுச் சிரிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. “வாழ் நாள் முழுவதும் துணைக்கு வரவேண்டியவனை உதைத்துத்தள்ளுவதற்கு நான் துணையாகப் போக வேண்டுமாம். நான் வெறும் வழித்துணைதான். வாழ்க்கைக்கே துணை வேண்டாம் என்றவளுக்கு வழித்துணை மட்டும் ஏன்?” கொஞ்சம் பலமாக அம்மாவிற்குக் கேட்கக்கூடியதாக கத்த வேண்டும் போலிருந்தது சமல்யாவிற்கு. நெஞ்சம் அனலாய்க் கொதித்தது. திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டாள்.

“ஏய் கமல்யா? தூங்கினது போதும், எழும்புடி. வயது வந்த ஒரு குமர்ப்பிள்ளை ஏழு மணி வரை நித்திரை விட்டு எழும்ப வில்லையாம் என்று வெளியில் யாராவது அறிந்தாலே பெரிய அவமானம்.....?”

அம்மாவின் வார்த்தைகள் காதில் விழுந்ததுதான் தாமதம், டக்கெனப் படுக்கையை விட்டு அம்மாவிடம் ஓடி வந்தாள் சுமல்யா.

“அம்மா! மானம் என்று ஒன்று இன்னமும் எங்கள் குடும்பத்திற்கு இருக்கிறதாக எண்ணாதையுங்கோ. என்று புரோக்டரிடம் இருந்து நோட்டீஸ் வந்ததோ, அன்றே எங்கள் மானமும் போய்விட்டது. ஏழு மணி வரை நித்திரை கொள்வது அவமானம் இல்லையம்மா. இன்று கோட்டில் உங்கள் முத்த மகள் வாங்கிக் கொண்டு வரப்போகிறானே விடுதலை.....! அது தான் எங்கள் குடும்பத்திற்கு ஏற்படுகின்ற பெரிய அவமானம்.”

“சுமல்யா! உனக்கு வர வர வாய் நீண்டுவிட்டது. அகல்யாவின் காதில் உன் பேச்சு விழுந்தால்.....?” அம்மா கண்டிப்பது போல் அவளைப் பார்த்தாள்.

“எதற்காக இப்படிப் பட படக்கிறீர்கள் அம்மா. அக்காவின் காதில் என் பேச்சு விழுந்தால் என்ன? நீங்களும் அக்காவிற்காக ஒத்துப்பாடுகின்றீர்களே அம்மா..... அதைத்தான் என்னால் முதலில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை!”

“நான் பெற்ற தாயடி. பிள்ளை வாழா வெட்டியாக நிற்பதைப் பார்த்து என் மனம் மகிழ மாட்டாதடி!”

“பின்பு எதற்காக அம்மா அக்காவிற்காகவே பிற்பாட்டுப் பாடுகின்றீர்கள்?”

“அவளுக்குப் புத்தி சொல்லிக் களைத்துப் போய்விட்டேன் சுமல்யா. அவள் அவனை வேண்டாம் என்று பிடிவாதமாக நிற்கிறாள். புத்தியை மட்டும்தான் எங்களால் சொல்ல முடியும். அவளுக்காக எங்களால் வாழ முடியாது சுமல்யா.”

அம்மாவின் குரல் தளதளத்தது. கண்களில் ஒரு மெல்லிய கோடாய்க் கண்ணீர் பளபளத்தது. உள்ளே அம்மாவின் மனமும் அவஸ்தைப்பட்டுக் கொண்டுதானிருக்கிறதா?

அம்மா சொல்வதும் உண்மைதான். யாரை என்றாலும் சரி, நன்றாக வாழுங்கள் என்று வாழ்த்த மட்டும்தான் எங்களால் முடியும்.

அவர்களுக்காக வாழ முடியாதே!, சுமல்யா ஒன்றுமே பேசாமல் மௌனமாக இருந்தாள்.

“என்ன சுமல்யா யோசிக்கின்றாய்!” அவளின் மௌனத்தைப் பொறுக்கமாட்டாதவளாகக் கேட்டாள் அம்மா.

“ஒன்றுமில்லையம்மா. அர்த்தமுள்ள இந்து மதத்தில் ஒரு வசனம் படித்தேன். ‘தாயைப் பார்த்துப் பெண் எடு’ என்று. அப்படியென்றால்..... என்ன அர்த்தம்? தாயைப் போல மகளும் இருப்பாள் என்பதுதானே?

ஆனால், உங்களைப் போல ஏனம்மா அக்கா இல்லை? ஒரு நாள் கூட நீங்கள் அப்பாவுடன் சண்டையிட்டதைப் பார்க்க வில்லை. பொறுமையை விட்டு விலகியதைக் காணவில்லை. வாழ்ந்தால் அப்பா அம்மா போல் இப்படி..... ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும் என நான் மனதிற்குள் எத்தனை நாள் ஆசைப் பட்டிருக்கின்றேன். ஆனால்..... அக்கா இதற்கு எதிர்மாறாக ஏன் நிற்கிறாள்?”

சுமல்யாவின் குரல் கர கரத்தது. இதயத்தில் ஏதோ ஒரு சுமை அமிழ்த்துவது போல் வார்த்தைகள் தயங்கித் தயங்கி வெளிவந்தன. அம்மாவும் பொங்கிய அழுகையை அடக்கிக் கொண்டுதான் பதில் சொன்னாள்.

“இதற்குப் பெயர்தான் சுமல்யா, விதி என்பது, ஏதோ..... அவள், அகல்யா தன் விருப்பப்படி எல்லாவற்றையும் செய்து முடிக்கட்டும்....!”

“வெகு சுலபமாக அப்படிச் சொல்லிவிட்டார்களே அம்மா. அக்காவின் இந்தச் செய்கையால்..... என்னுடைய, தங்கையினுடைய வாழ்க்கையும் சேர்ந்து பாதிக்கப்படப் போகிறதே. அக்காவின் குணத்தைப் போலத்தான் தங்கைமாரின் குணமும் இருக்கும் என யாராவது எண்ணினால்..... பின்பு எங்களை எப்படியம்மா வாழ வைப்பீர்கள்?”

சுமல்யா கேட்டதுதான் தாமதம் சேலைத் தலைப்பால் வாயை முடிக்கொண்டு ஒசை வெளிப்படாது அழுதாள் அம்மா. ஏன் இதைப் பற்றி அம்மாவுடன் கதைக்க ஆரம்பித்தேன் என மனம் நொந்தது அவளுக்கு.

“இப்போது எதற்காக அம்மா அழுகிறீர்கள்? நீங்கள் தானே சற்று முன்பு சொன்னீர்கள்..... அக்காவிற்கு நடப்பதற்குப் பெயர்தான் விதி என்று. அப்படியொரு விதிதான் எங்களுக்கும் எழுதியிருக்கு

மானால், நீங்கள் அழுவதால் அதைத் தடை செய்ய முடியாதம்மா. நீங்கள் அழாதையுங்கோ.....”

சுமல்யா சமையல் அறையை விட்டு வெளியில் வந்தாள். இன்னும் ஒரு முறை - கடைசி முறையாக அக்காவுடன் பேசிப் பார்த்தால் என்ன என்று மனம் விரும்பியது. கொஞ்ச நேரம் மௌனமாக இருந்து கொதித்த மனதைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு அக்காவின் அறையினுள் நுழைந்தாள்.

“அக்கா!”

“ம..... என்ன வேண்டும் சுமல்யா?” ஏதோ புத்தகமொன்றைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த அகல்யா அதை முடிவிட்டு நிமிர்ந்தாள்.

“நீங்கள் எடுத்த முடிவை மாற்றவே மாட்டார்களா அக்கா?”

“உறைம்! அது மட்டும் நடக்காது சுமல்யா.”

“ஏனக்கா அப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? நடக்காதது என்று ஒன்றுமே இல்லை. ஒரு பெண் மனம் வைத்தால் எல்லாமே நடக்கும்.”

“நீ என்னைவிட நான்கு வயது சிறியவள். உனக்கு இது எல்லாம் விளங்காது சுமல்யா.”

“நான் வயதில் சிறியவளாக இருக்கலாம். ஆனால், அறிவிற்கும் வயதிற்கும் எந்தச் சம்பந்தமுமே இல்லையக்கா. இந்த இள வயதில் விவாகரத்துச் செய்துவிட்டுத் தனியாக வாழுப் போகிறீர்களே என்பதை நினைக்க என் மனம் எப்படி அவஸ்தைப்படுகிறது தெரியுமா அக்கா?”

“எனக்குத் தெரியும் சுமல்யா. உன் மனம் அவஸ்தைப்பட வில்லை; அவமானப்படுகிறது. அதனால் தான் எனக்குப் புத்தி சொல்ல வந்திருக்கிறாய்....!” அகல்யாவின் குரல் மெல்ல உயர்ந்தது.

சட்டெனச் சுமல்யாவின் நெஞ்சமும் பொறுமையின் எல்லையை விட்டு விலகியது. தனிந்துபோன அவள் வார்த்தையில் மீண்டும் குடேறியது.

“ஆமாம் சரியாகச் சொன்னாய் அக்கா. கல்யாணமாகி முன்றாம் வருடமே கணவனைக் கோட்டில் சந்திப்பது உனக்கு அவமானமாகப்படாமல் இருக்கலாம். ஆனால், உன்னைப் பெற்றவர் களுக்கு, உன்னுடன் கூடப்பிறந்த எங்களுக்கு இது பெரிய அவமானம் தான்....!”

“அதற்காக...? அவனுடன் என்னால் வாழ முடியாது. அவனுக்கும் எனக்கும் உள்ள பந்தத்தை அறுத்தெறிய நான் விவாகரத்துப் பெற்றுத்தான் தீருவேன்!”

“அவன்! அவன்! அவன்! என்கிறாயே! அவன் யார் அக்கா? உனக்குப் பெற்றோர் தேடித் தந்த கணவனா? இல்லையே! நீயே தெரிவு செய்து, நான்கு வருடமாகக் காதலித்தாயே! நீயே தெரிவு செய்து கொண்டவன்தானே? நான்கு வருடமாகக் காதலித்த உன்னால்... முன்று வருடம் கூட மனைவியாக வாழ முடிய வில்லையே!”

“சுமல்யா! உனக்கு நல்ல பேச்சுத் திறமை இருக்கிறது. நீ சட்டம் படித்திருந்தாயானால் நன்றாகச் சம்பாதிக்கலாம்....!” சிறிய சினப்போடு கிண்டலாகச் சொன்னாள் அகல்யா.

“பெண்தன்மையுடன், விட்டுக் கொடுத்து ஒரு நல்ல மனைவியாக வாழ்வது தான் பெரிதே தவிர, சம்பாதிக்கிற பணமல்ல.....!”

“உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது சுமல்யா. அவன் ஒரு குடிகாரனாகவும் மாறிவிட்டான். இனி அவனுடன் வாழவே முடியாது.”

“நான்கு வருடமாக நீ காதலிக்கும் போது குடிக்காதவன், இப்போது குடிகாரனாகினான் என்றால், என்ன காரணம்? மனைவி ஸ்தானத்திற்குப் போன நீ நல்லவனை உதவாதவனாக்கியிருக்கிறாய். அவ்வளவுதான்....!”

“வாயை மூடு! உடன் பிறந்தவள் எனக்காக இல்லாமல், அவனுக்காகப் பரிந்து பேச..... சீ..... உனக்கு வெட்கமாய் இல்லை?”

“வெட்கப்படுகிறேன் அக்கா, உன்னைப் போன்ற ஒரு பெண்ணுக்குத் தங்கையாகப் பிறந்ததற்கு உயர்ந்த பண்பான பெற்றோருக்கு மகளாகப் பிறந்ததற்கு..... எல்லாவற்றையும் நினைத்து வெட்கப்படுகிறேன் அக்கா.”

“ஓகோ! அப்படியா? எனக்கு இப்போதுதான் விளங்குது சுமல்யா, நீ ஏன் இவ்வளவு தூரம் ஆர்ப்பாட்டம் செய்கின்றாய் என்று. பயப்படாதே! உங்களுக்கு அவமானமும் வெட்கமும் ஏற்படுகின்ற அளவிற்கு நான் உங்களுடனேயே இருக்கமாட்டேன்.”

“உன் அறியாமையை நினைத்தால் எனக்குச் சிரிப்பாக இருக்கிறது அக்கா. கோட்டில்..... விவாகரத்து என்ற பெயரில்

உனக்கும் கணவருக்கும் உள்ள பந்தத்தைத்தான் அறுத்தெறிய முடியும். ஆனால், நீ எங்கு வாழ்ந்தாலும் எந்தக் கோட்டுக்குப் போனாலும் பெற்றவரது, உடன்பிறந்தவர்களது பந்தத்தை அறுத்தெறிய முடியாதக்கா.”

அகல்யா திடுமெனத் திரும்பி சுட்டெரிப்பவள் போல் சுமல்யாவை முறைத்துப் பார்த்துவிட்டு மெளனமானாள். அந்தச் சிறிய மெளனத்தில் சுமல்யாவின் கொதிப்பும் சிறிது தணிந்து போய்விட்டது. வார்த்தையில் ஏறிய சுருதியெல்லாம் கடுகதியில் அற்றுப்போக மீண்டும் அக்காவுடன் பேச ஆரம்பித்தாள்.

“பிள்ளை! அக்கா. கொஞ்சம் நிதானமாகச் சிந்தித்துப் பாருங்கோ. சாதாரணமாக இன்றைய பெண்கள் 28 வயதில் தான் வாழவே ஆரம்பிக்கிறார்கள். இந்த வயதில் வாழ்வையே வேண்டாம் என்று ஒதுக்கிவிட்டுத் தனிமரமாக எப்படி வாழ்வீர்கள்? ஆணிடம் விட்டுக் கொடுத்து, அடங்கி நடப்பதுதான் பெண் காணுகின்ற பெரிய வெற்றி. பெண் என்ற கொடி பற்றிப் படர்வதற்கு ஆண் என்ற துணை கட்டாயம் வேண்டுமெக்கா. தயவுசெய்து உங்கள் பிடிவாதத்தை விட்டு விடுங்கள்.”

“முடியாது சுமல்யா. நான் நன்றாக யோசித்துத்தான் இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கிறேன். நான் வாழ்வதற்கு யாருடைய துணையுமே தேவையில்லை. மனைவி என்றால், கணவனுடைய அடிமையில்லை. மனைவியின் சொல்லுக்கு மதிப்பளிக்காது, மனைவியென்ற சுதந்திரத்தைத் தர மறுக்கின்றவனுடன் எப்படி வாழ்வது? அந்தக் காலத்தில் பெண்கள் படிக்கவில்லை, உழைக்கவில்லை. அதனால் தான் ஆண்கள் மிதிக்க மிதிக்க அவர்களின் காலடியே சொர்க்கம் எனப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். அதற்கு, தங்களால் உழைத்து, தங்களையே காப்பாற்ற முடியாத கையாலாகாத்தனத்திற்கு கணவனிடம் அடங்கி நடப்பது; அவனின் அட்டுழியத்தை சகித்துக் கொண்டிருப்பதுதான் பெண்ணுக்குரிய பண்பு என்றும் பெயர் குட்டிக் கொண்டார்கள். ஆனால், அந்த மடமையை விட்டுப் பெண்கள் வெளியே வந்துவிட்டார்கள். நான் உழைப்பவள். ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதிப்பவள். யாருடைய கையையும் எதிர்பார்த்து அடிமைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டிய அவசியம் எனக்கில்லை!”

“அது தெரியும். உழைக்கின்றேன் என்ற திமிரில்தான் நீ இப்படியெல்லாம் நடக்கின்றாய் அக்கா. ஆனால், எவ்வளவு படித்தாலும், உழைத்தாலும், அதனால் மட்டும் ஒரு பெண்ணின் வாழ்வு முழுமையடைந்துவிடாது.”

“உன் புத்திமதிக்கு நன்றி.” பட்டென முகத்தில் அறைவது போல் சொல்லிவிட்டு துவாயையும் எடுத்துக் கொண்டு குளிக்கப் போய்விட்டாள் அகல்யா.

கூடப் பிறந்த பாவத்திற்காக, அம்மாவின் வேண்டுதலுக்காக சுமல்யாவும் நீதிமன்றம் வரை செல்ல ஆயத்தமானாள். அறையினுள் அகல்யா அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். குங்குமத்தை நெற்றியில் வைக்கக் கொண்டு போன போது, சுமல்யாவால் பொறுக்க முடியவில்லை. பெரிதாக வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டாள்.

“இப்போது எதற்காக இப்படிச் சிரிக்கிறாய்?” அகல்யா அதட்டுவது போலக் கேட்டாள்.

“இன்னமும் கொஞ்ச நேரத்தில் விவாகரத்து ஆனதும் மீண்டும் நீங்கள் ‘மிஸ்’ என்று ஆகிவிடுவீர்கள் அக்கா. ‘மிஸ்’ ஸ்தானத்தில் உள்ளவர்கள் குங்குமம் வைக்கக்கூடாது. கணவனோடு, கழுத்தில் தாலியோடு வாழ்பவர்கள்தான் குங்குமம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் தான் தாலியைக் கழற்றிக் கொடுக்கப் போகிறீர்களே!”

“சுமல்யா!”

சுமல்யாவின் வார்த்தையில் தொனித்த குத்தலைத் தாங்க மாட்டாதவளாகக் கத்தினாள் அகல்யா.

“உஷ்! ஆத்திரப்படாதையுங்கோ அக்கா. நீங்கள் நன்றாகச் சிந்தித்த பின்புதான் முடிவிற்கு வந்திருக்கிறீர்கள். நிதானத்தை இழக்கக்கூடாது. ஆனால், ஒன்றக்கா, விவாகரத்துப் பெற்று மீண்டும் ‘மிஸ்’ என்று ஆவதால், ‘கன்னி’ ஆகிவிடுவீர்கள் என்று மட்டும் நினைக்காதையுங்கோ. இழந்துவிட்ட பெண்மையை மீண்டும் பெற்று விட முடியாது.”

மிகத் தாழ்ந்து போன குரலில், ஆறுதலாக ஒவ்வொரு வார்த்தையாக எடுத்து வீசினாள் சுமல்யா. அந்த வார்த்தைகள் ஏற்படுத்திய ஆத்திரத்தை அடக்க முடியாதவளாக, கையில் இருந்த குங்குமச் சிமிழைச் சடாரென நிலத்தில் விட்டெறிந்தாள் அகல்யா. சில நிமிடங்கள் அக்காவின் ஆத்திரம் அடங்கிப் போகும் வரை நிலத்தில் சிதறிக் கிடந்த குங்குமத்தையே மௌனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சுமல்யா. பின் மெல்லக் குனிந்து சிமிழைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டாள்.

“சிதைவு குங்குமச் சிமிழுக்கல்ல. குங்குமத்தீற்குத்தானக்கா.” அமைதியாகச் சொன்னாள் சுமல்யா.

“நீ என்ன சொல்கிறாய்?” சினத்தோடு கேட்டாள் அகல்யா.

“உன் ஆத்திரத்தையெல்லாம் குங்குமத்தைச் சுமந்து நிற்கின்ற இந்தச் சிமிழ் மீது காட்டுவதா அக்கா. ஆனால், சிமிழ் சிதைந்து போகவில்லை. அது சுமந்து நின்றதே குங்குமம். அதுதான் சிதைந்து போய்விட்டது. நிலத்தில் சிதறிப் போன இந்தக் குங்குமம் இனிப் பயன்படாது அக்கா!”

“நீ ஒரு தமிழ் ஆசிரியை என்பது எனக்குத் தெரியும் சுமல்யா. சொல்வதை எனக்குப் புரியும்படி சொல்!” அகல்யா அதே கடு கடுப்போடு சொன்னாள்.

“குங்குமச் சிமிழுக்குள் இருக்கும் வரைதான் குங்குமத்தின் புனிதத்தன்மை போற்றப்படும். அது வெளியே - இப்படி நிலத்தில் சிதறிப் போனால், பிறகு அதைக் குங்குமமாக யாரும் எடுத்து நெற்றியில் அணிய முன்வரமாட்டார்கள். மணமான பெண்ணும் இதே குங்குமம் போன்றவள் தான் அக்கா. அவள் கணவன் என்ற சிமிழோடு இணைந்து இருந்தால் தான் சமூகம் அவளை மதிக்கும், போற்றும். அந்தக் கணவனின் உறவில் இருந்து பிரிந்து வெளியே வந்தால், சமூகத்தில் அவளும் மதிப்பிழுந்த ஒரு பொருள்தான். நிலத்தில் சிதறிக் கிடக்கிற இதே குங்குமத்தைப் போன்று!

ஆனால், ஒன்றை மட்டும் மறந்து போய்விடாதேயக்கா. விவாகரத்தின் பின் - குங்குமம் இல்லாமல் தனியாக நிற்கிற இந்தக் குங்குமச் சிமிழைப் போன்ற அத்தானை யாராவது வலியவே தேடி வந்து - புதிதாகக் குங்குமத்தைக் கொடுத்து, பாதுகாக்கும்படி வேண்டலாம். ஆனால், நிலத்தில் சிதறிப்போய், புனிதத்தை இழந்த குங்குமம் போன்ற உன்னைத் தேடி யாருமே வரமாட்டார்கள் அக்கா. நீ வலியவே இன்னும் ஒரு முறை யாரையாவது தேடிப் பிடித்தா வொழிய!

“சுமல்யா! நீ எனக்கென்ன சாபம் இடுகிறாயாடி?” அகல்யா. பலமாகக் கத்தினாள்.

“இல்லையக்கா. நீ நன்றாகச் சிந்தித்து எடுத்த இந்த முடிவை மீண்டும் ஒரு முறை சரிபார்க்கச் சொல்கிறேன்”

“அதற்கு அவசியமில்லை. நான் எடுத்த முடிவை மாற்றவே மாட்டேன்.”

“நன்றி!” சுமல்யா தாங்க முடியாத உணர்ச்சியோடு கூறி விட்டு அவ்விடத்தை விட்டு உள்ளே சென்றாள்.

கோட்டில் விசாரிப்புகள், வாதாட்டங்கள், தீர்ப்பு எல்லாமே முடிவடைந்துவிட்டன. ஏதோ ஒரு பெரிய கைங்கரியத்தைச் சாதித்து விட்ட மகிழ்வில் அகல்யா புன்னகை சிந்த வெளியில் வந்தாள். சுமல்யா திரும்பி அத்தானைப் பார்த்தாள். அந்த முகத்தில் தேங்கி நின்ற சோகத்தின் கோடுகள்! ஓடிப்போய் ஒரு வார்த்தையாயினும் கதைக்க வேண்டும் போலிருந்தது சுமல்யாவிற்கு. ஆனால், எந்த உறவைச் சொல்லிக்கொண்டு அவனுடன் போய்க் கதைப்பது? அவனைத் தான் வெளியே விரட்டிவிட்டாளே அக்கா.

“அத்தான்! உங்களைப் பார்க்க எனக்கு அழுகையாக இருக்கிறது. ஒரு நல்ல மரத்தை வாழ விடாமல் அக்கா பாழ்படுத்தி விட்டாளே!” சுமல்யாவின் மனம் வெந்து புலம்பியது.

வழியில் ஒரு வார்த்தை கூட அக்காவுடன் பேசவில்லை அவள். மனத்தில் வெறுப்பு பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது. தனிமையில், மௌனமாக அமர்ந்து கொதிக்கின்ற மனதைச் சமாதானப்படுத்த வேண்டும். வீட்டிற்கு வந்ததும் யாருடனும் பேசப் பிடிக்காமல் தன் அறையினுள் நுழைந்து கொண்டாள் சுமல்யா. நினைவுகள் ஒரு நிலையில் இல்லாமல் கூற்றிச் சுழன்றன.

‘நான்கு வருடமாகக் காதலித்து, கல்யாணம் செய்த அக்காவின் வாழ்வு முன்று வருடம் கூட முழுமை பெறாமல் ஏன் இப்படி முடிந்து போனது’ சுமல்யா தனக்குள்ளேயே சிந்தித்துப் பார்த்தாள்.

உடன்பிறந்த அக்கா என்பதற்காக மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக அக்காவிற்காகவே பரிந்து பேச, சுமல்யாவால் முடியவில்லை. அக்காவைவிட அத்தான் குணத்தில் உயர்ந்தவர் என்பது அவனுக்கு நன்கு தெரியும். ஆனால், அப்படி ஒரு நல்லவரைத் தன்னுடனேயே வைத்திருக்கத் தெரியாமல் அக்கா விலக்கிவிட்டாள். அத்தானைப் பற்றி நினைக்க மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது.

ஒரு நல்ல கணவன் கிடைப்பதற்கு ஒரு பெண் தவமிருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை. ஏனென்றால் ஒரு நல்ல பெண்ணால் எப்படியான ஆணையும் படிப்படியாக என்றாலும் நல்லவனாக மாற்றிவிட முடியும். ஆனால், ஒரு நல்ல மனைவி கிடைக்க ஒவ்வொர் ஆணும் தவமிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் ஒரு நல்ல பெண் மனைவியாக அமையாவிட்டால் அவன் வாழ்வே பாழ்பட்டுப் போய்விடும்.

‘காதலிக்கும் போது, ஒரு நாள் கூட அத்தானைக் காணா விட்டால் துடித்துப் போகின்ற அக்கா, இப்போது கல்யாணமாகி மூன்று வருடம் கூட முழுமையாக நகர முன்பு, தன் திசைக்கே வர வேண்டாம் என அத்தானை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டானே! ஏன்?’ சுமல்யா தனக்குள்ளேயே சிந்தித்துப் பார்த்தாள். புதிதாக ஒரு விடை கிடைப்பது போலிருந்தது.

‘காதலிக்கும் போது நான்கு வருடமாக அக்காவின் விருப்பப்படி - எண்ணப்படி எல்லாவற்றிற்கும் விட்டுக் கொடுத்து நடந்த அத்தான், கல்யாணமாகிக் கணவன் என்ற ஸ்தானத்திற்கு வந்ததும் தன் வார்த்தை களுக்கு எல்லாம் அக்கா கட்டுப்பட்டுத் தன் விருப்பப்படியெல்லாம் நடக்க வேண்டும் என எதிர்ப்பார்த்தார். நான்கு வருடமாக மேலே நின்று, தன் விருப்பப்படியே நடந்து பழக்கப்பட்டவள் - கல்யாணத்தின் பின் கீழே நிற்க, விட்டுக் கொடுத்து நடக்க எப்படிச் சம்மதிப்பாள்? அதனால் தான் இருவருக்கும் இடையில் மன வேற்றுமை எழுந்தது. பிரச்சினை உருவாகியது. நான் உழைக்கிறேன் என்ற அகங்காரம் அனுசரித்துப் போக மறுத்து விட்டது. அதனால் வாழ்வையே தூக்கி எறிந்துவிட்டாள் அக்கா. இதனால் பாதிப்பு யாருக்கு? அவனுக்குத் தான்.’

‘காதல் திருமணம்’ என்று நினைக்கவே சுமல்யாவிற்குச் சிரிப்பாக இருந்தது. பொதுவாகக் காதல் திருமணங்கள் பிரச்சினைக்கு ஸ்ளாவதற்கு இது தான் காரணமோ? என எண்ணிப் பார்த்தாள். பெரியவர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம் எந்தப் பிரச்சினைக்கு உட்பட்டாலும் மன்னித்துவிடலாம். ஆனால், காதல் திருமணம் மனப் பொருத்தம் என்று சொல்லிக் கொண்டு தாங்களே தெரிவுசெய்த திருமணம் பிரச்சினைக்குள்ளாகும் போது தான் நகைப்புக்கு ஸ்ளாகின்றது. இப்போது அக்கா தானே ஏற்படுத்திய ‘காதல் சாம்ராஜ்யத்தை’ உதைத்து வீழ்த்தியிருப்பதைப் பார்க்கும் போது, காதலின் மகத்துவத்தை நினைத்து வாய்விட்டுக் கொஞ்சம் பலமாகச் சிரிக்க வேண்டும் போலிருந்தது சுமல்யாவிற்கு. அக்காவைப் போன்ற வர்களால் தான் ‘காதல்’ என்ற வார்த்தையே களங்கப்படுகின்றதோ? இருக்கலாம். ஆனால், தானே தேடிக் கொண்ட பொன்னான வாழ்வை உதைத்துவிட்டு, வாழ்வின் விளிம்பில் நிற்கின்ற அக்காவின் நிலை என்ன?’ மனதைப் புரட்டிப் புரட்டிச் சிந்தித்துப் பார்த்தாள் சுமல்யா.

சட்டென அம்மா சொன்ன வார்த்தை ஞாபத்தில் ஒடி வந்து நின்றது. “அக்காவின் இந்த வாழ்க்கைக்குப் பெயர் விதி” என்றாளே அம்மா. உண்மையில் அக்காவிற்கு இப்படி ஒரு வாழ்க்கையை விதிதான் எழுதியதா? இல்லை. அப்படி இருக்க முடியாது. இது

அக்கா தானே தனக்கு எழுதிய கதை. அவளே ஆரம்பித்து, அவளே முடிவிற்கு வந்திருக்கிறாள். விதி எழுதாத அவள் வாழ்வின் முடிவு? அதை அவள்தான் நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்! எப்படி?"

நினைக்கவே கசந்தது. சுமல்யா அக்காவைப் பற்றிய அந்த நினைவுகளை மனத்தில் இருந்து தூக்கி ஏறிய முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

- தினகரன் வாரமஞ்சரி
(02.09.1979)

மனிதாபிமானம் மாறுகின்றது

யெலிதாய் மேனியில் வந்து உதைக்கின்ற சூரீர் என்ற மாலை வெயிலின் அணைப்போடு ஆஸ்பத்திரி ஹோட்டால் நடந்து வந்து நியூ மார்க்கெட்டினுள் நுழைந்த போது ‘ஜில்’ என ஒர் இதம் தெரிவது போலிருந்தது அவனுக்கு.

சற்றே பார்வையைத் திருப்பிப் பராக்குப் பார்த்தால் போதும்..... ஒருவரோடு ஒருவர் மோதுப்படுவது போல் நிறைந்து நடமாடும் சனக்கூட்டம்.....!

“வாங்கோ மிஸ்!” ஒவ்வொரு கடை வாசலிலும் நின்று இனிமையாக வரவேற்கும் குரல்கள்.....!

உதட்போடு தங்கி நிற்கும் சிரிப்போடு இவற்றையெல்லாம் கடந்து அவள் போகும் போது..... கூடவே அவர்கள் பார்வையும் தொடரும். அவள் ராஜன் புக்சென்ரரினுள் நுழைந்ததும்.....

‘எந்த நாளும் இந்தப் பெட்டைக்கு ஏதாவது ஒரு புத்தகம் வாங்குவதுதான் வேலை. உழைக்கிற காசு முழுதும் புத்தகத்திற்குத் தான் செலவழிக்கிறாள் போலும்....!’ என்ற தினுசில் அவர்கள் பார்வை விலகாமல் நிற்கும்.

பார்வையை அசைக்காமல் - முகத்தைத் திருப்பாமல்..... இவற்றையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டே நடந்து வருவாளவள், புத்தகத்தைக் கையிலெடுத்து..... அதைப் பார்க்கிற சாட்டோடு பார்வையை நிமிர்த்தி வெளியே தாவவிடுவாள்.

“மிஸ்! அந்தப் புத்தகம் வந்திருக்குது. இந்தப் புத்தகம் வந்திருக்குது.....!” என்று அன்று வந்த புத்தகங்களின் பட்டியலைச் சந்திரன் சொல்லும் போது..... அவனுக்குப் பதில் சொல்லியபடி அந்தப் புத்தகங்களை மேலோட்டமாகப் புரட்டிப் பார்ப்பாள்.

‘முகத்தை விறைப்பாக வைத்துக் கொண்டு திமிரோடு போகின்ற அவளா..... உதட்டைப் பிதுக்காமல் கண்ணம் குழியச் சிரித்தபடி பேசுகிறாள்?’ என்ற வியப்பு அவர்கள் விழிகளின் மேல் படர்ந்து நிற்கும்.

“மில்! நீங்கள் அன்று கேட்டியள். அந்தப் புத்தகமும் வந்திருக்குது.....!” என்று அவள் சென்ற வாரம் கேட்ட புத்தகம் வந்திருக்கிறது என்று ஞாபகப்படுத்துவான் தவேந்திரன்.

அவள் புக் ஷாப்புக்குச் சென்றால் ஏதாவது புத்தகம் வாங்காமல் போகமாட்டாள். எப்போதும் அவள் கையில் ஏதாவது ஒரு புத்தகம் அடைக்கலமாய் புகுந்திருக்கும். அப்படி ஒரு புத்தகப் பைத்தியம் அவளுக்கு.

புதிதாக வந்த புத்தகங்களை மெல்லப் புரட்டிப் பார்த்து..... சில புத்தகங்களை வாங்கிக் கொண்டு, புக் ஷாப்பை விட்டு விலகி பஸ் தரிப்பை அண்மித்த போது நேரம் 4.30 ஆகிவிட்டது. பதினெண்து நிமிஷம் புத்தகங்களைத் தெரிவு செய்வதில் நகர்ந்துவிட்டதா? என்ற சிறு திகைப்பு விழியோடு தங்கி நிற்க..... கொஞ்சம் அவசரமாக நடந்து வந்து 769 கியூவில் நின்ற போது..... அந்த பஸ் புறப்பட ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்தது.

அவள் அதில் ஏறி, அந்த சனக் கூட்டத்தினுள் நெரிந்து அவஸ்தைப்பட விரும்பாமல் சற்று தள்ளி நின்று கொண்டாள். அதைக் கவனித்த பஸ்ஸினுள் நின்ற பலர் அவளை வியப்போடு பார்த்தார்கள்.

‘உன்னைப் போல எத்தனை பெண்கள் இந்த நெரிசலை ஒரு பொருட்டாக மதிக்காமல் ‘ஜம்’மென்று ஏறிக் கொள்கிறார்கள். நீ மட்டும் ஏன் வித்தியாசமான பெண்ணாய் நிக்கிறாய்?’ என்பது அந்தப் பார்வையில் அறிய முடிந்தது.

அவளும் நிமிர்ந்து அவர்களைப் பார்த்தாள். “முன்னுக்குப் போங்கோ.....! கொஞ்சம் முன்னுக்குப் போங்கோ.....! கொஞ்சம் முன்னுக்குப் போங்கோ.....!” என்ற கண்டக்டரின் குரலுக்கு செவி சாய்க்காமல்..... “இடமிருந்தால் தானே முன்னுக்குப் போறதுக்கு.....!” என்று தங்களுக்குள் மெல்ல அலுத்தபடி..... எல்லோரும் அசையாமல் நின்றார்கள்.

கண்டக்டர் கொஞ்சம் தமாஷ் பேர்வழி போலும். “தம்பி பிறவுண் சேட்! கொஞ்சம் முன்னுக்குப் போ ராசா. தங்கச்சி நீலச் சீலை.....! அந்தக் கப்பு கடைசி போனாலும் விழாது. விட்டிட்டு கொஞ்சம் முன்னுக்குப் போ பிள்ளை. நிக்கிற உங்கள் எல்லாரையும் பார்த்தால்..... இளம் பிள்ளையளாய் இருக்கிறியள். பிறகேன் வெட்கப்படுகிறியள்? ஆளோடை ஆள் முட்டுப்பட்டால் என்ன? ஆ..... ஆ..... கொஞ்சம் முன்னுக்குப் போங்கோ.....!”

கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டு, குரல் சிரிப்பில் தோய் கண்டக்டர் சொன்ன போது..... வாலிபர்களிடம் இருந்து குபீர் என்ற சிரிப்பு அலையாய்க் கிளம்பியது. ‘கேள்ஸ்’ முகத்தைத் தாழ்த்திக் கொண்டார்கள். உதடுகள் அவர்களையும் மீறி சிரிப்பில் அசைந்தது.

இவற்றையெல்லாம் கவனித்துக் கொண்டு நின்ற அவள், ‘டக்’கென முகத்தை மறு பக்கம் திருப்பிக் கொண்டாள். பெரிதாய் பொங்கிக் கொண்டு வந்த சிரிப்பை வெளியே சிந்தவிடாமல் இதழ்களைப் பற்களுக்கிடையில் அமிழ்த்திக் கொண்டாள். ஆண்கள் பகிடிவிடும் போது பெண்களும் சேர்ந்து சிரித்தால் அவர்களுக்கு உஷார் கூடிவிடும்.

“ஹஹாம்! இனி இடமில்லை. ஒருவரும் ஏற ஏலாது. கையை எடுங்கோ. கையை எடுங்கோ....!” என்ற மெல்லிய அதிகார அதட்டலோடு, “றைட்” என்றார் கண்டக்டர். பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது. கண்டக்டரின் வார்த்தைகளுக்கு மதிப்புக் கொடுக்காமல் இரண்டு, மூன்று இளைஞர்கள் தொற்றிக் கொண்டார்கள்.

‘அப்பிடி என்ன அவசரம்? இப்படி ஒற்றைக் காலில் தொங்கிக் கொண்டு போறதாலைதானே அக்ஸிடன்ற் வாறது....!’ அவள் தனக்குள் மெல்ல முன்னுத்துக் கொண்டாள்.

பஸ்ஸில் ஏற முடியாமல் போன மிகுதிப் பேர் மீண்டும் கியூவில் வந்து நின்று கொண்டார்கள். அவர்களுக்கு அடுத்ததாக அவள் நின்றாள். அவளுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு வயதான பிச்சைக்காரக் கிழவர் வந்து.... நிற்க முடியாது நிலத்திலேயே இருந்துவிட்டார்.

அவளுக்கு அந்தப் பிச்சைக்காரக் கிழவரை நன்கு தெரியும். எத்தனையோ முறை அவளின் வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். “ஓம் மேனை”, “இல்லை ராசாத்தி....!” என்று வார்த்தைக்கு வார்த்தை அன்போடும், பணிவோடும் கதைப்பார். என்ன கொடுத்தாலும் இரண்டு கையையும் நீட்டி மலர்ச்சியோடு வாங்கிக் கொள்வார்.

கிழவர் ஒரு முறை அவளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு..... பார்வையை எடுத்துக் கொண்டார். அவளை அடையாளம் தெரிய மறுத்த பார்வையது.

இடுப்புக்குக் கீழ் மெல்ல மெல்ல அசைகிற நீண்ட இரட்டைப் பின்னலோடு..... கவுண் சகிதம் சின்னப்பிள்ளைகள் போல் வீட்டில் அவளைப் பார்ப்பதற்கும்..... சாரியணிந்து, தோளில் தொங்கும் ஹான்ட் பாக்குடன் பெரிய பொம்பிளைக்குரிய பாவனையோடு நிற்கும் அவளிற்கும்..... எப்படி அந்தக் கிழவரால் அவளை

மேலோட்டமான அந்தப் பார்வையில் இனம் கண்டு கொள்ளமுடியும்?

அவள் நேரத்தை மீண்டும் ஒரு முறை பார்த்துக் கொண்டாள். எப்படியும் அடுத்த பஸ் வர குறைந்தது இருபது நிமிஷமாவது நகர வேண்டும். அது வரை என்ன செய்வது?

சும்மா அங்குமிங்குமாக நடமாடிக் கொண்டிருப்பவர்களை வேடிக்கை பார்த்து..... பதிலுக்கு அவர்களும் முறைத்து முறைத்துப் பார்க்கிற பார்வையைத் தரிசித்து..... ‘என்ன மனிதர் நீங்கள்?’ என்று மனத்துள் பரவும் வெறுப்பைச் சுகித்து.....!

‘நோ..... இது ஒன்றுமே வேண்டாம்’ என்று முடிவெடுத்தவளாய் கையில் இருந்த புத்தகத்தை பிரித்துப் படிக்க ஆரம்பித்தாள். புத்தகத்தின் மீது பார்வை ஊர் ஆரம்பித்து எத்தனை நிமிஷம் ஆகியிருக்கும்? பஸ் வந்து நின்றதும் தான்..... சடார் என நிமிர்ந்து..... அவசர அவசரமாக கையிலிருந்த புத்தகத்தை முடி ஹான்ட்பாக்கினுள் வைத்து விட்டு..... விழிகளை தன்னைச் சுற்றி ஒட விட்டாள்.

“அப்பாடா! எவ்வளவு பேர் வந்து சேர்ந்துவிட்டார்கள்!”

பஸ் நிறைந்து....., “கையை எடுங்கோ.... இனி ஒருவர் கூட ஏற முடியாது!” என கண்டக்டரின் கட்டளைக்கு உள்ளாகி..... அடுத்த பஸ் வரும்வரை காத்திருக்குமளவிற்கு..... மூன்று லைனில் நின்றார்கள்.

பஸ் வந்து நின்றதும் இருந்த அந்தப் பிச்சைக்காரக் கிழவரும் எழுந்து கொண்டார். பஸ்ஸில் இருந்து சனங்கள் ஒரு வித அவசரத்தோடு இறங்கினார்கள். அவர்கள் இறங்கி முடியும் முன்பே..... பஸ்ஸின் இரண்டு வாசலிலும் நின்ற கண்டக்டர்மார் கீழே நின்று டிக்கட் போட ஆரம்பித்தார்கள். ஒருவர் பஸ்ஸில் ஏறுமிடத்தில் நின்று கொண்டார். மற்றவர் சற்று தள்ளி கியூவின் நடுப் பகுதியில் நின்று கொண்டார்.

கியூவில் முதலாவது ஆளுக்கு டிக்கட் கிடைக்கும் போது..... அதே கியூவில் இருபதாவதாக நின்ற ஆளும் டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டார். கியூ குழம்ப ஆரம்பித்தது. டிக்கட் வாங்கியவர்கள் நான் முந்தி..... நீ முந்தி..... என்று விழுந்தடித்துக் கொண்டு..... முன்னால் நிற்பவர்களும் மனிதர்கள் தான் என்ற எண்ணைம் இல்லாதவர்களாக..... இடித்துக் தள்ளிக் கொண்டு பஸ்ஸில் ஏறினார்கள்.

பத்துப் பேருக்கு அடுத்து நின்ற அவள் பஸ்ஸினுள் ஏறிய போது..... இருபதிற்கு மேற்பட்டவர்கள் பஸ்ஸினுள்ளே அமர்ந்திருந்து.....

தார்கள். அந்த நியாயத்தைப் பார்த்து மனதிற்குள்ளே சிரித்துக் கொண்டவளாய் தானும் ஒரு சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டாள் அவள்.

இரு கண்டக்டரின் வேகமான டிக்கட் கிழிப்பில், மளமளவென்று சனங்கள் நிறைய ஆரம்பித்தார்கள். சட்டென கீழே பெரிதாகச் சத்தம் கேட்கவே கண்ணாடி வழியே எட்டிப் பார்த்தாள் அவள்.

“நான் எத்தனை முறை திரும்பத் திரும்பக் கேட்கிறன்.... தம்பி! மாவிட்டபுரத்துக்கு ஒரு ரிக்கட் தா ராசா என்று.....! அவர் என்ற சொல்லை காதிலை வாங்காமல்... கால் நிறைய காற்சட்டை போட்டவைக்கும்..... நெலெக்ஸ் சேலை கட்டினவைக்கும் தான் குடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். எனக்குப் பிறகு நின்ட பதினெஞ்சு பேருக்கு டிக்கட் குடுக்கிறார். நான் கையை நீட்டிக் கொண்டு கெஞ்சுறன். எனக்கு தரேல்லை. இது என்ன நியாயம் என்னு கேக்கிறன்?”

பெரிய குரலில் - அழுகையில் வெதும்புகின்ற குரலில்..... அந்தக் கிழவர் சத்தம் போட்டதும்..... பஸ்ஸினுள் நின்ற எல்லோரும் வேடிக்கை பார்க்கிற மகிழ்ச்சியோடு..... அந்தக் கிழவரைப் பார்த்தனர்.

‘அந்தப் பிச்சைக்காரக் கிழவரா? அதிர்ந்து பேசத் தெரியாத அந்த மனிதரா..... இவ்வளவு சத்தமாக..... ஆற்றாமையோடு பேசுகின்றார்?’ அவள் நம்ப முடியாத வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மரியாதையாகக் கேளும். டிக்கட் தாறன். வைபோஸ் கதை கதைச்சு டிக்கட் வாங்கலாம் என்னும் மட்டும் நினையாதையும்...!” சின்னக் குரலில் அந்த இளம் கண்டக்டர் அதட்டுவது தெளிவாகக் கேட்டதும்..... மனதிற்குள் குமைச்சலாய் ஆத்திரம் பீறிட்டது அவளுக்கு.

“நீர் ஒண்டும் டிக்கட் தர வேண்டாம். ஏதோ எனக்கு இலவசமாய் டிக்கட் தாற மாதிரி கதை கதைக்கிறார். நான் போய் சொல்ல வேண்டிய இடத்திலை சொல்லுறன்.”

கிழவருக்கு எழுந்த அதீத ஆத்திரம் இன்னமும் அடங்கிப் போகவில்லை. ஆனாலும் வார்த்தைகளைப் பிரயோகிக்கும் விதத்தில் வழமையான பணிவு தெரிந்தது.

“டிக்கட் தரேலாது. நீர் போய் சொல்லுறதை சொல்லும். காணும்...!” பதிலுக்கு வெகு அலட்சியமாக சொல்லியியடி டிக்கட் போட்டுக் கொண்டிருந்தான் கண்டக்டர்.

“ஆ..... ஆ..... சத்தம் போடாமல்..... பாவம் அந்தக் கிழவர். ஒரு டிக்கட் குடு தம்பி.....!” யாரோ ஒருவர் கிழவருக்காகப் பரிந்து கொண்டு வந்தார்.

“ஜயா! சத்தியமாய் நான் பத்தாவதோ..... பன்னிரண்டாவதோ ஆளாய் கியூவிலை நின்டனான். வேணுமெண்டால்..... எனக்கு முன்னுக்கு நின்டவையைக் கேட்டுப் பாருங்கோ. இவ்வளவு பேரும் பஸ்ஸிலை ஏறிவிட்டினம். எனக்கு இன்னும் ஒரு டிக்கட் தரேல்லை. எவ்வளவு நேரமாய் இதிலை கையை நீட்டிக் கொண்டு நிக்கிறன். என்னை ஒதுக்கிப் போட்டு மற்றவைக்குக் குடுக்கிறார். இது சரியோ? நான் ஒரு பிச்சைக்காரக் கிழவன் எண்டதுக்காக நியாயத்தைக் கொண்டு போட்டு ஏன் அநியாயத்துக்கு தண்ணி வாக்கிறியன்?”

குரல் உடைந்து போய்..... வார்த்தைகள் ஆற்றாமையால் தளதளக்க தனக்காகச் சிபாரிசு செய்த அந்தப் பெரியவரைப் பார்த்துச் சொன்னார் கிழவர். இப்போ எல்லோரும் ஒரு வித அனுதாபத்தோடு கிழவரைப் பார்த்தார்கள். விழிகள் பெரிதாய் வியப்பில் விழித்தன.

‘நியாயத்தைக் கொண்டு போட்டு ஏன் அநியாயத்திற்கு தண்ணி வாக்கிறியன்!’ அந்தப் பிச்சைக்கார கிழவரா இப்ப ஒரு அருமையான வார்த்தையைச் சொல்லியிருக்கிறார் என்ற நம்ப முடியாத வியப்பு. அவளின் நெஞ்சிலும் அந்த வார்த்தைகள் நேராகப் புகுந்து நிலைத்தன. ‘அநியாயத்தை வளர்க்கிறியன்?’ என்பதை எவ்வளவு அழகான தமிழில் சொல்லியிருக்கிறார் கிழவர்.

கிழவர் பஸ்ஸினுள் ஏறியதும்..... “அப்பு இதிலை இரணை.” ஒரு இளைஞன் எழுந்து கிழவருக்கு இடம் கொடுத்தான்.

அவள் திரும்பி அவனைப் பார்த்தாள். கியூவில் அந்தக் கிழவருக்குப் பக்கத்தில் அரை மணி நேரமாக நின்ற இளைஞன் அவன்.

‘அட இப்ப உன்னுடைய இடத்தை கொடுக்க முன் வந்த நீ..... ஒரு நிமிஷத்துக்கு முன்..... இந்தக் கிழவருக்காக உன்னால் ஒரு வார்த்தை சொல்ல ஏன் முடியாமல் போனது?’ என்று அவனிடம் கேட்க வேண்டும் போல் இருந்தது அவனுக்கு.

“வேண்டாம் ராசா. நீ இருந்த இடத்தை எனக்கர்கத் தியாகம் செய்ய வேண்டாம். நீ இரு மேனை. நான் கீழுக்கு இருக்கிறன்...!” கையில் இருந்த துணி முடையை கீழே வைத்து விட்டு தானும் இருந்துவிட்டார் கிழவர். உதடுகள் சிறிதாகப் பட்படத்தன. மனத்தில் எழுந்த கோபம் இன்னமும் அடங்கிப் போகவில்லை என்பது முகத்தின் ஜூவாலையில் தெரிந்தது.

“முந்தின மாதிரி எண்டால்..... நான் பஸ்ஸிலை நின்று எண்டாலும் போவன். இப்ப வயது போட்டுது. அதுதானே முதல் பஸ்ஸை விட்டிட்டு அடுத்த பஸ்ஸிலை போவம் என்று நின்டனான். அவருக்கு என்னெண்டால்..... நான் ஊத்தைச் சாரம் கட்டிக் கொண்டு நிக்கிறனாம். மற்றவை மாதிரி நானும் மினுக்கின லோங்ஸ்க போட்டுக் கொண்டு வந்திருந்தால்..... உடனை டிக்கட் தந்திருப்பார்.....! காவோலை விழ, குருத்தோலை சிரிக்கிறதாம். அவருக்கும் இப்ப தலையிலை நரை விழுத் தொடங்கிவிட்டுது. இனி மீசையும் நரைக்கும்.....!”

தனக்குத் தானே சொல்லிக் கொள்வது போல் கிழவர் புலம்பியது பஸ்ஸினுள் நின்ற எல்லோரையும் சிரிப்பில் ஆழ்த்தியது. கிழவரின் புலம்பல் கீழே நின்ற அந்தக் கண்டக்டருக்கும் கேட்டிருக்க வேண்டும்.

“உந்தக் கிழவரை வாயை முடிக் கொண்டு இருக்கச் சொல்லுங்கோ. பஸ்ஸிற்குள் இருக்கிற மாதிரி இருக்க வேணும். இல்லாட்டில் இறக்கிப் போடுவனாம் என்று.....”

அதட்டுவது மாதிரி கர்வமான குரலில் அந்தக் கண்டக்டர் சொன்னதைக் கேட்டதும்..... இதுவரை மனதிற்குள்ளே வலிந்து அடக்கி வைத்திருந்த ஆத்திரம் உடைத்துக் கொண்டு கிளம்பியது அவருக்கு.

‘என்ன தைரியம் இருந்தால்... நீ இப்படியெல்லாம் கதைப்பாயடா.....! நீ செய்றது அநியாயம்தானே? அந்தப் பிச்சைக்காரக் கிழவருக்காக ஒருவரும் சாட்சி சொல்ல வரமாட்டினம் என்ற தைரியத்திலைதானே இவ்வளவு திமிராய் கதைக்கிறாய்! கியூவிலை அந்தக் கிழவர் எனக்கு அடுத்ததாகத்தான் நின்றவர். முறைப்படி..... ஒழுங்காக நீ டிக்கட் கொடுத்திருந்தால்..... பன்னிரண்டாவது ஆளாக அந்தக் கிழவர் பஸ்ஸிலை ஏறியிருப்பார். செய்யிறதையும் செய்து போட்டு.....!’

அந்தக் கண்டக்டருக்கு முன்னர் போய் நின்று பெரிதாகக் கத்தி..... நியாயத்திற்காக ஒரு போராட்டம் நடத்த வேண்டும் போல் இருந்தது அவருக்கு.

அப்படி அவள் செய்தால் என்ன நடக்கும்? “அந்தக் கிழவருக்காக இந்தக் குமரி ஏன் இவ்வளவு தூரம் உருகி வழிகிறாள்?” என்று ஒவ்வொருவரும் கிசகிசுப்பாக தங்களுக்குள் ஒரு புதிய அத்தியாயத்தைக் கஷ்டப்பட்டு உருவாக்கி..... உதட்டை முடிக்கொண்டு சின்னச் சிரிப்பாய்..... நக்கல் சிரிப்பாய்..... ஒரு சிரிப்புச் சிரித்து.....!

இந்தக் கிழவர் நின்ற இடத்தில் ஒரு இளைஞர் நின்றிருந்தால்..... என்ன நடந்திருக்கும்? என்று தனக்குள் நினைத்துப் பார்த்தாள் அவள்.

இருவருக்கும் இடையில் வளரும் வாக்குவாதம் உச்சநிலையை அடைந்து..... ஷேட்டைப் பிடித்து இழுத்து.....! நிச்சயமாய் இவ்வளவும்..... இதற்கு மேலும் நடந்திருக்கும்.

பஸ் புறப்பட்டுவிட்டது. அவள் நினைவுகளைக் குழப்பிக் கொண்டு மீண்டும் பார்வையை புத்தகத்தின் மீது ஓடவிட்டாள். அந்த ஓட்டத்தை அலைப்பது போல் பஸ் வேகமாகப் போய்க் கொண்டிருந்தது.



இந்தச் சம்பவம் நடந்து எண்ணி இரண்டு நாட்கள்தான் நகர்ந்திருக்கும். முன்றாவது நாள் வேலை முடிந்து வந்து..... அதே கியூவில் பஸ்ஸின் வரவை எதிர்நோக்கிக் காத்திருந்தாள் அவள். நிறைந்த கியூவில் முக்கால் பங்கு ஆண்களே நின்றார்கள். சளிர் என்று வதைக்கின்ற பக்கத்து வெயிலைச் சுமந்து கொண்டு அரை மணி நேரம் நின்ற பின்பு தான் பஸ் வந்து சேர்ந்தது.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அவள் போன அதே பஸ். அதே கண்டக்டர்மார். பஸ் வந்து நின்றதும் கீழே குதித்த கண்டக்டர்மார் டிக்கட் போட ஆயத்தமானார்கள். அன்று போல் ஒருவர் பஸ்ஸினுள் ஏறுமிடத்தில் நின்று கொண்டார். மற்றவர் கியூவின் நடுப் பகுதியில் நின்று கொண்டார்.

கியூவில் முதலாவது ஆள் டிக்கட் வாங்கிய போது..... இருபது பேரைக் கடந்து நின்றவரும் டிக்கட் வாங்கிக் கொண்டு கியூவில் நின்ற மற்றவர்களை விலக்கியபடி வர முயன்றார். கியூ குழம்ப முயன்றது. இதை அவளைப் போல் பல பார்வைகள் கவனித்தன.

“ஒருவரும் கியூவை குழப்பக்கூடாது. டிக்கட் வாங்கினால் என்ன? வாங்காவிட்டால் என்ன? ஒழுங்காய் தான் போய் பஸ்ஸிலை ஏறவேணும்”.

“மிஸ்டர்! என்ன காணும் நீர் டிக்கட் போடுறீர்? நாங்கள் எல்லாம் வேலை மினக்கெட்டு இஞ்சை வந்து இவ்வளவு நேரமாய் கியூவிலை நிற்கிறம் என்று நினைத்தேரே, நியாயம் என்றால் நியாயமாய் இருக்க வேணும். அழாவதாய் நிற்கிற நாங்கள் இன்னும் ஏற்றல்லையாம்..... இருபத்தெந்தாவதாய் நிற்கிறவர் ஒடிப் போய்

ஏறுநாராம். இப்பிடிச் செய்யிறதெண்டால்..... பிறகென்னத்துக்கு கியூவும் மன்னாங்கட்டியும்? மிஸ்டர்! நீர் தள்ளித் தள்ளிப் போய் டிக்கட் போடும். எல்லாரும் ஒழுங்காக வந்து பஸ்ஸிலை ஏறட்டும். இல்லாட்டில்..... ஓராள் டிக்கட் போடுங்கோ. ஓராள் காசை வாங்குங்கோ.....!”

நிதானமாய்..... கம்பீரமாய் பேசிய அந்தக் குரலுக்குரியவனை திரும்பிப் பார்த்தாள் அவள். ‘உண்மையான ஆம்பிளை நீதானடா. ஒரு அநியாயத்தை தட்டிக் கேட்க தெரியமுள்ள ஆம்பிளை நீதானடா...!’ அவனுக்காக மனதிற்குள் ஒரு சபாஷ் போட்டுக் கொண்டாள் அவள். பார்வை அவசர அவசரமாகத் திரும்பி கண்டக்டர் மீது பதிந்தது. அவன் மௌனமாக நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு டிக்கட் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்குள் சிரிப்புப் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.

‘நீயாடா....! இரண்டு நாட்களுக்கு முன் இதே நியாயத்தை அந்தப் பிச்சைக்காரக் கிழவர் சொன்ன போது..... அதடியில் பாய்ந்து, விழுந்து..... அதிகாரம் செலுத்திய நீயாடா..... இன்று இந்த இளைஞின் அதே நியாயக் குரலுக்கு கட்டுப்பட்டு எதிர்வார்த்தை தொடுக்க முடியாமல் மௌனமாக நின்று டிக்கட் போடுகின்றாய்?’ நினைக்க நினைக்க சிரிப்பாய்..... அனுதாபமாய் இருந்தது அவளுக்கு.

அவன் வயதான பிச்சைக்காரக் கிழவன். அதனால் அவனை அதடியில் கிழவன் விடலாம். ஏனென்றால் அவனுக்காக யாருமே துணைக்குரல் கொடுக்க வரமாட்டார்கள். ஆனால்..... இவனோ இளைஞன். அதட்டலுக்கு அடங்கமாட்டான். நியாயத்திற்காக போராடுவான். சட்டம் பேசுவான். தக்க நடவடிக்கை எடுப்பான். அந்த இளைஞனுக்கு ஆதரவாக பத்துப் பேர் என்றாலும் துணை நிற்பார்கள். எதிர்வாதத்தை தொடுத்து, ‘நீ செய்யுறதை செய்யடா....!’ என்று அதிகாரம் காட்ட முடியாது.

ஒரே செய்கை ஒரு இளைஞின் குரலுக்கும் - ஒரு வயதான பிச்சைக்காரக் கிழவனின் குரலுக்கும் இடையில் நியாய - அநியாய மாக்கப்பட்டதை என்னி தனக்குள்ளே நொந்தபடி பஸ்ஸாக்குள் ஏறிக்கொண்டாள் அவள்.

- சிந்தாமணி

13.04.1980

கருவிகள்

ஒரக்கம் பிடிவாதமாக இமைகளை அழுத்த மறுத்து விலகிக் கொண்டபோது படுக்கையில் புரண்டபடி மீண்டும் மீண்டும் அதைப் பற்றியே நினைத்துப் பார்த்தான் ஷங்கர். எல்லோரும் அதையேதான் அவனிடம் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

நித்தமும்... அவனைப் பார்க்கின்ற போதெல்லாம் கண்கள் மெல்லப் பனிக்க..... அதையே சொல்லுகின்ற அம்மாவை விடுங்கள். அவள் தாய் அப்படித்தான் சொல்லுவாள். ஆனால் அண்ணா, அண்ணி, அக்கா என்று.....

“இப்படி இருந்து என்னடா ஷங்கர் செய்யப்போகின்றாய்?” என நேற்று அவனைப் பார்த்து அண்ணா கேட்டபோது என்ன பதில் சொல்வது என்று தெரியாத தடுமாற்றத்தில் - மனம் சினந்துகொள்ள “எல்லோருமாகச் சேர்ந்து என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள்?” என்று கத்தவேண்டும் போல இருந்தது ஷங்கருக்கு.

அப்படி அவன் கத்தினால்..... சட்டென்று அண்ணாவின் பதில் நேரடியாகவே அவனை வந்து தாக்கிவிடும் என்ற பயத்தில் சில விளாடிகளை மொனத்தில் நகர்த்திவிட்டு மிகத் தாழ்ந்து போன குரவில் -

“நான் யோசித்துத்தான் சொல்லவேண்டுமென்னா” என்றான்.

அப்போதான் அங்கே வந்த அம்மா அவனின் பதிலைக் கேட்டதும் “முன்று வருடமாக யோசித்துக் கொண்டுதானேடா இருக்கிறாய். இன்னமும் யோசிக்க என்னடா இருக்கிறது” ஆற்றாமையோடு கத்தினாள். அவள் குரல் மெல்ல நடுங்குவது போலிருந்தது.

“நான் ஒன்றும் விபரம் தெரியாத குடிப்பாப்பா இல்லை. என்னைப்பற்றி - என் வாழ்க்கையைப் பற்றி முடிவெடுக்க எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் யாருமே அட்வைஸ் பண்ணத்தேவையில்லை” பொங்கும் சீற்றமாய் இதழோரம் வரை ஊர்ந்து வந்த வார்த்தைகளை மிகக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான் ஷங்கர்.

அவனின் வார்த்தைகளின் உதிர்ப்பால் வாடிப்போகின்ற அம்மாவின் மனத்தை கூம்பிப்போய் துடிக்கின்ற முகத்தின் அசைவை கண்களில் ததும்புகின்ற கண்ணீரை பார்க்க விரும்பாதவனாக அம்மாவின் கத்தலுக்கு எந்தப் பதிலுமே சொல்லாமல் வெளியே போய்விட்டான்.

நித்தமும் அவனைப் பற்றியே நினைந்து உருகுகின்ற அம்மாவிற்கு ஒரு முடிவைச் சொல்ல வேண்டும். சில மாதங்களாக அவன் மனம்கூட சலனப்பட்டுக் கொண்டுதானிருக்கிறது. அடக்க மறுத்தாலும் அடங்க மறுக்கின்ற ஒரு தவிப்பு. நீண்டநேரம் வரை உறக்கம் வராமல் படுக்கையில் புரண்டு புரண்டு ஏதேதோ நினைவுகளில் குழம்பித் தவிக்கின்ற மனத்தைச் சமாதானப்படுத்தவும் முடியாமல் - அம்மாவின் கெஞ்சுதலை ஏற்கவும் முடியாமல்.... என்ன முடிவை எடுப்பது? ஷங்கர் போராடுகின்ற மனத்தோடு எதையுமே நிதானப்படுத்த முடியாமல் மௌனமாகப் படுத்திருந்தான்.

நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்சம் நிதானமாகச் சிந்தித்துப் பார்த்த போது.....அம்மா சொல்லும் காரணங்களை நினைக்கும் போது அம்மாவின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றவேண்டும் போல் அவன் மனது ஆசைப்பட்டது. “ஓ! இவ்வளவுதானா ஷங்கர்? ஆக.... முன்றே முன்று வருடம் மட்டும்தானாடா உன்னுடைய பிடிவாதமெல்லாம்?” மனத்தின் ஓர் மூலையில் சிறிய கீறலாய் ஒரு கேள்வி.

ஒரே ஒரு நிமிஷம் தான். துடித்துப் போனவனாய் தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டான் ஷங்கர். “நானா.... நானா இப்படி ஒரு முடிவுக்கு இறங்கி வந்தேன். எப்படி முடிந்தது?” மனம் மெல்லிய விசும்பலில் அழுதது. அமைதியிழந்தவனாய் படுக்கையை விட்டெழுந்து அங்குமிங்குமாக உலாவினான்.

கடைசியாக அம்மா அவனிடம் சொன்ன இல்லையில்லை கெஞ்சிய வார்த்தைகள் நினைவைப் பிய்த்துக்கொண்டு எட்டிப் பார்த்தது. “ஷங்கர்! மற்ற எல்லாவற்றையும் நான் உயிரோடிருக்கும் வரை கவனித்துக் கொள்கிறேன்டா. ஆனால் ‘உன் தேவைகளை’ கவனிக்க என்றாலும் நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ளத்தான்டா வேண்டும்.”

பட்டென்ற ஓர் அதிர்வில் மனம் சிலிர்த்துக்கொள்ள அம்மாவை நியிர்ந்து பார்த்தான் ஷங்கர். என்ன சொல்கிறாள் அம்மா? ‘உன் தேவைகளை’ என்றால்...? காரணமில்லாத படபடப்பில் அவன் விழிகள் இனைந்து பிரிந்தன.

‘உன் தேவைகளை’ என்று சொல்லும்போது அம்மாவின் குரல் சிறிய அழுத்தத்தோடு நின்று..... நகர்ந்த மாதிரித்தான் இருந்தது ஷங்கருக்கு. “ஷங்கர்! நான் உன்னைப் பெற்ற தாயடாநீ - உன் மனம் என்னென்ன தேவைகளுக்காக ஆசைப்படுகின்றது என்பதை என்னால் மட்டும்தான்டா புரிந்துகொள்ள முடியும்...” என்று அர்த்தம் தொனிக்க அம்மா சொன்னபோது.... அவள் தன்னைக் கவனிக்கின்ற தன்மையைப் பார்த்துப் புல்லரித்துப் போனான் ஷங்கர்.

மனம் சலனப் படுகின்ற போதெல்லாம் அம்மாவின் விருப்பத்திற்கு இணைந்து போக வேண்டும் போல இருக்கும் ஷங்கருக்கு. மறுவினாடி அவளை நினைத்துக் கொள்ளும் போது ஒரு குற்ற உணர்வில் மனம் தாழ்ந்து கொள்ளும். அதனால்தான் அவனால் எந்த முடிவுக்குமே வரமுடியாமல் இருக்கிறது.

இதைப்பற்றி எதிர்வீட்டு அகல்யா அன்றியுடன் கதைக்க வேண்டுமென நினைத்துக்கொண்டான் ஷங்கர். அன்றி என்ன சொல்கிறாவோ அதன்படி நடப்பது எனவும் தீர்மானித்துக்கொண்டான். அவன் எந்த ஒரு விடயத்தையும் அகல்யா அன்றியுடன்தான் கலந்தாலோசிப்பான். எதையும் ஆழமாகச் சிந்தித்து நிதானம்கா அமைதியாகப் பேசுகின்ற அவளின் வார்த்தைகளுக்கு - முடிவிற்கு ஷங்கர் கட்டுப்பட்டு விடுவான். சோர்ந்துபோய் விரக்தியின் விளிம்பில் நின்றவனை மெல்ல மெல்ல ஏற்றுவது மாதிரி வார்த்தைகளால் பக்குபவப்படுத்தி மீண்டும் உலாவச் செய்தவளே அகல்யாதான்.

மறுநாள் “அன்றி” என்ற குழந்தைத்தனமான அழைப்போடு அவன் உள்ளே நுழைந்தபோது - இதழ் விளிம்பில் மலர்ந்த சிறிய புன்னைக்கேயோடு அவனை வரவேற்றாள் அகல்யா.

நலத்தின் விசாரிப்போடு பேச்சு ஆரம்பமான போது அவனின் பதில் தயங்கித் தயங்கி வெளிவருவதை அவதானித்தாள் அகல்யா. அந்தத் தயக்கத்தின் அர்த்தம் அவனுக்கும் புரிந்தது. அவன் அதைப்பற்றி அவளோடு கதைக்கத்தான் வந்திருக்கிறான்.

சில நாட்களுக்கு முன் ஷங்கரின் அக்கா வந்து சொன்னதை ஒருமுறை ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்தாள் அகல்யா. “அகல்யா அன்றி! நீங்கள் சொன்னால் ஷங்கர் நிச்சயமாய்க் கேட்பான். கல்யாணம் செய்யாமல் இப்படியே இருந்து என்ன செய்யப்போகிறான்? எத்தனை பேர் பெண்தரப் போட்டிபோடுகிறார்கள். அவன் சம்மதித்தால் தானே? பிள்ளை அன்றி. அவனுக்கு கொஞ்சம் புத்தி சொல்லுங்கோ....”

அகல்யா சிரிப்பைப் பரவவிட்டபடி தலையசைத்தாள்.

“எத்தனையோ பேர் பெண்தரப் போட்டிபோடுகிறார்கள்” என்று சொல் மனத்தில் தங்கி நின்று குமைந்தது. “உண்மைதான், இப்படி ஒரு நிலையில் ஆண் நின்றால் எல்லோரும் பெண் கொடுக்கப் போட்டிதான் போடுவார்கள். ஆனால் ஷங்கர் மாதிரி நிலையில் ஒரு பெண் நின்றால்..... யாருமே மாப்பிள்ளை தர எண்ணிக்கூடப் பார்க்கமாட்டார்கள்” என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு. மனம் மெதுவாக வலிப்பது போன்ற ஒரு உணர்வில் மௌனமாக இருந்துவிட்டாள்.

அவள் தேடிப்போகும் முன்பே ஷங்கர் வந்துவிட்டான். “வாழவேண்டிய வயது. இப்படித் தனியாக இருந்து அவஸ்தைப்பட அவனை அனுமதிக்கக்கூடாது” என்று மனதிற்குள் எண்ணியபடி அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். கதையை எப்படி ஆரம்பிப்பது என்று தடுமாறியபடி பார்வையை வெளியே அலையவிட்டான் அவன். “என்ன ஷங்கர் மௌனமாகிவிட்டாய். இப்படி மௌனமாக இருந்து எவ்வளவு காலமாக யோசிக் கிறாய். இன்னமும் ஒரு முடிவு கிடைக்கவில்லையா?”

அவன் திடுக்கிட்டுப் போனவனாய் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்தான். “என் தடுமாற்றத்தை எப்படி அன்றி அறிந்துகொண்டார்கள்” என்று வினவுகின்ற வியப்பு அவன் விழிகளில்.

அவள் மௌனமாக அவன் எண்ணங்களை வருடிக் கொடுப்பது மாதிரி இதமாகச் சிரித்தாள். “சொல் ஷங்கர்! இப்படியே இருந்து என்னப்பா செய்யப்போகிறாய்?”.

“என்னை என்ன செய்யச் சொல்கிறீர்கள் அன்றி?”

தினறுகின்ற பார்வையோடு அவன் பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தான்.

“என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் - ஒரு முடிவிற்காகத்தான் உங்களிடம் வந்திருக்கிறேன் என்பது உங்களுக்கு தெரியாதா அன்றி?” என்று கேட்பது போன்ற பார்வை.

“அம்மா..... அண்ணா எல்லாம் என்ன சொல்கிறார்கள் ஷங்கர்? உன்னை இப்படியே இருக்கட்டாமே?” அகல்யா அவர்களின் எண்ணங்கள் ஒன்றுமே தெரியாதவள் மாதிரி - இப்போதான் புதிதாக விடயத்தை அறிகின்ற பாவத்தோடு கேட்டாள்.

“இல்லை அன்றி? குழந்தைகளுக்காக என்றாலும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளுமாறு வற்புறுத்துகிறார்கள்.”

மெல்லிய முனுமுனுப்பாக அவன் சொன்ன வார்த்தைகள் கூலீர் என்ற வதைப்பாய் அவள் நெஞ்சில் தைத்தது. “அதற்கு அவர்களின் வற்புறுத்தலுக்கு நீ என்ன பதில் சொன்னாய் ஷங்கர்?” கேட்க நினைத்த கேள்வி வெளிவர முடியாமல் மனதிற்குள் அடங்கிக் கொள்ள நிமிர்ந்து நிதானமாக அவன் முகத்தைப் பார்த்தாள். அதில் தெரிகின்ற நிலையைப் பார்த்தாள். ஒரு வினாடிதான் அவள் பார்வை விலகிக் கொண்டது.

“குழந்தைகளுக்காக..... என்று அவர்கள் வற்புறுத்துவது ஒரு பக்கத்திலிருக்கட்டும். நீ சொல் ஷங்கர். உண்மையில் உனக்காகவா அல்லது குழந்தைகளுக்காகவா ஒரு துணை தேவைப்படுகிறது. நீ யாருக்காகக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப்போகிறாய்?” என்று கேட்க வேண்டும் போல இருந்தது. விழிகள் அவளையும் மீறிக் கசிய முயன்றது.

பதினான்கு வருடங்களுக்கு முன்பு இதேநிலையில் ஐந்து வருடங்கள் மட்டும் வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பிணைப்பாய் இரண்டு குழந்தைகளோடு அவள் மஞ்சள் குங்குமத்தை இழந்து தனியாகத் தவித்த போது “இந்த இரண்டு குழந்தைகளையும் வளர்ப்பதற் கென்றாலும் உனக்கு ஒரு துணை தேவையாதி, நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ளத்தான் வேண்டும்”, என்று யாருமே அவளிடம் வந்து சொல்லவில்லை.

“இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தால் என்ன. நீயும் ஒரு பெண்தானே. இந்த இளவயதில் இருந்தே தனியாக எப்படி வாழ்வது? நீ என் மகனைக் கட்டிக் கொள்..” என்று ஆணைப்பெற்ற யாருமே போட்டி போட்டுக்கொண்டு முன்வரவில்லை. “அவள் இரண்டு குழந்தைகளுக்குத் தாய். என்னென்று இன்னுமொரு கல்யாணம் செய் து கொள் வது? என்று அவளுக்காக தமக்குள் அனுதாபப்பட்டுக்கொண்டவர்கள் எத்தனைபேர்? இந்த அனுதாபத்தைக் கேட்டு அகல்யா தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டாள். மனைவியை இழந்த ஒரு ஆண் அவன் நாலு பிள்ளைக்காரனாக இருந்தால் கூட பரவாயில்லை. அவனுக்கு ஒரு கன்னிப்பெண்ணைக் கொடுக்கப் போட்டி போடுவார்கள். குழந்தைகளுக்கெண்டாலும் கல்யாணம் செய் என்று வற்புறுத்துவார்கள். ஆனால் வாழ்வை இழந்த ஒரு பெண்ணுக்கு - அதுவும் குழந்தைகள் இல்லாவிட்டால் மட்டும்தான் தாரமிழந்த ஒருவனைத்தான் தேடுவார்கள். ஒரு இளைஞனுக்கு - திருமணமாகாதவனுக்கு அவளை மனைவியாக்க சம்மதிக்க மாட்டார்கள். குழந்தைகள் இருக்கும் ஒரு பெண் எப்படி மறுமணம் செய்வது என்று கேட்பவர்கள் ஆணுக்கு அதே குழந்தைகளை

சாட்டாக்கி கல்யாணம் செய்யும்படி வற்புறுத்துகிறார்கள். இந்த நியாயத்தைப் பார்த்து சிரிக்க மட்டும்தான் அவளால் முடிந்தது.

27 வயதில் விதவை என்ற தானத்தில் நின்று கொண்டு இரண்டு குழந்தைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டும் என்பதற்காக அகல்யா வேலைக்குப் போகத் தொடங்கினாள். தன் துயரத்தை மனத்தின் ஆசைகளையெல்லாம் வலோக்காரமாக உதறியெறிந்து விட்டு குழந்தைகளுக்காகவே அவள் வாழ ஆரம்பித்து சிலவருடங்கள் நகர்ந்த பின்பு -

“சின்ன வயதில் அவள் விதவையாய் போனாளே என்பதை நினைக்க கவலைதான். என்றாலும்..... ஐந்து வருடமென்றாலும் அவளோட சந்தோஷமாக வாழ்ந்து இரண்டு பிள்ளைகளுக்குத் தாயானவள் இன்னொருவருடனுடன் வாழச் சம்மதிப்பாளோ? அவளுக்கு அப்பிடி ஒரு ஆசையே கிடையாது. அந்த நினைவுகளுடனேயே பிள்ளைகளை வளர்த்துக் கொண்டு வருகிறாள்...” என்று அவளைப் பெருமைப்படுத்தி மற்றவர்கள் கதைத்த போதுதான் அகல்யா வெந்துபோனாள். கணவன் இறந்ததும் பெண் மனத்தின் ஆசாபாசங்களைல்லாம் அஸ்தமித்துப் போய்விடுமென்று ஏன் இவர்களைல்லாம் முடிவு செய்கிறார்கள்...

அவள் மனம் போராடவில்லையென்பதா அர்த்தம்? அவள் காட்டுகின்ற மௌனத்திற்கு அடக்கத்திற்கு பத்தினி என்ற பட்டத்தை பர்ப்பவர்கள் குட்டிக் கொண்டபோதுதான் முழுமை பெறாத தன் வாழ்வை நினைத்து மனதிற்குள்ளேயே அழுதாள் அகல்யா.

பெருமுச்சக்களை சுமந்தபடி பதினாலு வருடங்கள் வரை அவள் வாழ்ந்து விட்டாள். இப்போதெல்லாம் அவள் மனம் சலனப்படுவது கிடையாது. நிதானத்தில் அவள் தன்னைக் கடத்திக்கொண்டு வந்துவிட்டாள்

ஒரு நிமிஷ நகர்வில் நெஞ்சில் எட்டிப்பார்த்த எண்ணங்களை விரட்டிவிட்டு ஷங்கரைப் பார்த்தாள் அகல்யா. அவள் காட்டிய சிறிய மௌனத்தை - தன்னைப் பற்றிய சிந்தனைக்காக அவள் எடுத்துக்கொண்டதாய் எண்ணிய ஷங்கர் அவள் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“அன்றி! என் மனப்போராட்டத்திற்கு என்னால் ஒரு முடிவைத் தேடிக்கொள்ள முடியவில்லை. நீங்கள் என்ன சொன்னாலும், அது நியாயமானதாக... சரியானதாகத்தான் இருக்கும். அந்த முடிவை நான் ஏற்றுக்கொள்வேன் அன்றி.” என்ற யாசிப்போடு வந்திருக்கின்ற

ஷங்கரிடம் நியாயவாதங்களைச் சொல்லி அவனை மேலும் குழப்ப அவள் விரும்பவில்லை. அவனுக்கு ஒரு நல்ல முடிவைச் சொல்லவேண்டும். அவள் நின்று துடித்தானே அந்த நிலையில்தான் இன்று அவனும் நின்று துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான். ஆசைகள் கணவுகள் இரு மனங்களுக்கும் ஒரே மாதிரியானவைதான். அவன் மீண்டும் வாழவேண்டும். மெல்லிய கரகரப்பாய் தொய்ந்து போயிருந்த குரலை இரகசியமாக இதப்படுத்திக் கொண்டு ஷங்கருக்கு பதில் சொன்னாள் அவள்.

“அப்படி அம்மா..... அண்ணா எல்லாம் வற்புறுத்துகின்ற போது ‘யோசித்துச் சொல்கிறேன்’ என்று நீ பதில் சொல்லியிருப்பாய் இல்லையா? அப்படி யோசிப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது ஷங்கர்? ஒருநாள் ஒரு மணிநேரம் - அதுவும் கூட வேண்டாம். ஒரே நிமிஷத்தில் முடிவுசெய்து விடலாமே.”

அவள் முகத்தில் புன்னகையை படரவிட்டுக் கொண்டு சொன்ன போது - அவன் மீண்டும் சிலிர்த்துப்போனவனாய் அவளைப் பார்த்தான். “அப்படி - ஒரே நிமிஷத்தில் முடிவெடுக்கக்கூடிய விஷயமா இது?” என்ற திகைப்பு அவனுக்கு.

“யேஸ்; ஒரு நிமிஷம் போதும் ஷங்கர். கல்யாணம் குழந்தைகளுக்காக அல்ல. உனக்குத்தான், உனக்கு ஒரு துணை வேண்டுமா? வேண்டாமா? என்பதைத் தீர்மானிக்க ஒரு நிமிஷம் போதும்தானே.”

அவன் எவ்வளவு யோசித்தாலும் இதே அர்த்தத்திலும் தான் அன்றி சொல்லியிருப்பாள்..... என்பதை அவனால் கண்டுபிடிக்க முடியவேணும் முடியாது.

அவனின் திகைப்பை விலக்கிக் கொண்டு மீண்டும் அகல்யாவே பேசினாள்.

ஒரு நிமிஷம் நீ நிதானமாய் யோசித்துப் பார் ஷங்கர். இரண்டுமே உனக்கு பெண் குழந்தைகள். வயதான உன் அம்மாவால் உன்னை..... அவர்களையெல்லாம் கவனிக்க முடியுமா? இரண்டு பெண்களையுமே ஒருவன் கையில் பிடித்துக் கொடுக்கும் வரை அந்தப் பெண்களுக்கு ஒரு நிரந்தரமான துணை வேண்டும். அந்தக் குழந்தைகளுக்காக என்றாலும் நீ கல்யாணம் செய்துகொள்ளத்தான் வேண்டும் ஷங்கர்.

அவள் பக்குவமாக அவன் மனத்தின் போராட்டத்தை தணிப்பது மாதிரி ஓவ்வொரு உதாரணமாக எடுத்துக்காட்டி “நீ கல்யாணம் செய்து கொள்ளத்தான் வேண்டும் ஷங்கர்.” என்று வற்புறுத்தினாள்.

அவனும் அகல்யா சொன்ன காரணங்களை நிதானமாக எண்ணிப் பார்த்தான். அவள் சொன்ன முடிவிற்கே மனம் இறங்கி வந்தது. சம்மதிப்போடு அவளிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு போனான் ஷங்கர்.

அகல்யாவின் மனம் ஊழையாய் அழுதது. அவள் கூட குழந்தைகளை கருவியாக்கித்தான் அவனைச் சம்மதிக்க வைத்திருக்கிறாள். எவ்வளவு போலித்தனமான வார்த்தை இது.

“ஷங்கர் நிஜுத்தை சொல்லமுடியாமல் நான் கூட குழந்தைகளைத் தான்டா கருவியாக்கியிருக்கிறேன். உண்மையில் உன்னைத் தவிர உன் குழந்தைகள் மீது அன்பையும் பாசத்தையும் செலுத்தும் ஒரு துணையைத் தேடமுடியாததா. புதிதாக வருகிறவளுக்கு பெற்றதாயின் அன்பும் அக்கறையும் அக்குழந்தைகள் மீது ஏற்படும் என்பதற்கு என்ன நம்பிக்கை. இதை உண்ணால் ஏன் ஷங்கர் உணரமுடியாமற் போய்விட்டது?

குழந்தைகளுக்காக உங்கள் இளமை உணர்வுகள் கருகிப் போகவேண்டும் என்பதில்லை. தாராளமாக நீங்கள் ஒரு துணையைத் தேடிக் கொள்ளுங்கள். ஆனால்..... ஒரு பெண்ணுக்கு இன்னுமொரு வாழ்வு கிடைக்க முடியாமல் போவதற்கு குழந்தைகளை காரணமாக்கி விட்டு - அதே குழந்தைகள் உங்களைப் போன்றவர்களுக்கு ஒரு துணை கிடைக்க கருவியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறார்களே அந்தக் கொடுமைதான்டா என்னை வதைக்கிறது....”

இது சமுகத்தவர்களால் கொடுக்கப்படும் ஒரு தண்டனை என்று நினைத்த போது அகல்யாவின் மனம் ஓலமாய் அரற்றியது.

- குங்குமம்
21.09.1980

தர்ம அதர்மங்கள்

அவனுக்கு நினைக்க நினைக்க பிரமிப்பாக இருந்தது. பதினெண்டு வருடங்களுக்கு முன், அவன் பத்து வயதுச் சிறுவனாக இருந்த போது..... ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் அம்மாவோடு அந்த முருகன் கோயிலுக்குப் போவான். ஆகக் கூடினால்..... இருபது பேர்கூட பக்தர்களாக தரிசிக்க வராத இந்தக் கோயிலிலா.... இன்று இப்படி..... ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் சனங்கள் வெள்ளம்போல நிரம்பி வழிகின்றார்கள்; என்னிப் பார்க்கவே மனம் மலைத்துப் போனது அவனுக்கு.

அவனின் அம்மா முன்பு எல்லாம் அடிக்கடி சொல்லுவாள். “உன்றை வயதில் நானும் அம்மாவோடை இந்தக் கோயிலுக்கு வாற காலத்திலை... இந்தக் கோயில் இப்பிடி எல்லாம் கட்டப்படேல்லை. நாலு கப்பு நட்டு..... ஒலையாலை கூரை போட்டுத்தான் இருந்தது. இப்பதான்..... இரண்டு..... மூன்று வருஷமாய் தூண் நிறுத்தி, ஒடு போட்டு..... இவ்வளவு வடிவாய் கட்டி யிருக்கினம்!..”என்று.

அவன் சின்னப் பிள்ளையாக இருந்த போது கூட சிறிய கோயிலாக இருந்த முருகன் கோயில்..... இந்தப் பதினெண்டு வருஷ இடைவெளியில் எவ்வளவு பெரிய கோயிலாக மாறிவிட்டது! வியக்கத்தக்க மாற்றம்தான். வசந்த மண்டபம் கட்டி....., புதிதாக இன்னமும் சில தெய்வ விக்கிரகங்களை நிலைநாட்டி..... புதிய தேர் செய்து..... இப்போ கோபுரம் கட்டுகின்ற பணிகூட அதிவேகமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது என்றால்..... முருகா! உன் கருணை தான் என்னடா!

இந்த முருகன் கோயில் இவ்வளவு தூரம் முன்னேற்றத்திற்கு வந்திருக்கிறது என்றால்..... உண்மையில் அதற்குக் காரணம் பக்தர்கள்தான். புதிய முருகன் உரு செய்ய..... தேர் செய்ய....., கோபுரம் கட்டவேண்டு..... பக்தர்கள் மன நிறைவோடு அள்ளிக் கொடுத்தார்கள். சமூக்காது வாரி வழங்கினார்கள். முருகன் மீது அவ்வளவு நம்பிக்கை மக்களுக்கு.

சுமார் பத்து வருஷ எல்லைக்குள் தான் இந்த முருகனின் பெருமை ஈழப்பரப்பு முழுவதும் புகழ் பரப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

ஒவ்வொரு வெள்ளியும் தேர்த்திருவிழா மாதிரி மக்கள் வந்து தரிசிக்கிறார்களென்றால்..... முருகன் மீது அவர்களுக்கு உள்ள பக்தியை நம்பிக்கையை வார்த்தையால் எப்படிச் சொல்வது? அப்பாடா! சனங்கள் என்ற சனமா? அதிலும் பெண்களின் தொகைதான் எக்கச்சக்கம்.

சும்மா சொல்லக்கூடாது. இந்தத் தலத்தில் கால் வைத்ததுமே உண்மையில் மனம் ஒரு பக்திப்பரவசத்தில் தான் சிலிரத்துப் போகும். இத்தனை பெண்கள் திரளாகத் தரிசிக்க வருகிறார்களே..... ஒரு ஆணின் பார்வைகூட அந்தப் பெண்கள் பக்கமாக அலைவது கிடையாது.

காதல் ஜோடிகள் கூட சந்தித்துக் கொள்வது கிடையாது. ஆனால் சிலவேளாகளில் - இந்தப் பிரதான வெள்ளிக்கிழமையில் பெண்பார்க்கும் படலம் மட்டும் நடப்பதுண்டு. அதுவும் வெளிவீதியில் தான். இதை..... ஒரு குறையாகச் சொல்ல முடியாது. ஏனென்றால்.... பெண்கள் எல்லோரும் கல்யாண முருகனைத்தான் (வள்ளி-தெய்வயானையுடன் வீற்றிருக்கும் முருகன்) சுற்றிச் சுற்றி..... நிறைய நேரம் நின்று வணங்குவார்கள். அதனால் தான் பெண்களுக்கும் கல்யாண வரத்தை மளமளவென்று அள்ளி வழங்குகின்றான் இந்த இளமுருகன்.

அவனுக்கும் இந்த முருகன் மீது அபார நம்பிக்கை. சின்ன வயதில் இருந்து இடைவிடாது அவன் முருகனை வழிபட்ட பலன்தான்.. எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலும் கூட படித்து ஒரு டாக்டராக வந்திருக்கிறான். அவன் ஊரோடு டாக்டராகப் பணிபுரிய வந்த பின்பு தவறாமல் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் இரவுப் பூசைக்கு வருவான்.

“இப்பிடி பக்தர்கள் எல்லாம் சரம்சரமாய்..... வந்து சொரிகின்ற இங்கேயா.....? இந்தக் கோயிலிலா இப்படி எல்லாம் நடக்குது? எப்ப தொடக்கம் இந்த ஆரம்பங்கள்?” அவன் தனக்குள்ளே கேட்டுக் கேட்டுப் பதில் கிடைக்காமல் அலைந்தான்.

அந்தச் சனக்கூட்டத்திற்குள் நெரிபட விரும்பாமல் ஓர் ஓரமாக ஒதுங்கி நின்று இவற்றையெல்லாம் கவனிக்கும் போது..... மனத்துள் சிறியதாய்..... முள்தைத்த வேதனையாய் ஆத்திரம் பீறிட்டுக் கொண்டு கிளம்பும் அவனுக்கு.

“இவற்றையெல்லாம் மற்றவர்களும் கவனிப்பார்களா?” என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொள்வான். தெய்வதரிசனத்திற்காக இங்கே

வந்து இப்படியெல்லாம் ஆத்திரப்படுவது மகாபாவம் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால்!.....

பேரும், புகழும், வருமானமும் உயர் உயர் ஆலயத்தின் அகங்காரமும் (கோயில் பொறுப்பாளருக்கு) உயருமா? அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். ஆனால்..... இவற்றையெல்லாம் இவன் மட்டும்தான் - ஆக இவன் மட்டும்தான் கவனித்து தன்னுள் வெந்து போகின்றானா? மற்றவர்கள் - ஆயிரக்கணக்கான பக்தர்கள் இவற்றைக் கவனித்ததாகவோ..... மனதிற்குள் என்றாலும் குழுமுகின்ற பிரதிபலிப்பையோ..... அவனால் காண முடியவில்லை. ஒரு வேளை தெய்வ சந்நிதானத்தில் அப்படி மனதிற்குள் என்றாலும் குமைவது தவறு என்று வீட்டிற்குப் போய் இதுபற்றிக் கதைப்பார்களோ? அல்லது..... அதை எல்லாம் தெய்வ வாக்காக எண்ணி கவனத்தில் கொள்ளாமல் தவிர்த்து விடுவார்களோ..... என்னவோ.....!

ஒவ்வொரு வாரமும் வந்து சொரியும் பக்த வெள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்தாமல்..... கோயில் தொண்டு செய்கின்ற அந்த இளைஞர்கள் எல்லாம் திக்கு முக்காடிப் போவதென்னவோ உண்மைதான். எல்லோரையும் அமைதியாக நிலத்தில் இருக்க வைத்துத்தான் பூசை பார்க்கச் செய்வார்கள். அதனால் பலர் தீப ஆராதனையைப் பார்த்துப் பரவசப்பட முடிகிறது. இது போற்றுதற்குரிய ஒழுங்குதான்.

வசந்த மண்டபத்துப் பூசை ஆரம்பமாவதற்கு முன்பு கோயில் பொறுப்பாளர் திருவாளர் சிவசங்கரன் அவர்கள் பத்து நிமிஷம் பக்தர்களுக்காக உரையாற்றுவார். ‘உரை’ என்றவுடன் முருகனைப் பற்றிய ‘பிரசங்கம்’ என யாருமே எண்ணிவிடக்கூடாது. இறைவனைத் தரிசிக்கும் முறை..... அது..... இது..... என்று விரலை மடித்து ஒவ்வொன்றாக எண்ணலாம். முதலில் வழமையாக ஒலிக்கும் அதே பல்லவி.....!

“நான் ஒவ்வொரு முறையும் கவனிக்கிறேன். குறிப்பிட்ட ஒரு சிலர் தான் எப்போதும் முன்னுக்கு வந்திருந்து பூசை பார்க்கிறார்கள். அப்படி அவர்கள் செய்யிறது தவறு. அதனாலே..... எப்போதும் குறிப்பிட்ட சிலரே முன்னுக்கு நிற்காமல் மற்றவர்களையும் விடவேணும்.....!”

ஆரம்பத்தில் இந்த வார்த்தைகள்..... கவனத்தைக் கவர்ந்தும்..... அதை மனதில் தங்க வைக்கவில்லை அவன். அதை ஒரு அலட்சியத்தோடு அர்த்தத்தை ஊன்றிப் பார்க்காமால் விட்டுவிட்டான். நாளாக நாளாக..... அந்த வார்த்தைகள் நேராக இதயத்தில் விழுந்து

உலுப்பியபோதுதான்..... மளமளவென்று கொட்டுகின்ற தேனீயின் வதைப்பாய்..... கோபம் பொங்கிக் கொண்டு வந்தது அவனுக்கு.

“மிஸ்டர் சிவசங்கரன்! நீர் கோயிலின் பொறுப்பாளராய் இருக்கலாம். அதுக்காக எப்போதும் முன்வரிசையில் இருந்து பூசை பார்க்கிறவர்களை பின்னுக்குப் போய் நில்லுங்கோ என்று சொல்ல உமக்கு எந்த அதிகாரமும் கிடையாது. கடவுள் சௌக்கியமாக இருக்கிறாரோ என்று பார்த்திட்டுப் போறதுக்காக சனங்கள் கோயிலுக்கு வாறேல்லை. வீட்டில் எவ்வளவோ வேலைகளை யெல்லாம் ஒதுக்கி.. சிரமப்பட்டு..... பூசை பார்க்க அவர்கள் நேரத்துடன் ஓடி வருகினம் என்றால்..... அவர்களுக்கும் மனதிலை என்னென்ன துயரங்களோ....! சஞ்சலங்களோ.....! வேதனைகளோ..... பூசை பார்க்க விரும்புகின்ற ஆரெண்டாலும் நேரத்துடன் வந்து முன்னுக்கு இருந்து கும்பிட்டும். அதுக்கு கட்டளையிட உமக்கு உரிமையில்லை. மற்றவர்களைச் சொல்லிப் போட்டு..... கோயில் பொறுப்பாளர் என்ற அந்தஸ்துக்காக நீர் மட்டும் ஒவ்வொரு நாளும் முன்னுக்கு நின்று கும்பிடுகிறே..... இது எந்த விதத்தில் நியாயம் என்று கேட்கிறேன்?”

தெறிக்க விரும்புகின்ற அவசரத் தோடு மனதிற்குள் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டுவந்த வார்த்தைகளை கஷ்டப்பட்டு.. - மிகக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டான் அவன்.

இப்படி ஒவ்வொரு வாரமும் அதிகாரம் அமுலுக்கு வரும். ஒரு வாரம் பொலிஸ் சுப்பிரின்டனும் மனைவியும் வருவார்கள். அடுத்த வாரம் டிரக்டரும் மனைவியும் அல்லது கொமிஷனரும் மனைவியும் வருவார்கள். மறுவாரம் இன்னும் ஒரு பெரியபுள்ளியும் மனைவியும் வருவார்கள். அவர்கள் வந்ததுதான் தாமதம்..... அத்தனை சனங்களுக்குமிடையில் “தள்ளுங்கோ..... கொஞ்சம் தள்ளுங்கோ.....” என்று ஒசை கொடுத்தபடி..... அவர்களை கையில் பிடித்துக் கொண்டு போகாத குறையாக - அழைத்துக் கொண்டு போய் எல்லோரிலும் முன்னுக்கு இருக்க வைப்பதைப் பார்த்து அவன் மிகவும் வேதனையோடு சிரித்துக் கொள்வான்.

பணத்திற்கும் பதவிக்கும் மற்ற இடங்களில்தான் ஆலவட்டம் பிடித்து..... பாரபட்சம் காட்டுகின்றார்கள் என்றால் இங்கேயுமா? ஒரு புனித ஆலயத்தில் கூடவா..... அந்த ஆலவட்டப் பிடிப்பு தொடர்கிறது.

இன்னும் ஒரு நாள், அன்று பெளர்ன்மை தினத்தின் விசேஷ பூசை நாள். ஒரு மணிநேரம் மந்திர ஒதலைக் கேட்டே.....

அமைதியாக பக்தர்கள் முருகனை வழிபாடு செய்தார்கள். நடந்து செல்வதற்கென்று ஒற்றையடிப்பாதை விட்டு..... எல்லோரும் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்கள். அந்த வேளையில் தான் அவள் - பார்வைக்கு வறிய குடும்பத்துப் பெண் என்று உனர்த்துகின்ற அவள்.... இரண்டு குழந்தைகளுடன் சற்று வயதான தாயும் பின்தொடர வந்து சேர்ந்தாள். வாசலில் வீழ்ந்து வணங்கிய பின்பு..... கோயிலைச் சுற்றி வந்து கும்பிட அவள் நடக்க முயன்றதும்.....!

அப்போதுதான் ஏதோ அலுவலாக உள்ளே நின்று வந்த சிவசங்கரன் அதைப் பார்த்ததும்..... - ஏதோ தகாத காரியமொன்றைப் பார்த்துவிட்டது போன்ற சின்னத் துடிப்போடு..... இரண்டு கைகளையும் விரித்து..... மேலும் கீழும் மெல்ல ஆட்டியபடி.....

“என்னப்பா இது? என்னப்பா இது? சந்திரன்! இப்ப ஒருதரையும் கோயிலைச் சுத்திக் கும்பிட விடாதையும். கும்பிட விரும்புறவை பூசை முடிந்த பிறகு, சுத்திக் கும்பிடட்டும்!.....”

கோயில் தொண்டு செய்யும் சந்திரன் என்ற அந்த இளைஞரை நோக்கி..... சற்று உயர்ந்த குரலில் சொன்னாரோ இல்லையோ..... அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு ஆத்திரம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

“நீர் ஒரு பெரிய மனிதர். படித்த மனிதர். கோயிலின் தர்மகர்த்தா. அப்படியான நீர் ஏன் இப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்கிறீர்? எங்களின்றை இந்துசமய முறைப்படி கூட கோயிலுக்குள் நுழைந்தவுடனை சுற்றிவந்து கும்பிடுகிறது தானே வழக்கம். அப்பிடியிருக்க..... கோயிலில் கும்பிடுகிற சனங்களை தடுக்கவும் சட்டம் போடவும் உங்களுக்கு அதிகாரம் இல்லை. நீங்கள் சொல்லுகிற நேரம் கும்பிடவேணும்.....! தடுக்கிற நேரம் கும்பிடக் கூடாது என்றால்.....? இவள்- இந்தப் பெண்..... ஒரு சுப்பிரீண்டனின் மனைவியாகவோ.... அல்லது பிரபலமான ஒருவரின் மனைவியாகவோ இருந்திருந்தால்..... எத்தினை ஆரவாரத்தோடை அழைத்துக் கொண்டு போயிருப்பியள் இல்லையே?”

அந்தக் கோயில் முதலாளிக்கு முன்னால் போய் கொஞ்சம் பெரிய குரலில் - முகத்தில் அறைவது போல் பட்டெனக் கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. என்ன செய்வது என்று குமைகின்ற மனதைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டு மௌனமாக இருந்தான். ஒவ்வொரு வாரமும் இப்படியான செய்கைகளைக் கவனிப் பதிலேயே மனம் அமைதியின்றி அல் லற் பட்டுக் கொண்டிருந்தது அவனுக்கு.

நாட்கள் மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. வழைமொல் அன்றும் அவன் கோயிலுக்கு வந்திருந்தான். மற்றைய பூசைகள் முடிந்து வசந்த மண்டபப் பூசைக்காக எல்லோரும் அமைதியாகக் காத்திருந்தார்கள். திடுமென எல்லோர் மத்தியிலும் சின்னப் பரபரப்பு, என்ன என்று அறிய விரும்புகிற ஆர்வத்தோடு அவனும் பார்வையை நிமிர்த்தி வெளியே ஓடவிட்டான். குபீரென்று மனத்துள் பரவிய சிரிப்பு இதழ் விளிம்பிலும் வலம் வந்துகொண்டது.

அரசாங்க அதிபரும் மனைவியும் உள்ளே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். முகத்தில் தங்கி நின்ற தனிப் பிரகாசத்தோடு அவர்களை வரவேற்று அழைத்து வந்து... முன்னுக்கு அமர்ந்திருந்த சிலரை கொஞ்சம் தள்ளி இருக்கச் சொல்லி விரட்டி விட்டு.....அவர்களோடு தானும் அமர்ந்து கொண்டார் சிவசங்கரன்.

புதுமுறையாய் வசந்தமண்டபப் பூசை முடிந்ததும் ஐ.ஏ.க்கும் மனைவிக்கும் இஸ்பெஷல் அர்ச்சனை நடைபெற்றது. குருக்கள் இவரின் பெயர் நட்சத்திரங்களையும் பெரிய குரலில்..... எல்லோருக்கும் கேட்கக் கூடியதாகச் சொல்லி மந்திர ஆராதனை செய்தார். தீபாராதனை கூட தனித்தனியாகவே நடைபெற்றது.

ஐ.ஏ.விஜயம் செய்ததாலோ..... என்னவோ.... பூசை முடிந்த பின்புதான் திருவாளர் சிவசங்கரன் அவர்கள் தன் பத்து நிமிட உரையை ஆரம்பித்தார். அவன் அதைக்கேட்கின்ற ஆவலில் சற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டான்.

“இன்று இந்த ஆலயத்திற்கு எங்கள் பெருமதிப்பிற்குரிய அரசாங்க அதிபர் திரு.“.....” அவர்களும் அவரின் துணைவியாரும் வந்திருப்பதை நீங்கள் எல்லோரும் அவதானித்திருப்பீர்கள்...!”

“ஓம்! கவனித்த நாங்கள், நல்லாய்க் கவனித்த நாங்கள். இவ்வளவு தூரம் நீங்கள் ஆலாத்தி எடுத்து வரவேற்கும் போது..... நாங்கள் எப்படிக் கவனிக்காமல் விடுகிறது.....!” அவனின் மனம் உள்ளுக்குள் சிறிது ஆவேசத்தோடு அரற்றியது.

“..... அவர் இங்கு விஜயம் செய்திருப்பதையிட்டு நாங்கள் பெருமைப் படுகின் ரோம். மகிழ் வடைகின் ரோம். நன் றி கூறுகின்றோம்.....!”

“அருமை! அருமையிலும் அருமை. ஒரு கோயிலுக்கு ஐ.ஏ. விஜயம் செய்திருப்பதற்காக பெருமைப்பட்டு..... நன்றி சொல்லுகின்ற

இந்தப் படலம் நிச்சயமாக நடக்கத்தான் வேணும். சிவசங்கரன் அவர்களே! ஒரு தெய்வ சந்நிதானத்தில் தர்மத்தை ஏன் இப்பிடிக் குழிதோண்டிப் புதைக்கிறீர்? அவர் ஜி.ஏ.ஆக இருக்கலாம். இல்லாவிடில் வேறு பெரிய பதவியிலுள்ளவராக இருக்கலாம். தெய்வத்தைத் தரிசிக்க வந்த ஒருவரைப் பார்த்து பெருமைப்பட்டு மகிழ்ச்சியடைந்து..... நன்றி சொல்லி..... இப்படி ஒரு அதர்மத்தை கோயிலில் ஏன் வளர்க்கிறீர்!” விழிகளில் சினப்புத் தேங்கி நிற்க பற்களை இறுக்க கடித்துக் கொண்டான் அவன்.

“.....நாங்கள் இப்போது கோபுரம் கட்ட ஆரம்பித்திருக்கிறோம். அதற்கு இந்தியாவில் இருந்து சிற்பக் கலைஞர்களை வரவழைக்க வேணும். அதற்கான உதவிகளையெல்லாம் ஜி.ஏ.அவர்கள் செய்து தர வேண்டும் என்று அன்போடு வேண்டுகின்றேன்.”

“ஓ! இதுக்குத்தான் இந்த ஜி.ஏ.க்கு இப்பிடி பந்தம் பிடிக்கிறோ! அவரை ஒரு ஜி.ஏ.ஆக நியமித்திருக்கிறதே..... இந்த மாவட்டத்தை நல்ல முறைக்கு கொண்டு வாறதுக்குத்தான். இப்பிடியான உதவிகளைச் செய்ய வேண்டியது அவரின் கடமை. இல்லாவிட்டாலும் கூட கோயில் தொண்டு செய்வதில் பக்தர்கள் எல்லோருக்கும் பங்குண்டு. இந்தக் கோபுர உதவிக்காக ஜி.ஏ.யின் காலில் விழுந்து கெஞ்சவும் பக்தர்கள் தயங்கமாட்டினம். அதுக்காக முருகனை வழிபட வந்த ஒருவருக்கு கோயிலில் வைத்து நன்றி சொல்லாதையும். இது தெய்வத்தையும் இத்தனையாயிரம் பக்தர்களையும் அவமானப்படுத்துவதற்குச் சமமாகும்....!”

வார்த்தைகள் குதித்துக் குதித்துப் பரபரக்கிற மனத்தோடு அவன் மௌனமாக அவரின் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“..... தவிர, இந்த முருகன் ஆலயத்தின் வரலாறு உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். ஜி.ஏ.அவர்களுக்கும் தெரிந்திருக்கும். என்றாலும்.... மீண்டும் ஒரு முறை ஜி.ஏ.அவர்களுக்காக முருகனின் வரலாற்றைச் சொல்ல விரும்பிறன்....”

“சபாஷ்!” மெல்ல..... ஆத்திரத்தின் தெறிப்பாய் வாய்விட்டுச் சிரித்தவன்.....பட்டென எழுந்து கொண்டான். இதற்கு மேலும் இந்தப் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தால்.... குமருகின்ற கொதிப்பு கொட்டுகின்ற வார்த்தைகளாக வெளியே சிந்தியே தீரும். அப்படி அவன் வார்த்தைகளைக் கொட்டினால் எல்லோரும் திகைத்துப் போனவர்களாய்.....

“ஆர் இவன்? முளை கொஞ்சம் கழன்டு, கிழன்டு போச்சோ? இவ்வளவு பேரும் பேசாமல் இருக்கினம். ஆக இவர் மட்டும்தான்

நியாய - அநியாயம் பற்றிப் பேச வெளிக்கிட்டிருக்கிறார்!" என்ற பாணியில்து... உதட்டு விளிம்பில் தங்கிநிற்கும் கேலிச் சிரிப்போடு.... ஒரு மாதிரியாக அவனைப் பார்ப்பார்கள். அந்த அவஸ்தை ஒன்றுமே வேண்டாம் என எண்ணியவனாய் வெளியே போக அடியெடுத்து வைத்தவன் அப்படியே அதிர்ந்துபோய் நின்று விட்டான்.

“போதும் முருகனின் வரலாற்றைச் சொன்னது போதும்! நிறுத்துங்கோ.....!”

“யாரது?” அவனின் பார்வை அவசர அவசரமாகக் குரல் வந்த திசையை நோக்கித் திரும்பியது.

“அதர்மத்துக்கும் ஒரு அளவு வேணும். நானும் ஒவ்வொரு கிழமையும் கவனித்துக் கொண்டுதான் வாறன். தர்மம் நிலைக்க வேண்டிய புனித தலத்தில் ஏன் இப்பிடி அதர்மத்தை வளர்க்கிறியன். கோயிலுக்கு வாறவை தான் இறைவனுக்கு பன்னீர் தெளித்து ஆலவட்டம் பிடிக்க வேணுமே தவிர....- கோயிலுக்கு கும்பிட வாறவைக்கு யாருமே பன்னீர் தெளித்து ஆலவட்டம் பிடிக்கிறேல்லை. பதவிக்கு பந்தம் பிடிக்கிறதெல்லாம் வெளியிலை நடக்க வேண்டியது. இது கோயில், இங்கை பட்டம், பதவி, பணம் எதுக்குமே இடமில்லை.

இறைவன் உண்மையான பக்திக்கு மட்டும்தான் பணிவான். இரங்குவான். தரிசனம் தருவான். இறைவன் உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன், வெள்ளையன் கறுப்பன் என்ற வித்தியாசம் பார்த்து பாரபட்சம் காட்ட மாட்டான். முன்னுக்கு நின்று கும்பிட்டால் என்ன? பின்னுக்கு நின்று கும்பிட்டால் என்ன? உண்மையான பக்தியோடை கும்பிடுகிறவனைத்தான் இறைவன் பார்ப்பான். கோயிலுக்கு கும்பிட வந்தவைக்கு நீங்கள் பாராட்டுச் சொல்லத் தேவையில்லை. அதுக்காக யாருமே கோயிலுக்கு வாரேல்லை. நாங்கள் கோயிலுக்கு வாறது எங்களுக்காக, எங்களின்றை துன்ப - துயரங்களுக்கு ஒரு விடிவை - ஆறுதலைத் தேடுறதுக்காக. மனதுக்கு ஒரு சாந்தியை ஏற்படுத்துவதற்காக.

ஜி.ஏ.ஆக இருந்தால் என்ன? சுப்பின்டனாக இருந்தால் என்ன? அவர்கள் தங்களுக்காகத்தான் முருகனை வழிபட வந்தவை. அதற்கு நீங்கள் இத்தனை வரவேற்புரை சொல்லுறது அதர்மம். அதர்மத்திலும் அதர்மம். தர்மமும் நியாயமும் காப்பாற்றப் பட வேண்டிய முதல் இடம் கோயில். இங்கை அதர்மத்தையும், அநியாயத்தையும் வளர்க்காதையுங்கோ. ஒரு தெய்வ சந்நிதானத்திலேயே இப்பிடி நடக்கேக்கை..... வெளியில்- சமூகத்தில் எப்பிடி நீதி, நியாயம்

நிலைக் கும்? நடைபெறும்? முதலிலை இங்கை நடக்கிற அதர்மத்துக்கு குழிதோண்டுங்கோ....!”

பெரிய குரவில் பேசியதாலோ..... என்னவோ... அவனுக்கு மெல்ல முச்சு வாங்கியது. கண்களில் இருந்து உதிரும் நீரோடு வெளியே நடந்தாள். அத்தனை சனங்களும் பிரமை பிடித்தவர்களாய் திகைத்துப் போய் விழித்தார்கள்.

அவனும் பிரமித்துப் போனவனாய் அப்படியே நின்றான். “அவளா? ஒர் ஓரமாக நின்று கண்களில் நீர் மல்க.... வழிபடுகின்ற அவளா? சுவாமி சுற்றுலா வரும்போது மென்மையான குரவில் பாடிக் கொண்டுவரும் அவளா? வெள்ளைச் சேலையுடன் அமைதியாக ஒதுங்கி நிற்கும் அந்த விதவைப் பெண்ணா....இப்பிடி.... கம் பீரமாக தைரியமாக ஒரு அதர் மத் தைச் சுட்டிக் காட்டியிருக்கிறாள்?” அவன் நம்ப முடியாதவனாக சிலிர்த்துப் போன மனத்தோடு வெளியே வந்தான்.

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சம் ஒரு அவமான உணர்ச்சியில் குறுகுறுத்தது. அவனைப் போல் அவனும் இவற்றையெல்லாம் கவனித் திருக்கிறாள். ஆனால் அவற்றையெல்லாம் சுட்டிக்காட்டுகின்ற தைரியம் இல்லாமல் அவன் குறுகி நிற்க.... அவள்- ஒரு பெண் எவ்வளவு தைரியமாகச் சுட்டிக்காட்டி விட்டு வந்திருக்கிறாள். என்றாலும்.... அந்தத் தவறு சுட்டிக்காட்டப்பட்டு விட்டதே என்றளவில் அவனுக்கு மனதிற்குள் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அவன் வெளியே வந்தபோது..... அவள் வெளிவீதியில் மணவில் அமர்ந்து கண்களை முடியபடி மிக மெல்லிய குரவில் பாடிக் கொண்டிருந்தாள்.

அதைப் பார்த்த போது..... தெய்வமே அவனுருவில் வந்து இப்பிடிப் பேசியது போன்ற பிரமை ஏற்பட்டது அவனுக்கு. அந்த மனாநிறைவோடு அவள் பாடுவதையே கேட்டுக் கொண்டு மௌனமாக நின்றான் அவன்.

- சுடர்
1980 மார்கழி

அவனும் ஒரு மனிதன்

மாலைப் பொழுதின் பொற்கதிர்கள் மங்கி இருள் வேகமாகப் பரவிக்கொண்டிருந்தது.

அவளின் பார்வை கைக்கடிகாரரத்தின் மீதும் - யன்னலினுடாக வானத்திலும் மாறிமாறி அலைந்து கொண்டிருந்தது. ‘வீட்டுக்குப் போய்விட வேண்டும்’ என்ற பரபரப்பு மனதில் ஏற்படவே, அங்கே நடக்கின்ற நிகழ்ச்சியின் மீது கவனம் பதியமறுத்தது.

“இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் இந்த இலக்கியக் கூட்டம் முடிந்துவிடும். பிறகு போகலாம். பிள்ளை...!” என்று கெஞ்சிய தோழி குகாவின் வார்த்தைகளுக்கு இணங்காது எழுந்து கொண்டாள் அவள்.

“ஜயோ, இப்பதான் இருண்டு போச்சது. குகா நீங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் லேட்டாய் வீட்டுக்குப் போய் பழகிவிட்டது. நான் எவ்வளவு தூரம் போக வேணும். பஸ் உடனே கிடைக்குமோ, என்னவோ...! பிள்ளை குறைநினைக்க வேண்டாம்.”

அவள் குகாவைச் சமாதானப்படுத்திவிட்டு - துணைக்குக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருந்த அன்றியின் மகள் ரஞ்சிதாவிற்கு ‘போகலாம்’ என்று விழிகளால் ஜாடை காட்டினாள்.

அந்தப் பெண்கள் கல்லூரி மண்டபத்தை விட்டு வெளியில் வந்து, நேராகக் கொஞ்சத் தூரம் நடந்து, பஸ் தரிப்பை அடைந்த போது..... இருள் கொஞ்சம் கனமாக கவியத் தொடங்கியது.

‘பஸ் உடனையே கிடைக்குமோ..... என்னவோ?’ என்று பயந்ததற்கு மாறாக, அவர்கள் போக வேண்டிய பஸ் நிற்பதைப் பார்த்த போது சிறிதாக ஒரு தெம்பு ஏற்படுவது போலிருந்தது அவளுக்கு.

ஒரு கெட்டை வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே ஏறியதும், பார்வை வேகமாக எல்லா இடங்களையும் ஒரு முறை தொட்டுப் பார்த்துத் திரும்பியது.

ஓ! இப்போதெல்லாம் இந்த பஸ்களில் நெரிசல் நன்றாகக் குறைந்து போய்விட்டது.

“உங்களுக்குச் சொல்லுறதும் காதிலை ஏறாது. முன்னுக்குப் போங்கோவன்....!” ஏதோ பிரயாணிகளை இலவசமாக தங்கள் பஸ்ஸில் ஏற்றி இறக்குவது போல் அதிகாரக் குரல் கொடுக்கும் கண்டக்டர்மாருக்கு ஒரு சவால் மாதிரி!

திடீரென பஸ் கட்டணம் உயர்ந்ததோ..... இல்லையோ, நித்தமும் பிரயாணம் செய்பவர்களுக்குள் ஒரு விழிப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டு விட்டது. அந்த விழிப்புணர்ச்சி மினி பஸ் வைத்திருப்பவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பாகி....

‘இந்த பஸ்ஸிலை இவ்வளவு காசையும் கொடுத்து நெரிவதிலும் பார்க்க, மினி பஸ்ஸில் ஜாலியாகப் போகலாமே....’

இப்போது கொஞ்ச நாட்களாக பலர் இப்படிப் பேசுவதைக் கேட்கும் போது, அவளுக்குள் மனம் சிறிதாகச் சிரித்துக் கொள்ளும்.

அவள் பஸ்ஸின் யன்னல் ஓரமாக அமர்ந்து கொண்டு வெளியே பார்த்தாள். வானத்தில் மெல்லிய இருளின் மத்தியில் சின்ன ஓளியாய் தாரகைகள் ஊர்வலம் வந்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த போது, கவிதை உணர்ச்சி பொங்கியது.

அவள் வெளியே சுற்றிய பார்வையை அவசரமாகத் திருப்பி... கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். ஓ! அவள் பஸ்ஸினுள் ஏறி பத்து நிமிஷமாகிவிட்டது. இந்த பஸ்ஸிற்குப் புறப்படும் எண்ணமே இல்லையோ.....?

அவள் டிரைவரின் இருக்கையைப் பார்த்தாள். அது காலியாக இருந்தது. ‘இந்த டிரைவர் எங்கே போய் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறார்? எவ்வளவு கெதியாக வீட்டுக்குப் போக வேண்டும் என்று மனம் அவசரப்படுகிறது.’

இந்த மனம் எப்போது தொடக்கம் இப்படியெல்லாம் சினக்க ஆரம்பித்திருக்கிறது?

தங்களுக்கு அவசரம் என்றால் பஸ் உடனேயே அதுவும் வேகமாகப் போக வேண்டும். தாங்கள் சற்று கிளம்பத் தாமதமாகி விட்டாலோ..... கடவுளே! இன்று அந்த பஸ் கொஞ்சம் லெட்டாக வரவேண்டும் என்ற பிரார்த்தனை.....! குறித்த நேரத்திற்குத் தான் பஸ் புறப்பட வேண்டும் என்ற நேர அட்டவணை இருக்கிறது என்பதை இந்த மனித மனங்கள் ஏன் சிந்தித்துப் பார்ப்பதில்லை?

டிரைவர் வந்து தன் இருக்கையில் அமர்ந்ததும் ‘இந்த வீணான

நினைவுகள் ஒன்றும் வேண்டாம்.....!' என ஒதுக்கி விட்டு அவனும் சற்று நிமிர்ந்து இருந்து கொண்டாள்.

பஸ் ஓடத் தொடங்கியதுமே வேகம் தலைநீட்ட ஆரம்பித்தது. என்னி முப்பது நிமிஷத்தில் அவள் இறங்க வேண்டிய அந்தச் சந்தியை பஸ் அடைந்துவிடும். பஸ்ஸை விட்டு இறங்கும் போது நன்றாக இருண்டுவிடும். அப்பா கூட்டிக்கொண்டு போக அந்தச் சந்தியில் வந்து நிற்பதாகச் சொல்லியிருந்தார். பயந்து பயந்து நடந்து வீட்டுக்குப் போக வேண்டிய பிரச்சினை இல்லை.....

வீட்டுக்குப் போனதும் அப்பா தான் முதலில் கேட்பார். “உங்கள் இலக்கியக் கூட்டம் எப்படியிருந்தது?” என்று. அந்தப் பேராசிரியர் பேசும் போது..... அமெரிக்காவின் பழைய நகைச்சுவை எழுத்தாளரின் குறும்பைச் சொன்னதும..... எல்லோரும் கொல் எனச் சிரித்ததை சொல்லி மீண்டும் ஒருமுறை சிரிக்க வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டாள்.

அந்த முஸ்பாத்தியை நினைத்த போது இதழ்களைக் கடித்து சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டாள். பஸ்ஸாம் நின்றது. எந்த இடம் என்று அவள் பார்வையைக் கூர்மையாக்கிக் கொண்டு பார்த்தாள். நாவலர் சந்தியாக இருக்கவேண்டும.....

“எங்கை போகப் போறாய்?” கண்டக்டர் ஏறிய பிரயாணியிடம் கொஞ்சம் உரத்த குரலில் கேட்டார்.

“வேறு எங்கை? நான் தெல்லிப்பளைக்குத்தான் போறன்.”

இந்தக் குழந்தைத்தனமான பதிலில் - அதைச் சொல்லிய விதத்தில் கவரப்பட்டவள் போல் சட்டெனப் பார்வையைத் திருப்பினாள் அவள். பார்வை மேலும் கீழுமாக அசைந்து அவனை ஆழமாக அளவெடுத்தது.

எடுப்பான நீண்ட முக்கு, அடர்ந்த புருவத்தோடு இணைந்த பெரிய கண்கள். அகலமான கோடு பதியும் நெற்றி, நல்ல உயரம்.....! இந்த அழக்கு ஆடையும், எண்ணை காணாத பரட்டைத் தலையும் இல்லாமல் சுயநினைவோடு இவன் இருப்பானானால்..... ஓ! எவ்வளவு அழகான இளைஞராக காட்சியளிப்பான்.

அவன் பஸ்ஸினுள் ஏறி மேலே தொங்கும் கம்பியில் பிடித்துக் கொண்டு மெல்ல மெல்ல நடந்தபடி..... நடுவில் வந்து நின்று கொண்டான். ஒவ்வொருவரது விழிகளும் அவனையே பார்த்துக் கொண்டன.

தனியாக சீற்றில் அமர்ந்திருந்த சிலர்..... எங்கே அவன் தங்களுக்குப் பக்கத்தில் இருந்துவிடுவானோ..... என்ற அச்சத்தில் பரிதவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்போது அவளின் பார்வை அவனை விட்டு விலகி அங்கு பரிதவிப்பவர்கள் மீது பதிந்தது. ‘அவன் பயித்தியக்காரன் தான். ஆனால்... உங்களை ஒன்றுமே செய்யமாட்டான். நீங்கள் ஏன் இப்படித் தவிக்கிறீர்கள்?’ என்று கேட்க வேண்டும் போல இருந்தது அவளுக்கு.

ஆனால், அவர்கள் அவன் ஏதாவது அசம்பாவிதம் செய்து விடுவான் என்று தவிக்கவில்லை. அவன் தங்களுக்கு அருகில் இருந்தால் அவனின் அழுக்கு தங்களின் ஆடைகளில் படிந்து விடுமோ என்று தான் இப்படித் தவிக்கிறார்கள். இப்படி நினைத்த போது மெதுவாக வாய்விட்டுச் சிரிக்க வேண்டும் போல இருந்தது.

“இந்தா டிக்கட்!” கண்டக்டர் அவனின் அருகில் வந்து கொஞ்சம் அதட்டலான குரலில் கதைத்தார்.

அவன் டிக்கட்டை வாங்கி ஏதோ விளங்குவது போல் மேலும் கீழும் பார்த்து விட்டு ஷேட் பொக்கற்றுக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன பேசாமல் நிற்கிறாய்? டிக்கட் காசைத் தாவன்....?” கண்டக்டர் உயர்ந்த குரலில் அதட்டினார்.

அவன் அந்த அதட்டலால் பாதிக்கப்படாதவன் போல் கண்டக்டரைப் பார்த்து அழகாக தலையைச் சரித்துக் கொண்டு சிரித்தான்.

“இந்தப் பயித்தியங்களை பஸ்ஸிலை ஏறவிட்டால் இப்படித் தான். மனிசருக்கு பெரிய தொல்லை.....! சொல்லுறதும் விளங்காது.....!” கண்டக்டர் தனக்குள் முன்னுழுத்தபடி.....

“ஏய்! டிக்கட் காசைத் தாவன்....” என்று மீண்டும் அதட்டினார்.

இந்த அதட்டல் கொஞ்சம் புரிந்தது போல் அவன் கிழிந்த கால்சட்டைப் பொக்கற்றினுள் தேடி, பின்பு ஷேட் பொக்கற்றினுள் தேடி..... அங்கேயும் கிடைக்காமல் கையில் இருந்த முடிச்சினுள் தேடி..... கசங்கிய பேப்பர் ஒன்றினுள் இருந்த சில்லறையை அப்படியே கண்டக்டரிடம் நீட்டினான்.

“ஏய்! என்ன இது? ஆக முப்பது சதம் தானே இருக்குது. மிச்சக் காசு எங்கே?”

அவனை மீண்டும் அதட்டும் கண்டக்டரின் வார்த்தைகளை அலட்சியமாய் உதைப்பது போல் மெல்லிய ஒசை சிந்த குழந்தைத்தனமாய் சிரித்தான்.

“என்னடா சிரிக்கிறாய்? காசை எடு....!”

அங்கிருந்தோர் எல்லோரும் ஒருவித சந்தோஷத்தோடு வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்னெட்டை இவ்வளவு காசும்தான் இருக்குது” திரும்ப கொஞ்சம் பெரிதாகக் குரல் கொடுத்த கண்டக்டரிடம் அதே சிரிப்போடு..... மெல்லச் சொன்னான் அவன்.

“பயித்தியக்காரக் கழுதையளை எல்லாம் பஸ்ஸிலை ஏற விட்ட என்னைச் சொல்ல வேணும்....! றோட்டு றோட்டாய் அலையிறதை விட்டிட்டு என்ன கறுமத்திற்கு வந்து பஸ்ஸிலை ஏற்றுக்களோ? அரசாங்கம் என்ன ஒசி பஸ் சேவையே நடத்திக் கொண்டிருக்குது? ராஸ்கல்.....! என்னை முட்டாள் ஆக்கிறியே நீ....! உங்கள் தரவளியை சும்மா விடக்கூடாது. கொஞ்சம் பொறு. உன்னை அடுத்த பஸ் கோல்டில் இறக்கிவிடுகிறன். தெல்லிப் பளைக்கு பஸ்ஸிலை போய் இறங்கப் போறாராம், பஸ்ஸிலை...!”

கண்டக்டர் என்ன சொல்கிறார் என்று புரியாமல் அவன் மலங்க மலங்க விழித்தபடி - அதே சிரிப்போடு மெளனமாக நின்றான். அவனின் அந்த விழிப்பைப் பார்த்து மீண்டும் எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

“உனக்கு வாயாலை சொன்னால் கேட்காது - என்ன....?” என்றபடி அவனின் கையைப் பிடித்து இழுத்து வலோற்காரமாக பஸ்சை விட்டு அவனை இறக்க கண்டக்டர் முயற்சி செய்தபோது.....

“கண்டக்டர் அண்ணை. பிளீஸ் பாவம் அவன். அவனை விட்டிடுங்கோ. நான் அந்தப் பஸ் காசைத் தாறன்....!”

அத்தனை பேரும் வெறுமையாக இதை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க..... அவன் மட்டும் மனிதாபிமானத்தோடு, இதற்கு மேல் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க என்னால் முடியாது என்பது போல்..... உதவ முன் வந்ததைப் பார்த்ததும் எல்லோரும் அசந்து போனார்கள்.

அவன் அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள். அவனுக்கு எத்தனை வயது இருக்கும்? ஆகக்கூடினால் பதினெந்து அல்லது பதினாறு

வயதுதான் இருக்கும். அதைவிட கூடுதலாக இருக்கமாட்டாது. இந்தச் சிறுவனுக்கு ஏற்பட்ட எண்ணம் வயதான மற்றவர்களுக்கு ஏன் ஏற்படவில்லை? அவள் மனதிற்குள் குறுகிப் போனவளாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“தம்பி! நீர் பேசாமல் இரும். இந்தப் பயித்தியங்களுக்கு இப்பிடி இடம் கொடுக்கக் கூடாது. பிறகு..... இதையே வாடிக்கையாய் வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.”

அந்தச் சிறுவன் கண்டக்டரைப் பார்த்து கேலியாகச் சிரித்தான்.

“இல்லை அண்ணே. அவன் ஒரு பயித்தியம். பஸ்சிலை காச கொடுத்துத்தான் போக வேணும் என்று அவனுக்குத் தெரியாது. அவனுக்கு காச கொடுக்கவும் ஆட்கள் இல்லை. அவன் பெரிதாக ஓன்றிற்கும் ஆசைப்படேல்லை அண்ணே. தெல்லிப்பளைக்கு போகத் தான் ஆசைப்படுகிறான். அங்கே அவனுக்கு சொந்த பந்தம் இருக்குமென்று நான் நினைக்கேல்லை. அங்கே போனால் என்ன, நீங்கள் இதிலை இறக்கிவிட்டால் என்ன, அவன் நோட்டு நீட்டிற்குத் தான் திரிவான். இப்பிடி ஒரு நிலையிலையுள்ளவனுக்கு நாங்கள் உதவி செய்யாமல் இப்படி இறக்கி விட்டிட்டுப் போனால்..... அவனை விட மோசமான பயித்தியம் நாங்கள் தான்.....!”

அவன் கண்டக்டரை நேராகப் பார்த்துக் கொண்டு நிதானமாகச் சொன்னபோது..... எல்லோரும் வெலவெலத்துப் போனார்கள். எவ்வளவு ஆழமான வார்த்தையடி! கண்டக்டருக்கு மட்டுமல்ல, எல்லோருக்கும் தான்..... ஒரு சின்னப் பையன் என்ன மாதிரி அடித்திருக்கிறான்? எல்லோரும் திகைத்துப் போனார்கள்.

அவன் இரண்டு ரூபா நோட் ஓன்றை கண்டக்டரின் கையில் தினித்துவிட்டு தன் இடத்தில் வந்து அமர்ந்து கொண்டான். கண்டக்டர் செய்வதறியாது திகைத்தபடி மௌனமாக நின்றார். பின்னர்.....

“தம்பி! இந்தாரும். உம்முடைய காசை நீரே, வைத்திரும்....!”

சிறுவனின் அருகில் வந்து..... அந்த இரண்டு ரூபாவை அவனிடம் நீட்டினார் கண்டக்டர். ஒரு சிறுவனிடம்தான் தோற்றுப் போய்விட்ட உணர்வு முகத்தில் ஓட்டிக் கொண்டு நிற்க..... வெளியில் உதடுகள் அசட்டுச் சிரிப்பு சிரித்தன.

“அண்ணே! நான் சொல்லுறன் என்று நீங்கள் கோபிக்கா தையுங்கோ. நான் அப்போது யாழ்ப்பானம் வரும் போதும் இந்த

106 _____ காம்பு ஒடிந்த மலர்
பஸ்சிலைதான் வந்தனான். 1.40 சதம் எனக்கு பஸ் காசு. ஆனால்.... நான் 1.50 சதம் உங்களிடம் தந்தனான். நீங்கள் சில்லறை இல்லை என்று பத்துச் சதம் மிச்சம் தரேல்லை. இப்பிடி எத்தனையோ 10 சதங்கள் உங்களிடம் இல்லாமல் போயிருக்கும்.”

அவன் இதற்கு மேல் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை என்பது போல் சட்டென வார்த்தைகளை நிறுத்திக் கொண்டான். மீண்டும் சிறுவனிடமிருந்து பலமான அடி விழுந்த அதிர்ச்சியில் சிலிர்த்துப் போய் தடுமாறினார்கள் கண்டக்டரும் மற்றவர்களும்.

ஓ! எவ்வளவு புத்திசாலித்தமான பையன். “இப்ப கூட என்னுடைய காசை திரும்பத் தந்திட்டு..... நீர் ஒன்றும் உம்முடைய பணத்தை அந்தப் பிச்சைக்காரனுக்காகக் கொடுக்கேல்லை. எங்களைப் போன்ற பிரயாணிகள் 10 சதம் 5 சதமாக விட்ட பணத்தைத்தான் கொடுத்திருக்கிறீர். இதை இவ்வளவு கலாட்டா பண்ணிய பிறகு செய்யாமல்..... ஆரம்பதிலேயே செய்திருக்கலாமே....!” என்பதை எவ்வளவு அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறான்.

பஸ் மீண்டும் ஓடத் தொடங்கியது. ஒரு சின்னப் பையன் எவ்வளவு புத்திசாலித்தனமாக எல்லோரையும் முட்டாளாக்கி..... ஒரு பிரச்சினையைச் சமாளித்திருக்கிறான்?

“தம்பி! நீர் ஏன் இந்தப் பயித்தியக்காரனுக்காக இவ்வளவு தூரம் பரிந்து கொண்டு கதைக்கிறீர்?” அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த பெரியவர் ஒருவர் மெல்லக் கேட்டார்.

அவன் அவரை நிமிர்ந்து பார்த்து மெல்ல வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“அவனை ஒரு பயித்தியக்காரன் என்று நான் நினைக்கேல்லை. ஏனென்றால்..... மனிதர்கள் எல்லோருமே பயித்தியக்காரர்கள் தான். எனக்கு நன்றாகப் படித்து கை நிறைய உழைக்க வேண்டும் என்ற பயித்தியம், பணம் வைத்திருப்பவனுக்கு அதை வட்டிக்குக் கொடுத்து மேலும் பணத்தைக் குவிக்க வேண்டும் என்ற பயித்தியம். அப்படியான எங்களைவிட எதற்குமே ஆசைப்படாத இவன் மேலானவன்தானே.....! இல்லையா?”

பெரியவர் வாயடைத்துப் போய் தடுமாறினார். ஏன் இவனிடம் கேள்வி கேட்டோம் என மனம் எண்ணியது. “சுய அறிவில்லாத ஒருவனுக்காக - சுய அறிவுள்ள நீங்கள் அனுதாபப்படாதையுங்கோ. பார்க்கப் போனால்... மனிதர்கள் எல்லோருமே ஒவ்வொரு விதமான

பயித்தியங்கள் தான்....!” என்பதை எவ்வளவு தெளிவாகச் சொல்லியிருக்கிறான்.

படித்தவர்கள், பெரியவர்கள் என்ற போர்வையில் பஸ்சில் இருந்த அத்தனை பேரின் மனமும் அந்தச் சிறுவனின் ஆழந்த அறிவைப் பற்றியே வியப்போடு எண்ணியது. அவனை விட தாங்கள் கீழே நிற்பதைப் போன்ற தாழ்வில் நெஞ்சம் குறுகுறுத்தது.

பஸ் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. ஆனால்... அந்தப் பயித்தியக் காரணோ..... எதுவுமே நடக்காதது போன்று அதே குழந்தைச் சிரிப்போடு நின்று கொண்டிருந்தான்.

- சிந்தாமணி
(04.01.1981)

கரையைத் தொடாத அலைகள்

இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக் கொண்டு படுக்கை வந்து சாய்ந்ததும் தூக்கம் இமையோடு இணைந்து கொள்ளும் வரை ஏதாவது படிக்க வேண்டும் போலிருந்தது ஷியாமிக்கு. நேற்று - படிக்க ஆரம்பித்து முடிவு பெறாமலிருந்த செம்பியன் செல்வனின் “நெருப்பு மல்லிகை” நாவலை கையிலெடுத்துக் கொண்டு படுக்கையில் வந்து சாய்ந்து கொண்டாள் ஷியாமி.

அம்மா மெல்லக் கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள். ஷியாமிக்குள் எழுந்த “ஏன்?” என்ற கேள்வியில் மனம் ஒருமுறை ஜில் என்று சிலிர்த்து ஓய்ந்தது. நேற்றுக் கதைத்த கதையின் முடிவிற்காகத்தான் அம்மா இப்போது வந்திருக்கிறாள்.

அம்மா சட்டென்றே விடயத்திற்கு வந்தாள். “நாளைக்கு அவையஞக்கு முடிவு சொல்ல வேணும் ஷியாமி. உன்றை விருப்பத்தை அறியாமல் நாங்கள் எப்பிடிச் சம்மதம் சொல்லுறது.....?”

“நீங்கள் சம்மதம் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லையம்மா. எனக்கு இந்தக் கலியாணத்திலை விருப்பமில்லை. மாப்பிள்ளையைப் பிடிக்கேல்லை....!”

அலட்டிக் கொள்ளாமல் மிக அமைதியாக - ஒரு அலட்சியப் பாவத்தோடு அவள் சொன்ன போது.... அம்மா அதிர்ந்து போனவளாய் ஷியாமியை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“உனக்கு ஏன் அவனைப் பிடிக்கேல்லை? என்ன குறை அவனுக்கு? படிப்பு..... பதவி என்று எல்லாவற்றிலும் உனக்குத் தகுதியாகத்தானே இருக்கிறான்....!”

அம்மா வார்த்தைகளை நிறுத்தி அவனைப் பார்த்தாள். “நீங்கள் சொல்ல வேண்டிய சொல்ல விரும்புகின்ற எல்லாவற்றையும் சொல்லி முடியுங்கள்.....!” என்பது போல் ஷியாமி புத்தகத்தின் மீதே பார்வையைத் தங்க விட்டபடியிருந்தாள். ஒரு நிமிட நகர்வின் பின்னும் மௌனத்தைத் தொடர முடியாதவளாக அம்மா தான் பேசினாள்.

“உன்னைப் போல அழகான, படித்த, உயர்ந்த பதவி வகிக்கிற ஒருத்திதான் தனக்கு மனைவியாக வரவேணும் என்பதுதானாம் அவனின் விருப்பம். அதனாலை தான் உடனை சம்மதித்து விட்டான். ஆனால்.... உனக்கு மட்டும் ஏன் அவனைப் பிடிக்கேல்லை?”

புத்தகத்தின் மீது ஊர்ந்து கொண்டிருந்த பார்வையை சடாரெனத் திருப்பி அம்மாவைப் பார்த்தாள் ஷியாமி.

“இதற்காகத்தான் - உயர்ந்த பதவி வகிக்கிற ஒருத்தி தனக்கு மனைவியாக வரவேணும் என்று அவன் விரும்புகின்றானே... அதற்காக - அந்த ஒன்றிற்காகத்தான் எனக்கு அவனைப் பிடிக்கேல்லை...!” என்று சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு. “என் பார்வையின்- அர்த்தம் உனக்குப் புரிகிறதா அம்மா?” என்று கேட்பது மாதிரி ஒரு நிமிஷம் வரை அம்மாவின் மீதே பதிந்து நின்ற பார்வையை ஷியாமி விலக்கிக் கொண்டபோது..... அந்த மௌனத்தின் தாழ்வை தாங்கிக் கொள்ள முடியாமல் அம்மாவின் மனம் தொய்ந்து போய்விட்டது.

“இப்பிடி வாற வரன்களையெல்லாம் நீ வேண்டாம்.... வேண்டாம்... என்று போட்டு... எத்தனை வயது மட்டும் கன்னியாய் இருக்கப் போறாயா? உன்றை வயதிலை எனக்கு நீ பிறந்திட்டாய்....!”

அம்மாவின் சொற்கள் முழுமை பெற்றதோ இல்லையோ... சிலிருத்துப் போனவளாய் அவசர அவசரமாக அம்மாவின் பக்கமாகத் திரும்பினாள் ஷியாமி.

“அப்பிடி எனக்கும் கலியாணமாகியிருந்தால்... ஒரு பிள்ளையைப் பெற்று... முன்பு நீங்கள் செய்தீர்களே ... அதே மாதிரி..... இப்போது பென்ஷன் எடுத்துக் கொண்டு ஓய்வாக இருக்கிற உங்களிடம் குழந்தையை வளர்க்கும் படி ஒப்படைத்து விட்டு... ‘நேரம் தவறாமல் லக்ரோசன் கரைத்துக் கொடுங்கோ அம்மா!’ என்று ஞாபகப்படுத்திவிட்டு.... நான் வேலைக்குப் போய் வருவன். இல்லையே- அம்மா?” என்று திருப்பி அம்மாவைக் கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது அவனுக்கு.

ஷியாமி தன் பிடிவாதத்தை விட்டு இறங்கி வரமாட்டாள் என்பது அம்மாவிற்குத் தெரியும். அதனால் தன் புலம்பலின் ஓய்விற்கு வந்துவிட்டாள் அம்மா.

“இப்பிடியே எத்தனை வயது மட்டும் இருக்கப் போகிறாய் என்று பார்ப்பம்....!”

மெல்ல முனுமுனுத்த படி அறையை விட்டு வெளியில் போனாள் அம்மா.

வியாமியின் மனம் நிதானமில்லாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தது. அம்மாவின் வார்த்தைகள் தூவிவிட்டுப் போன அலைச்சல் அது, அவளைத் துணைவியாக்கிக் கொள்ள வருபவர்களையெல்லாம் ... ஏன் அவருக்குப் பிடிக்காமல் போகின்றது? இப்பிடி எத்தனை நாளைக்கு அம்மாவின் புலம்பலைத் தாங்கிக் கொள்வது? நினைக்க நினைக்க சின்னச் சினப்பாய் வெறுப்பு மனதில் இழைவது போலிருந்தது வியாமிக்கு.

அந்த என்ஜினியரிடம் - நல்ல பதவி வகிக்கிற ஒருத்தி துணைவியாக வேண்டுமென அந்த மாப்பிள்ளையிடம் போய்....

“அழகான பெண்ணாய்.... படித்த பெண்ணாய்... நாகரீகமான பெண்ணாய்.... வேண்டும் என்று ஒருவன் ஆசைப்படுவதில் தப்பில்லை. ஆனால்..... உழைக்கின்ற ஒரு பெண் வேண்டுமென்றால் நீ ஒரு என்ஜினியர். ஆயிரக்கணக்கில் சம்பாதிப்பவன். உனக்கென்று வருகின்ற ஒருத்தியை - அவளோடு வாழ்ந்த வாழ்வின் பிணைப்பாய் இணைந்து வரும் அளவான குழந்தைகளை.... உன் உழைப்பில் காப்பாற்ற முடியாமல்.... உழைக்கின்ற ஒரு பெண் துணைவியாக வேண்டும் எனத் தேடுகின்றாயோ.... சே.... வெட்கமாய் இல்லை?” என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது வியாமிக்கு.

“ஒரு வேளை இது ஒரு பாஷனோ? ஆமாம்! அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும். இவ்வளவு சீதனம்.... இத்தனை (?) ஆயிரம் இனாமாகத் தந்தார்கள்... என்று பெருமையாகச் சொல்லிக் கொள்வது போல்... ‘என் மனைவி ‘வேர்க்’ பண்ணுகிறாள்’ என்று சொல்லிக் கொள்வதும் ஒரு பாஷன் போலும். அதனால் தான் இவர்கள் நினைத்த போது நெஞ்சில் அரும்பி நின்ற வெறுப்பு சற்று உயர்வது போலிருந்தது அவருக்கு.

“இந்தப் பிரச்சனையை அம்மா இத்துடன் நிறுத்திக் கொள்வாளா?” என்ற கேள்வி மனதில் எட்டிப் பார்த்தபோது கேள்வியையும் மிஞ்சி மனம் கசந்தது.

“என்னுள்ளே ‘இப்பிடி’ ஒரு எதிர் பார்ப்பு. பிடிவாதம் ஏற்படுவதற்கே நீங்கள்தானம்மா காரணம்....! என்று எப்படி அம்மாவிடம் அவள் போய் சொல்வது?”

அவள் பெரிய பெண்ணாக வளர்ந்து விட்டாள்தான். படித்துப் பட்டம் பெற்று பதவியில் தான் இருக்கிறாள். ஆனால் அவள்

குடும்ப வாழ்வில் பிணைக்கப்படும் போது..... இந்தப் பதவி உதறியெறியப்பட வேண்டும். இதுதான் அவளின் எதிர்பார்ப்பு.

இதை அம்மாவிடம் சொன்னால்..... அதிர்ந்து போனவளாய்... வியப்போடு அவள் மீது பார்வையைப் பதித்து.... பின்பு மெல்ல மெல்ல மனதில், விழிகளில் பரவுகின்ற வெம்மையோடு வார்த்தைகளைக் கொட்டி.....

“உனக்கு பயித்தியமேடி பிடித்திட்டுது. இந்தக் காலத்திலை வேலை பாக்காத பொம்பிளையள் ஆராவது இருக்கின்மே! உனக்குப் புத்தியிருந்தால்.... இந்தப் பெரிய பதவியை விடவேணும் என்று சொல்லுவியே? ஏன்? நான் வேலைபார்த்துக் கொண்டு... கணவன்.... குழந்தைகள் என்று குடும்பம் நடத்தேல்லையே?” என்றபடி அவள் தோள்களைப் பிடித்து உலுக்குவாள்.

சட்டென்று ஷியாமியின் பொறுமையும் மனதை விட்டு விலகிக் கொள்ளள.... “நீங்கள் வேலை பார்த்துக் கொண்டு குடும்பம் நடத்தின லட்சணம் எல்லாம் எனக்குத் தெரியுமம்மா. அது ஆக என்னைப் போன்ற மனம் படைத்தவர்களை மட்டும் தான் பாதிக்கும்.....!” என்று அவளும் பதிலுக்குக் கத்த.... இதெல்லாம் நடக்கத் தான் வேண்டுமா?

பிறந்த மறுமாதமே அவளை அம்மம்மாவின் பராமரிப்பில் விட்டுவிட்டு அம்மா ஆபீஸிற்குப் போகத் தொடங்கிய போதோ.... அதன் பின்பு நகர்ந்த சில வருஷங்கள் வரையோ.... ஷியாமியின் நெஞ்சில் அந்த ஏக்கம் நிழல் விரித்தது கிடையாது. ஆரம்ப வகுப்பில் ... சின்னைப் பிள்ளையாய் பள்ளிக்கூடம் போக ஆரம்பித்த போதுதான்..... வகுப்பில் தன் போன்ற சின்னைப் பிள்ளைகளோடு பழகிய போதுதான்.... மெல்ல மெல்ல மனம் ஏக்கத்தில் கசிய ஆரம்பித்தது.

“எனக்கு அம்மாதான் தலையிழுத்து ரிபன் கட்டிவிடுகிறவா....!” என்று மற்றச் சிறுமிகள் பெருமையோடு சொல்லும் போது.....

“எனக்கு அம்மம்மா தான் எந்த நாளும் தலையிழுத்து ரிபன் கட்டிவிடுகிறவா....!” என்று பதிலுக்குப் பதில் ஷியாமி சொன்னாலும்.... மற்றவர்களைப் போல் தன்னாலும் சொல்ல முடியவில்லையே..... என்று மனதிற்குள் பெரிய ஏமாற்றமாக இருக்கும்.

“ஷியாமி! ... இன்டைக்கு உம்முடைய பொட்டு சொத்தியாய் - பெரிசாய் இருக்குதனை. எனக்கு எங்களின்றை அம்மா சின்னைப் பொட்டாய் வடிவாய் வைத்திருக்கிறா பாரும்....!” என்று ஒரு நாள் வகுப்பில் யாமினி என்ற சிறுமி சொன்ன போது,..... ஆற்றாமையில் ஷியாமிக்கு கோபம் வந்துவிட்டது.

“எனக்கும் அம்மா பொட்டு வைத்து விட்டால் வடிவாய் வைத்து விடுவாவனே. உங்களின்றை அம்மா மாதிரியே என்னுடைய அம்மாவும்? என்றை அம்மா உத்தியோகம் பார்க்கிறா தெரியுமே?” என்று விட்டுக் கொடுக்காமல் ஷியாமி-யாமினிக்குப் பதில் சொன்னாலும்.... அழுகை விம்மிக் கொண்டு வந்தது.

மத்தியானம் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வீட்டிற்கு வந்ததும் முதல் வேலையாய் கண்ணாடியில் ஓடிப்போய் தன் முகத்தைப் பார்த்தாள் ஷியாமி. யாமினி சொன்னது போல் பொட்டு சொத்தியாய் பெரிதாகத்தானிருந்தது.

“பிள்ளை ஷியாமி, சாப்பிட வா மேனை.....!” என்று அம்மம்மா அவளைக் கூப்பிட்ட போது.....

“.....மாட்டன். நான் சாப்பிட வரமாட்டன். நீ ஏன் எனக்கு பொட்டு சொத்தியாய் வைச்சு விட்டனீ. என்னை யாமினி பகிடி பண்ணினவள். இன்டைக்கு நான் சாப்பிடமாட்டன்....!” என்று பெரிதாக அழு ஆரம்பித்து விட்டாள்.

“அதுக்கு ஏன் ராசாத்தி இப்படி அழுகிறாய்? வயதான காலத்திலே எனக்கு கை நடுங்கும் தானே... சரி.... இனிமேல் நான் சின்னப் பொட்டாய் நேராக வைத்து விடுகிறன். இப்ப நீ நல்ல பிள்ளை மாதிரி வந்து சாப்பிடுமேனை...!” என்று அம்மம்மா அவளைச் சமாதானப்படுத்திச் சாப்பிட வைத்தது இன்னமும் ஷியாமிக்கு நல்ல ஞாபகமிருக்கிறது.

இப்படி எத்தனையோ விதம் விதமான ஏக்கங்களின் விதைப்போடு காலம் மெல்ல நழுவிக் கொண்டிருந்தது. அவள் இரண்டாம் வகுப்புப் படிக்க ஆரம்பித்ததும் தன் தேவைகள் எல்லாவற்றையும் தானே செய்து கொண்டாள். தானே தலையிழுத்துக் கிளிப்மாட்டி..... பொட்டு வைத்துக் கொண்டு ஸ்கலுக்குப் போவாள். இடையிடையே எப்போதாவது பாடங்கள் விளங்காவிட்டால் அப்பாவிடம் தான் கேட்பாள். அம்மாவிடம் போக மனம் வரமாட்டாது.

நாட்கள் நகர நகர.... வயது உயர உயர அவள் நினைவு தெளிய ஆரம்பித்தது. நடக்கின்ற ஒவ்வொன்றையும் நிதானமாக சிந்தித்துப் பார்க்க ஆரம்பித்தாள் ஷியாமி.

காலையில் அம்மாவிற்கு உதவியாக சின்னச் சின்ன வேலைகளைச் செய்து கொடுத்துக் கொண்டே அம்மா படும் பரபரப்பைப் பார்த்து மனதிற்குள் அனுதாபத்தோடு சிரித்துக் கொள்வாள்.

அம் மாவிற் கும், ஆபீஸிற் குப் போகின்ற அவசரம். அப்பாவிற்கும் ஆபீஸிற்குப் போகின்ற அவசரம். அவனுக்கும் ஸ்கலுக்குப் போகின்ற அவசரம். யாரை யார் கவனிப்பது?

“என்னப்பா! எனக்கும் சாப்பாடு போட்டு வைத்திருக்கிறோ?” என்று அப்பா அம்மாவிடம் கேட்கமாட்டார். ஏனென்றால்.... அம்மாவும் உழைப்பவள். அவனுக்கும் ஆபீஸ் போகின்ற அவசரம். அதனால்... தானே சமையலறையினுள் வந்து வேண்டியதைப் போட்டுச் சாப்பிட்டுவிட்டுக் கிளம்ப வேண்டியதுதான்.

“எப்பிடியிருக்குது சாப்பாடு? இன்னும் கொஞ்சம் போட்ட்டோ?” என்று அப்பாவை அக்கறையாகக் கவனிக்க அம்மாவிற்கு அவகாசம் கிடைக்காது. அவர் எதை விரும்பிச் சாப்பிடுகிறார் என மேலும் போட்டுக் கொடுத்துச் சாப்பிடச் சொல்ல அம்மாவிற்கு நேரமிருக்காது.

“வியாமி! நீயும் வா சாப்பிட, நான் போட்டுத் தாறன்....!” என்று அவளை அழைப்பதற்கும் அம்மாவிற்கு நேரமிருக்காது.

முடிந்தும் முடியாத வேலைகளை அம்மம்மாவின் கையில் ஒப்படைத்து விட்டு... வியாமிக்குக் கீழேயுள்ள இரண்டு தம்பிமாரையும் கவனிக்கும் பொறுப்பையும் ஒப்படைத்துவிட்டு.... வேலைக்காரிக்கும் செய்ய வேண்டிய வேலைகளுக்கு ஒடர் போட்டபடி.... அலங்கரித்து.... ஏழுமணிக்கு முன்பு ஆபீஸிற்குக் கிளம்பும் வரை ஒவ்வொரு செய்கையிலும் அவசரம்... அவசரம் என்று பறந்து கொண்டிருப்பாள் அம்மா.

“சரிவரச் சாப்பிடக் கூட நேரமில்லாமல் - கணவனைக் குழந்தைகளை சரிவரக் கவனிக்க முடியாமல்..... இது என்னம்மா உழைப்பு? மற்றவர்களை விடு நீ சாப்பிட - உன்னைக் கவனிக்க உனக்கே நேரமில்லாவிட்டால்.... பிறகேனம்மா இந்த உழைப்பு? என்னத்திற்காக?” என்று அம்மாவிடம் கேட்க வேண்டும் போல இருக்கும் வியாமிக்கு.

பக்கத்துவீட்டுக் கமலா மாமி இப்போதும் கூட புதுமணத் தம்பதிகள் மாதிரி.... கணேஷ் மாமா ஆபீஸிற்குக் கிளம்பும் போது.. கேற்வரையில் வந்து வழியனுப்பிவைப்பாளே..... அதைப் பார்க்கும் போது மனதை மெல்ல நெருடுவது போல இருக்கும் வியாமிக்கு.

“அப்பா! இப்படியொரு சுகம் - ஒரு அனுபவம் உங்களுக்கு எப்போதாவது ஏற்பட்டதுண்டா அப்பா?” என ஒரு நாளைக்கு அப்பாவிடம் கேட்க வேண்டும் போல் மனம் நினைத்துக் கொள்ளும்.

கமலா மாமியின் முத்த மகள் பிரியா - வியாமியை விட இரண்டு வயது முத்தவள். ஆனால்... பிரியாவிற்கு இப்போதும் கூட கமலா மாமி தான் தலையிழுத்துப் பின்னி விடுவாள். உடுப்புகள் எல்லாம் தோய்த்து அயன் பண்ணிக் கொடுப்பாள். ஸ்கலுக்கு பிள்ளைகள் புறப்படும் போது... வாசல் வரை வந்து பத்து முறை கவனம் சொல்லுவாள்.

“பள்ளிக்கூடம், ரியூசன் என்று பிள்ளைகளுக்கு படிக்கத்தான் நேரம் சரி. மற்ற எல்லாவற்றையும் நான்தான் கவனிக்க வேண்டியிருக்குது.....!” என்று கமலா மாமி பெருமையோடு சொல்லும் போது... வியாமியின் மனம் ஒசை சிந்தாமல் விம்மும்.

இந்த சுகத்தில் எது தனக்குக் கிடைத்தது என நினைத்துப் பார்ப்பாள் வியாமி. “பிரியா படிக்கிற அதே ஸ்கலில்தானே மாமி நானும் படிக்கிறன். நானும் ரியூசனுக்குப் போறனான்தானே. ஆனால்..... என் தேவைகள் ஒவ்வொன்றையும் நான்தானே செய்துகொள்ளுறன். அந்த வகையில் பார்க்கப் போனால்..... உங்கள் பிரியாவை விட நான் கெட்டிக்காரி தானே.....!” என ஆற்றாமையோடு சொல்ல வேண்டும் போல இருக்கும்.

ஆனால்.....அம்மாவின் பராமரிப்பு தனக்குக் கிடைக்க வில்லையே... என நினைத்து நினைத்து ஏங்குவாளே தவிர... ஒரு நாள் கூட அம்மாவை வியாமி நொந்தது கிடையாது. அம்மாவிற்கும் நேரம் இருந்தால்.... கமலா மாமி மாதிரி எல்லாம் செய்து தருவாள்..... என ஏங்கும் மனத்தைப் போலியாகச் சமாதானப்படுத்திக் கொள்வாள். உண்மையும் அதுதான்.

அவளுக்கு 17 வயதாக இருக்கும் போது. காய்ச்சல் என இரண்டு நாள் படுக்கையில் படுத்த அம்மம்மா..... இறந்து போனபோதுதான்.... வியாமி மிகவும் துடித்துப் போய்விட்டாள். இந்தப் பேரிழிப்பைத் தாங்க முடியாமல் வெந்துபோய்.... ஒவைன்று பெரிய குரலில் அம்மம்மாவின் உடல் மீது விழுந்து புரண்டு... புரண்டு அவள் கதறியதை.... அங்கே வந்திருந்த எல்லோரும் பிரமிப்போடு பார்த்தார்கள்.

“இந்தப் பேத்திக் கிழவி இறந்து போனதுக்கே இவள் இப்பிடி அழுகிறாள்?” என்று வினவுகின்ற திகைப்பான பார்வையாய்....!

“உங்களைப் பொறுத்தவரை தான் அவள் எனக்குப் பேத்திக் கிழவி. ஆனால்.... எனக்கு அவள் ஒரு தாய். பெற்றெடுத்த மறுமாதமே என்ன அவளின் கையில் ஒப்படைத்து விட்டு அம்மா உழைக்க

ஒடின போது..... என் மீது அன்பையும் அரவணைப்பையும் கொட்டி புட்டிப் பாலூட்டி என்னை வளர்த்தெடுத்த தாய் இவள் தான். இந்த அம்மம்மா இல்லாவிட்டால்... நான் ஒரு முழு அநாதையாகி... யாரோ ஒருத்தியின் கையில்தான் வளர்ந்திருப்பேன். அந்த முழு அநாதைத் தன்மையை காப்பற்றி என்னை வளர்த்தவள் இந்த அம்மம்மாதான்....!”

இதை வாய்விட்டு மற்றவர்களுக்குச் சொல்ல விரும்பாமல்.... தனக்குள்ளேயே நினைத்து நினைத்து பெரிதாக அழுதாள் ஷியாமி.

நாட்கள் மிக வேகமாக நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. அவள் ஜி.எி.ஏ. உயர்தர வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்த வேளையது. அப்போதுதான் அப்பாவிற்கு திடீரென அந்த நோய் வந்து.... கொஸ்பிற்றலில் அட்மிட் பண்ண நேரிட்டது. ஷியாமி தவித்துப் போய் விட்டாள். மூன்று வாரங்களின் பின்பு.... ஓரளவு குணமான நிலையில் அப்பாவை வீட்டிற்குக் கொண்டு வந்த பின்புதான் ஷியாமியின் மனத்தவிப்பு சற்று தணிந்தது. ஆனாலும்.... இன்னமும் முறையான கவனிப்பு அப்பாவிற்கு வேண்டும். அப்போதுதான் அவரால் எழுந்து நடமாட முடியும்.

அம்மா மட்டுமல்ல.... அவளும் மூன்று வாரமாக ஸ்கலுக்குப் போகவில்லை. அப்பா கொஸ்பிற்றலில் இருந்து வந்த மறுநாள் ஷியாமி ஸ்கலுக்குப் போக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த போது.... அடுத்த அறையில் அம்மா அப்பாவோடு பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டதும் திகைத்துப் போய் விட்டாள்.

“மத்தியானச் சாப்பாட்டையும் இந்த மேசையிலேயே வைத்திருக்கிறன். நேரத்திற்கு சாப்பிடுங்கோ. ஹார்லிக்ஸ் கரைத்து பிளாஸ்க்கில் ஊற்றி வைத்திருக்கிறன். மறந்திடாமல் எடுத்துக் குடியுங்கோ. மருந்தையும் நேரம் தவறாமல் போட்டுக் கொள்ளுங்கோ...”

அம்மா ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லிக்கொண்டு போனாள். அப்பா மறுவார்த்தை சொல்லாமல் ‘உம் உம்....’ போட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஒ அம்மாவும் ஆபீஸிற்குப் போகப் போகிறாளா?

கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஷியாமிக்கு ஆத்திரம் குழுறிக் கொண்டுவந்தது. “இந்த நிலையில் அப்பாவை விட்டு விட்டு வேலைக்குப் போகவேண்டும் என நினைக்கக் கூட உன்னால் எப்படியம்மா முடிந்தது? அப்பாவை விட - உன் குங்குமத்திற்கும் தாலிக்கும் நடக்கிற இந்தப் போராட்டத்தை விட... பார்க்கிற

வேலைதான் உனக்குப் பெரிதாகப் போய்விட்டதா அம்மா?" என்று கத்த வேண்டும் போலிருந்தது.

மனத்துள் எழுந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு நிதானமாக ஒரு நிமிஷம் சிந்தித்த போது... எழுந்த ஆத்திரம் மளமளவென்று மனதை விட்டு இறங்க ஆரம்பித்தது. அம்மா மீது அனுதாபமாய் நினைவுகள் பதிந்து கொண்டது.

பாவம் அம்மா. மூன்றுவாரம் தொடர்ந்து லீவு எடுக்கமுடியாது. வாங்குகின்ற சம்பளத்திற்கு அங்கேயும் கடமை செய்துதானே ஆகவேண்டும். அதற்காகத்தான் அம்மா ஒடுகின்றாள். அதில் தவறில்லை. ஆனால்.... இங்கே அப்பாவிற்கு செய்யவேண்டிய கடமை? அதற்கென்ன செய்வது? ஒரு கடமையை இழந்துதான் இன்னொரு கடமையை நிறைவேற்ற வேண்டும். ஒரு குடும்பத் தலைவி உத்தியோகம் பார்க்கிற அழகே இதுதான். சம்பாதிக்கிற ஒரு கடமையை நிறைவேற்றுவதற்காக... அவளின் பராமரிப்பில் மட்டும் நிறைவேற்ற வேண்டிய விட்டுக் கடமைகளுக்கு இன்னொரு துணை தேவைப்படுகிறது.

"அப்பாவை இந்த நிலையில் விட்டிட்டு எப்படிப் போவது? என்ன செய்யலாம்?" சில நிமிஷங்கள் வரை மெளனமாக இருந்து சிந்தித்தாள் ஷியாமி. விடை சட்டென்று சிந்தனையில் மிதந்து வந்தது. ஸ்கலுக்குப் போவதற்கென்று போட்ட வைற் யூனிபோமை கழற்றி விட்டு வேறு உடை மாற்றிக் கொண்டு நேராக அப்பாவிடம் வந்தாள்.

"எழுந்து நடக்க முடியாமல் கஷ்டப்படுகிற உங்களை இந்த நிலையில் விட்டிட்டு.... எப்படியப்பா ஸ்கலுக்குப் போறது?" தாழ்ந்து போன குரலில் மிக மெதுவாகச் சொன்னாள் ஷியாமி.

அவர் திகைப்போடு அவளை நிமிர்ந்து பார்த்தார். "உனக்குப் பர்ட்சைக்கு இன்னமும் இரண்டு மாதம்தானே இருக்குது ஷியாமி.....!"

"அது எனக்குத் தெரியும் அப்பா. இந்தப் பர்ட்சையில் பெயில் விட்டால்.... அடுத்த முறை நன்றாக.. கவனமாகப் படித்துப் பாஸ் பண்ணி விடலாம். ஆனால்... திரும்பவும் உங்களுக்கு சுகவீனம் வந்து ஏதாவது நடந்தால்.... எனக்கொரு அப்பாவை எங்குமே என்னால் தேட முடியாதப்பா.....!" அவள் குரல் அவளையும் மீறிக் கொண்டு தளதளத்தது.

"என் ஷியாமிக் குஞ்சு....!" அருகில் இருந்த அவளை அப்படியே அணைத்துக் கொண்டு அழுதே விட்டார் அப்பா.

ஷியாமி பதறிப் போனவளாய் அப்பாவின் கண்ணீரைத் துடைத்துவிட்டாள். “இப்போதவாது உங்களுக்குப் புரிகிறதா அப்பா...! ஒரு குடும்பத்தலைவி உழைக்கப் போனால்... குழந்தைகள் மட்டுமல்ல கணவன் கூட அநாதை மாதிரித்தான் எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்க வேண்டும் என்பது தெரிகிறதா அப்பா?” என்று கேட்க வேண்டும் போலிருந்தது அவளுக்கு.

அப்பாவைப் பார்க்கவே அவளுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. “அப்பா! இன்று பெண்கள் வகிக்காத பதவிகளே இல்லை எனலாம். அந்த வகையில் அவர்கள் கெட்டிக்காரிகள் திறமைசாலிகள்தான். அதற் காகப் பெருமைப் படத் தான் வேணும். ஆனால்.... இல்லத்தலைவியாகிய பின்பு, பெற்ற குழந்தைகளை மற்றவர்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு... உழைப்பதற்காக ஒரும் போது தாயிருந்தும் அவளின் அரவணைப்பில்லாமல் அநாதைகள் மாதிரி குழந்தைகள் வளர்கிறார்களே.... அதே மாதிரித்தான் அந்த அநாதைக் குழந்தைகள் மாதிரித்தான்.... மனைவியிருந்தும் அவளின் பராமரிப்பில்லாத அநாதைக் கணவன் நீங்கள். ஒரு வேளை இது உங்கள் மனதைப் பாதிக்காமல் இருக்கலாம் அப்பா, ஆனால்... இது என் நெஞ்சில் ஒரு பெரிய இழப்பாய் - மறக்க முடியாத இழப்பாய், நிலைத்து நிற்கிறது அப்பா....!” என சொல்ல வேண்டும் என மனதிற்குள் நினைத்த வார்த்தைகளை சொல்லாமலேயே எழுந்து வேலைகளைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தாள் ஷியாமி.

அன்றுதான் அவள் மனத்தில் இப்படியொரு பிடிவாதம் நிலையாக வேருண்றியது. அவள் ஏங்கிய ஏக்கங்களை - இழந்த இழப்புக்களை அவள் பெற்றெடுக்கும் குழந்தைகள் அனுபவிக்கக் கூடாது. கூடவே கூடாது....!



புரண்ட பழைய நினைவுகளில் இருந்து தன்னை மீட்டுக் கொண்டு மீண்டும்..... “அம்மாவின் புலம்பலுக்கு என்ன பதில் சொல்வது?” என்று சிந்தித்தபடி அப்படியே உறங்கிப் போனாள் ஷியாமி.

காலையில் அவள் ஆபீஸிற்குப் போக ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருந்த போது... மீண்டும் அம்மா அவள் முன்னால் வந்து அந்தக் கேள்வியைத் தூக்கிப் போட்டாள்.

“சொல்லிப் போட்டு போ ஷியாமி, மாப்பிளை பகுதிக்கு என்ன முடிவைச் சொல்லுறது?”

“பொம்பிளைக்கு அந்த என்ஜினியர் மாப்பிளையைப் பிடிக்கேல்லையாம்... என்று சொல்லுங்கோ அம்மா. ஏனென்றால்..... அவனுக்கு உழைக்கிற ஒரு பொம்பிளை தான் மனைவியாக வேணுமாம். கலியாணத்திற்குப் பிறகு வேலை பார்க்கிற எண்ணம் எனக்குக் கிடையாது. நீங்கள் செய்தது மாதிரி நானும் பிள்ளைகளைப் பெற்று புட்டிப்பாலைக் கொடுத்து வளர்த்துத் தாங்கோ அம்மா....! என்று என்றை பிள்ளையளை உங்களின்றை கையிலை ஒப்படைத்துவிட்டு நான் வேலைக்குப் போகமாட்டன் அம்மா. தாயின் முழுமையான அரவணைப்பை நான் இழந்தது மாதிரி..... மனதிற்குள் வெந்து வெந்து ஏங்கினது மாதிரி.... என்றை பிள்ளையஞும் ஏங்க வேண்டாம். என் எதிர்பார்ப்பை ஏற்கக் கூடிய ஒருவனை தேட முடியுமானால் தேடுங்கோ. இல்லாவிட்டால்..... நான் இப்படியே உழைத்துக் கொண்டிருக்கிறன்....!”

நிதானமாக அம்மாவை நிமிர்ந்து பார்த்து அழுத்தமாகச் சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தாள் வியாமி. அம்மா பிரமைபிடித்தவள் போல் அவள் போவதையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள்.

- சுடர்

1982 ஜூலை

மாற்றங்கள்

மெல்லத் தாளம் போடுவது போன்ற ஒசையில் யாரோ கதவைத் தட்டுகின்ற சப்தம் கேட்டு, உள்ளே ஈஸிசெயரில் அமர்ந்து ‘அபிராமி அந்தாதி’ படித்துக் கொண்டிருந்த பராசக்தி எழுந்து வந்து கதவைத் திறந்தாள். வாசலில் நின்ற புதுமுகமான இரண்டு இளைஞர்களும் அவளை ஆழமாக உற்றுப் பார்த்தார்கள். தூய வெள்ளையில் சிறிது சிறிதாக தூரத் தூரப் பூப்போட்ட வோயில் சாரி.... நெற்றியில் பளிச்சிடுகின்ற விபூதிப் பூச்சு, வெறுமையான கழுத்து.... அமைதியில் தோய்ந்து போயிருக்கும் முகம்..... இங்கே இந்த வீட்டில் யாரிந்தப் பெண்? என்ற கேள்வியாய் அலைந்த பார்வையை விலக்கிக் கொண்டு -

“மிஸிஸ் பாலசிங்கத்தை சந்திக்கவேணும்” என்றார்கள் தயங்கிய குரலில்.

சட்டென்று நெஞ்சில் ஏதோ ஒன்று உதைத்தது போல் பதறிப்போனாள். இருபது வருடத்தின் பின்பு மறந்து போன இந்தப் பெயரை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டு வருகின்ற இவர்கள் யார்? என்ற கேள்வி நெஞ்சில் சின்ன வெம்மையாய் கோடு போட்டது. ஒரு நிமிஷம் தயங்கி நிதானமாக அவர்களைப் பார்த்தவள் “உள்ளே வாருங்கள்!” என்றாள் மிக மெதுவாக.

“சொல்லுங்கள்! என்ன விடையம் தம்பியவை?” குரலில் எந்த ஆர்வமும் இல்லாத கேள்வி பத்தடமில்லாமல் உதயமாகியது.

“வந்து....பாலசிங்கம் மாஸ்ரருக்கு வருத்தம் கடுமை. பெரியாஸ்பத்திரியிலை அட்மிட் பண்ணியிருக்கிறும். அதை அவருடைய மனைவியிடம் சொல்லிப்போட்டுப் போகத்தான் வந்தனாங்கள்....”

“ஓ! அப்படியே! அதுக்கு அவா என்ன செய்ய வேணும் என்று எதிர்பார்க்கிறியள்?”

இந்தக் கேள்வியால் சற்று அதிர்ந்து போனவர்களாய் மிரண்டுபோன பார்வையோடு அவளையே பார்த்தார்கள். இந்தக் கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது? என்று தெரியாத திகைப்போடு மௌனமாக விழித்த அவர்களிடம் மிக மெதுவான குரலில் அமைதியாகச் சொன்னாள்-

“இத்தனை வருடமாய் அவருக்கு யார் யார் அனுசரணையாக இருந்தார்களோ.... அவர்களிடமே போய் இதைச் சொல்லுங்கோ தமிழ்வை....!”

இந்த இளைஞர்கள் தொடர்ந்தும் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் திகைத்தார்கள். “யார் இந்தப் பெண்?” என்ற கேள்வி அவசரமாக மனதிற்குள் விரிய ஆரம்பித்தது.

“வந்து நீங்கள் யாரென்று?” மனதிற்குள் ஆரம் போட்ட கேள்வியை நிவர்த்தி செய்ய முயன்றான் ரமண்.

“நீங்கள் தேடி வந்த அதே பெண்”

உண்மையாகவா? என்று வினவுவது போல் அவர்களின் விழிகள் அகலமாக விரிந்து நின்றது. இப்படியொரு கோலத்தோடு, இவ்வளவு முதுமையோடு அப் பெண் இருப்பாள் என்று அவர்கள் சிறிது கூட எண்ணிப் பார்க்கவில்லை.

சில நிமிஷம் வரை அதிர்வோடு மௌனமாக நின்று தங்களை சுய நினைவிற்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்தவர்கள் “அப்ப.... நாங்கள் போட்டு வாறும்....!” என்றபடி எழுந்து கொண்டார்கள்.

அவள் அதே மாறாத அமைதியோடு தலையை மட்டும் அசைத்தாள். அவர்கள் வெளியில் வந்து முற்றத்தில் நின்ற சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு அதை உருட்டியபடி மௌனமாக நடந்து போவதை அவள் வாசலில் நின்று பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். அவர்களின் இந்த மௌனக் கோலத்தைப் பார்க்க அவருக்குப் பாவமாக இருந்தது. அவர்களைத் திரும்ப அழைத்து வந்து “உங்களை யார் தமிழ்வை எண்ணிடம் போகச் சொன்னது?” என்று கேட்போமோ என நினைத்தவள் மறுநிமிஷமே அந்த நினைப்பை நிராகரித்து விட்டு உள்ளே வந்து மீண்டும் அந்த ஈலிசேயரில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

கை தானாகவே அசைந்து ‘அபிராமி அந்தாதி’யை தடவிப் பார்த்தது, அதை எடுத்து, பக்கங்களைப் புரட்டி, பார்வையை ஓடவிட மனம் மறுத்தது. யதேச்சையாக ஏற்பட்ட காயம் போல் நெஞ்சு மெல்ல ஏரிந்தது, பொட்டுப் பொட்டாய் ரத்தம் கசிய முற்படுவது போன்ற - ஏரிவாய்...! அந்த ஏரிவின் பிம்பமாய் நயனங்கள் நீராட முயன்றன.

“இப்போ என்ன நடந்துவிட்டது? யாரோ இரண்டு முகம் தெரியாத இளைஞர்கள், அவள் மறந்து போயிருந்த ‘திருமதி’ப்

பட்டத்தை ஞாபகப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவுதானே?" அவள் சட்டென்று தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டாள்.

தன்னை சுயநிலைக்கு கொண்டு வந்து விட்ட நினைப்போடு அவள் எழுந்து வேலைகளைக் கவனிக்க உள்ளே போனாள். மனம் போலிச் சமாதானத்திற்கு ஆள்படமறுத்து சின்ன அவஸ்தையில் குலுங்கியது. "பாறையாகிப் போன மனம் கசிய முற்படுகிறதா?" என அவள் தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டாள்.

'இல்லை இல்லவே இல்லை!' அவளையும் மீறி தலை வேகமாக அசைந்தது. மறந்து போன காலத்தை - வாழ்வின் அவல நாட்களை திட்டிரென மீண்டும் ஞாபகப்படுத்தியதால் மனம் தாங்க முடியாமல் அலறுகின்றது. அவ்வளவுதான்.

அந்த இளைஞர்களை என்னிடம் போகும்படி யார் அனுப்பி வைத்திருப்பார்கள்? என்று திரும்பத் திரும்ப என்னிப் பார்த்தாள். ஒரு வேளை அவர் 'இல்லை.....' 'அவன்' தான் அனுப்பி வைத்திருப்பானோ? வாழ்க்கையின் இறுதிக் கட்டத்தில் அவளிடம் மன்னிப்பை யாசிப்பதற்காக...!

'மன்னிப்பு!' நினைத்ததும் மனம் 'ஜிவ்' வென்று தகிக்க ஆரம்பித்தது. தலை மெல்ல சுற்றுவது போன்ற ஒரு உணர்வு தெரிந்தது. பதட்டப்படாமல் மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்து மீண்டும் அந்த ஈளிசெயரில் சாய்ந்து கொண்டாள். முடிந்தவற்றை நினைக்க மீண்டும் மயக்கம் வர ஆரம்பித்து விடுமோ என்று அவளுக்கு அச்சமாக இருந்தது. இத்தனை வருடங்களாக அமைதியாக இருந்த மனதை அந்த இளைஞர்கள் வந்து ஏன் குழப்பினார்கள்? என்று சின்னக் கோபம் ஏற்பட்டது. உதட்டைக் கடித்தபடி விழிகளை மெல்ல முடிக்கொண்டாள்.

இருபத்தொரு வயதில் அவளுக்குத் திருமணம் நடந்தது. "இந்த அழகான பொம்பிளைக்கு இது ஒரு மாப்பிள்ளையே!" என மற்றவர்கள் முனுமுனுத்துக் கொண்டபோது கூட அவள் மென்மையாகச் சிரித்தாள். 'தன் கணவன் படித்த பட்டதாரி ஆசிரியர்' என்ற நினைப்பே அவள் நெஞ்சில் மகிழ்ச்சிச் சுருதியாய் இழையோடியது. இந்த மகிழ்ச்சியெல்லாம் என்னி ஒரு வருடங்கள் தான்.... அவள் வாழ்க்கை குப்பென்று அஸ்தமித்து விட்டது.

'அதிபர்' பதவி கிடைத்து இரு வாரங்கள் இருக்கும். அந்த சந்தோஷத்தைக் கொண்டாடி விட்டு அவர் திரும்பிக் கொண்டிருக்கும் போது விதி இடையில் நின்று அழுகுகாட்டியது.

இப்படித்தான் சிலமணி நேரத்திற்கு முன்பு வந்த மாதிரி இரண்டு இளைஞர்கள் சைக்கிளில் ஒடி வந்து விடயத்தைச் சொன்னார்கள். அவருக்கு ‘அக்ஸிடென்ற’ என்றதும் அவள் நெஞ்சம் அலறித் துடித்தது. என்ன செய்வது என்று தெரியாத திகைப்பில் விழிகள் பொழிவானாக உதிர் தடுமாறி நின்றாள். ‘குழந்தை’ இல்லையே என்ற கவலையை மிஞ்சிக் கொண்டு இது ஒரு பெரும் கவலையாய்... அவள் இதயத்தைப் பிழிந்தது. பக்கத்தில் உள்ள அக்காவின் துணையோடு ஆஸ்பத்திரியை அடைந்தாள்.

அவளின் பிரார்த்தனைக்கு செவிசாய்த்து அவளின் மாங்கல்யத்தை காப்பாற்றிய இறைவன் அவளின் விழிகள் இரண்டையும் நிரந்தரமாகவே பறித்துக் கொண்டான். இந்த பாரிய இழப்பை மெல்ல ஜீரணிக்க முயன்றாள். இந்த அஸ்தமிப்பின் கொடுரத்தை மனதிற்குள்ளேயே புதைத்து விட்டு உடைந்து போன கணவரை மெல்ல மெல்ல சமாதானப்படுத்தினாள். விழிகளின் இழப்பு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தாதிருக்க தானே விழிகளாக முன்னால் நின்றாள். ஆனால் அவள் நினைத்ததற்கு மாறாக ஒவ்வொரு நிகழ்வும் நடந்தது. அவன் எத்தனையோ யார் தொலைவில் விலகிப் போய் கொண்டிருந்தான். மிக வேகமான விலகலாக...!

ஒரு நாள் “இந்த வயதிலை..... அழகியான நீ ஒரு குருடனின்றை கையைப் பிடித்துக் கொண்டு ‘இவன் தான் என்றை கணவன்’ என்று சொல்ல கஷ்டமாக இருக்கும் என்ன?” என்றான்.

அவள் சட்டென அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள்.... இவன் ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறான் என்று யோசித்தாள். ஒரு வினாடிகூட தாமதிக்காமல் அழுத்தமான குரலில் “இல்லை” என்றாள். பதில் சொன்ன வேகத்தோடு அந்த இடத்தை விட்டு விலகி உள்ளே போனாள். தொடர்ந்தும் அவள் அதில் நின்றால் தேவையில்லாத வார்த்தைகளைப் பிரயோகித்துக் கொண்டிருப்பான்.

நாட்கள் மெல்ல மெல்ல நகர மாதங்கள் உதயமாகி உருண்டு கொண்டிருந்தது. அவன் முன்பை விட வெம்மையாகிக்கொண்டு வந்தான். வார்த்தைகளால் அவளை உலுப்பி நிறுத்தினான். சளீர் என சுடுகின்ற மனதை அவள் இரகசியமாகத் தடவிக் கொண்டாள். பொறுமை - சகிப்புத் தன்மையை தனக்கே நிரந்தரச் சொந்தமாக்கி கொண்டாள். இந்த வெம்மையெல்லாம் மனத்தின் பலவீனத்தில் வெளிப்படுவது என நினைத்தாள். அவளின் நினைப்பு நீளாமல் மண் மேடாய் பொலபொலத்தது.

இன்னமும் ஒருநாள் - “இப்ப யாரோ ஒரு ஆம்பிளையின் குரல்கேட்டுது யாரவன்?”

அவன் குரலின் கடுமை அவளை என்னவோ செய்தது. ஆனாலும் பதில் சொன்னாள்.

“மணியம் சித்தப்பாதான் வந்தவர். ஏன்? உங்களோடதானே முதலிலை வந்து கதைத்தவர்.”

“ஓ! எனக்குக் கண்தெரியாது தானே! நீ யாரென்டு சொல்கிறாயோ..... அதை நம்ப வேண்டியது தானே?”

அவனுக்கு நெஞ்சு வெலவெலத்தது. கதைக்கப் பிடிக்காமல் மௌனமாக நின்றாள்.

“அவன் இப்ப என்ன தேவைக்கு உன்னைப் பார்க்க வந்தவனாம்...?”

“இப்ப ஏன்டா மகளைப் பார்க்க வந்தனீ? என்று நீங்களே அவரிடம் கேட்டிருக்கலாமே!”

அவன் சொல்லி முடிக்கவில்லை. மேசையில் இருந்த ரம்ளரை எடுத்து அவளை நோக்கி வீசினான். ‘களீர்!’ என்று முழங்காலில் ஏற்பட்ட நோவைப் பொறுமையோடு தடவிக் கொண்டு சமையலறையினுள் நுழைந்து கொண்டாள். அவன் தொடர்ந்து கேவலமான முறையில் வார்த்தைகளைக் கொட்டுவதும் அவனுக்குக் கேட்டது.

மனம் பொறுக்க முடியாதவளாக அவன் உள்ளே இருந்து அழுதாள். இவன் இப்படியெல்லாம் ஏன் நடந்து கொள்கிறான்? என திரும்பத் திரும்ப என்னிப் பார்த்தாள். சித்தப்பா, மாமா, அக்காவின் கணவர் யார் வந்தாலும் - எந்த ஆண்குரல் கேட்டாலும் மிகக் கீழ்த்தரமாக அவர்களுடன் இணைத்து ஏசினான். சண்டை பிடித்தான். கையில் அகப்பட்டதால் ஏறிந்தான். அடித்தான். இப்படியொரு தலைவிதி தனக்கே அமைந்து விட்டதே என்பதை நினைக்க அவன் மனம் வெந்து அலறியது. ஒன்பது வருடங்களாக இந்த நரக வாழ்க்கையை தன்னால் எப்படிச் சகிக்க முடிந்தது என என்னிப்பார்த்தாள். தொடர்ந்தும் இதற்குள் உருண்டு கொண்டிருக்க தன் மனதிற்குப் பலமில்லை என்பது அவனுக்குத் தெரிந்தது. வாழ்க்கையுமில்லாமல் நிம்மதியுமில்லாமல் தான் மோசமாக பாதிப்படைந்து வருவேனோ என்று அவனுக்கு அச்சமாக இருந்தது.

அவள் மனம் மிக நொந்து போயிருந்த வேளையில் தான் ரவி லீவில் வந்தான். மருத்துவக் கல்லூரியில் இரண்டாவது வருடம் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். நீண்ட நாட்களின் பின்பு வந்திருக்கிறான். சித்தி... சித்தி.... என்று சின்ன வயதில் அவளின் மழியில் வளர்ந்தவன். இப்போ எவ்வளவு பெரியவனாகிவிட்டான். வளர்ந்து....., குரலும் மாறி.... மீசையும் அரும்பி! ரவியில் அவளுக்கு அபார அன்பு. தன் பிள்ளை என்ற நினைப்பு. அவன் அன்று முழுவதும் அவளுடன் நின்றான். பேராதனைப் புதினங்களை எல்லாம் சொல்லிச் சொல்லிச் சிரித்தான். அவளும் அன்று குதாகலமாகவே இருந்தாள். அவ்வளவு தான்.

ரவி போகும் வரை அமைதியாக இருந்த வீடு அமர்க்களமாகியது. வந்தவனை ரவியல்ல என்று மறுத்து சுயமான தன் வார்த்தைக் கொட்டுதலை அவன் தொடங்கியதும் அவளுக்கு அதீத கோபம் ஏற்பட்டது. சித்தப்பா, மாமா, அத்தான்.... எல்லோரும் முடிந்து - இப்போ மகன் தாரமா? எவ்வளவு கீழ்த் தரம். அவள் சட்டென பொறுமையை விட்டு விலகினாள். முதல் முதலாய் எதிர்த்து வார்த்தைப் போர் நடத்தினாள்.

“அந்த அக்ஸிடென்றில் உங்களின்றை கண் மட்டும் பறிபோகேல்லை. அறிவு, புத்தி, மனிதாபிமானம்... எல்லாமே போட்டுது. இத்தனை வருடமாய் இந்தக் கொடுமையை எல்லாம் சகித்துக் கொண்டு பொறுமையாய் இருந்ததாலை தான் இது இவ்வளவு தூரம் வந்தது. அப்பா அம்மா விட்டபிழை இப்பதான் எனக்குத் தெரியுது. அழகான ஒருத்திக்கு அழகில்லாத ஒருவனை செய்து வைத்தது முதல் பிழை. பதினாறு வயது வித்தியாசத்திலை மாப்பிளை எடுத்தது அடுத்த பிழை. வீண் சந்தேகத்துக்கும், இந்தக் கொடுமைக்கும் இதுதான் காரணம். என்றை கணவன் ஒரு பட்டதாரி என்று பெருமைப்பட்டன். தூ.....நீங்களும் ஒரு படித்த மனுஷனே? உங்களை கலியானம் செய்த நேரம் நான் கண்ணியாய் இருந்திருந்தாலும் நிம்மதியாய் இருந்திருப்பேன்.....”

அவள் குழறி முடியவில்லை. அவன் மேசை மீது இருந்த டோர்ச் லையிட்டை எடுத்து அவள் நின்ற பக்கமாக விட்டெறிந்தான். அது அவள் நெற்றியில் பட்டுத் தெறித்தது. ‘குபீ’ரென இரத்தம் பீரிட்டது. அவள் ‘ஜயோ!’ என அலறியவளாய் நிலத்தில் வீழ்ந்தாள்.

அவள் மயக்கம் தெளிந்து கண் விழித்த போது அக்காவும் ரவியும் அருகில் நின்றார்கள். அவளை அக்கா ஆதரவாக வருடிக் கொடுத்தாள். “முன்று மணி நேரமா நான் தவித்துக்

கொண்டிருந்தேனடி. இப்போ தான் மனதுக்கு ஆறுதலாக இருக்கிறது”.

அவள் அக்காவின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு அழுதாள்.

“அக்கா! இனி எனக்கு அவன் வேண்டாம். அவனோடை இனியும் என்னால் வாழ முடியாது. என்றை கண்ணிலை இனி ஒரு காலமும் அவன் விழிக்கக்கூடாது. இனி எனக்கு அவன் வேண்டாமக்கா....!”

“அழாதை சக்தி!” அக்கா அவளை சமாதானப்படுத்தி முடிய முன்பே அவள் மீண்டும் மயக்கமானாள். முன்று நாட்கள் அவன் கொஸ்பிற்ரலில் இருந்துவிட்டு வீடு திரும்பிய போது அவன் வீட்டில் இல்லை. அவளுக்கு பெரும் ஆறுதலாக இருந்தது.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை அவள் அவனைப் பார்க்கவில்லை. பார்க்க விரும்பியதும் இல்லை.

நினைவில் ஊர்ந்த பழைய நினைவுகளை உதறி விட்டு அவள் நேரத்தைப் பார்த்தாள். மணி 3.30 ஆகியிருந்தது.

இரண்டு நாட்கள் மனம் அமைதியின்மையோடு நகர்ந்தது. முன்றாம் நாள் காலை பத்துமணியிருக்கும். அவள் முற்றம் கூட்டிக்கொண்டிருந்த போது.... அந்த இளைஞர்கள் மீண்டும் வந்தார்கள். முற்றத்தில் நின்ற அவளைப் பார்த்ததும் சற்றுத் தடுமாறியபடி “பாலசிங்கம் மாஸ்ரர் செத்துப் போனார்....!” என்றார்கள் மெதுவான குரலில்.

அவளுக்குச் சட்டென மனமும் உடம்பும் விறைத்துப் போன மாதிரியிருந்தது. தலையினுள் ஏதோ ஒன்று அங்கும் இங்கும் ஓடுவது போல் தெரிந்தது. கையில் வைத்திருந்த விளக்குமாற்றை கீழே போட்டுவிட்டு வீட்டுப் படியில் அமர்ந்து கொண்டாள். இரண்டு நிமிஷம் வரை மௌனமாக இருந்தவள் அவர்களை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். பார்வையில் உணர்வற்ற ஒரு இறுக்கம் தெரிந்தது. முகத்தில் விரக்தியின் வெளிப்படைக் கோடுகள்.

“தம்பியவை! நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி நான் இன்றுதான் விதவை ஆகேல்லை. இருபது வருடங்களுக்கு முதல் - உங்களின் பாலசிங்கம் மாஸ்ரர் போகும் போது சும்மா போகேல்லை. என்றை கழுத்திலை இருந்த தாலியையும் அறுத்துக் கொண்டுதான் போனவர். அன்றைக்கு நான் விதவையாய் போனன். அன்றையிலிருந்து இந்த நெற்றியிலை நான் குங்குமம் வைக்கிறேல்லை. கழுத்திலை நகை போடுறேல்லை. ஏன்? இந்த வளவை விட்டே நான், வெளியிலை

போறேல்லை. இப்ப அல்ல.... இருபது வருடங்களுக்கு முதலே நான் விதயொகிவிட்டன் தம்பியவை....!"

அவளின் குரலில் ஒரு வெதுவெதுப்புத் தெரிந்தது. பார்வையில் இன்னமும் கொஞ்சம் கூடுதலான இறுக்கம் தெரிந்தது. அவர்கள் அவளையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். என்ன கதைப்பது என்று தெரியாமல்.... 'போட்டுவாறும்' என்று கூடச் சொல்லாமல் சைக்கிளைத் திருப்பிக் கொண்டு நடந்தார்கள். கேற்றைக் கடந்து ரோட்டில் போனதும் ஷங்கர் சொன்னான்...."

"என்ன இருந்தாலும் - எவ்வளவு கோபமெண்டாலும் கணவன் செத்துப் போனான் என்றவுடனை ஒரு பொம்பிளை இப்பிடி அசையாமல் நிற்கமாட்டாள். மனிசிக்கு கண்ணாலை ஒரு துளி கண்ணீர் கூட வரேல்லையேடா? இப்படி ஒரு பெம்பிளையை நான் இண்டைக்கு வரை காணேல்லை...."

"இல்லை ஷங்கர் அவசரப்பட்டுச் சொல்லக் கூடாது. இப்படியான சந்தர்ப்பங்களிலை தான் நாங்கள் சற்று யோசித்துப் பார்க்க வேணும். கணவனே பெரிது என்று நினைக்கிற ஒரு குடும்பத்திலை... பண்பாட்டோடை வளர்க்கப்பட்ட ஒரு வயதான பெண் தன் கணவன் இறந்து போனான் என்றவுடனை 'ஜயோ' என்று அலறித் துடிக்காமல் இருக்கிறாள் என்றால்.... அது ஏன்? இதைத்தான் நாம் யோசிக்க' வேணும். இவள் வயதானவள். பழையில் வாழ்ந்தவள். அப்படியான அவளின் மனதைக் கொடுரமாகச் சித்திரவதை செய்திருக்கிறார் பாலசிங்கம் மாஸ்ர். அதனாலை தான் இந்தப் பெண் மனதில் இப்படியொரு வெறுப்பும், விரக்தியும், வெறுமையும் ஏற்பட்டிருக்குது. "நான் இப்ப அல்ல இருபது வருடத்துக்கு முந்தியே விதவையாப் போட்டன்" என்று சொன்னாளே... அது போதுமடா ஷங்கர் அவளின் நிலையை உணருவதற்கு....!"

ரமண் ஏதோ பிரசங்கம் செய்வது போல் ஷங்கருக்குப் பதில் சொன்னான்.

"உண்மைதான்டா ரமண். மனத்திலை நிம்மதி, சந்தோஷம் கணவன் என்ற அன்பும் இல்லாமல்..... சும்மா போலிக்காகமற்றவர்களுக்கு காட்டுவதற்காக கணவன் செத்தவுடனை அவள் 'ஜயோ' என்று அலறத் தயாராக இல்லை!"

"யெஸ். அதே தான்டா ஷங்கர். என்ன கோபம், பிரிவு, வெறுப்பு இருந்தாலும் கணவன் இறந்தவுடன் ஒப்பாரி வைக்கிற

பெண்களைத்தான் நாங்கள் இதுவரை பார்த்திருக்கிறம். ஆனால்... இது ஒரு வயதான பெண்ணிடம் ஏற்பட்டிருக்கிற புதிதான ஒரு 'மாற்றம்' என்ன?"

இந்த மாற்றத்தை விரும்புபவர்களாக அல்லது வரவேற்பவர்களாக இருவரும் கதைத்தபடி பாலசிங்கம் மாஸ்ரா இருந்த வீட்டை நோக்கிப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள்.

- அமீரத கங்கை

1986 தெ

நாங்கள் மனிதர்கள்

அவன் பதறிப்போய் கண் விழித்தான். விழிகளின் படபடப்போடு போட்டி போட்டுக்கொண்டு மனமும் பதறியது. ஒசை வந்த திசையை நோக்கி மிக நிதானமாகக் கவனித்தான். பயந்து நடுநடுங்கத் தேவையில்லாத வெறும் சத்தம் தான். ஒரு ஆணும், பெண்ணுமாக மாறிமாறி உச்ச சுருதியில் வார்த்தைகளைக் கொட்டுகின்ற வெறும் சத்தம்தான், சந்தேகமே இல்லை.

நெஞ்சின் படபடப்பு எழுந்த அதேவேகத்தில் தணிவது வெளிப்படையாகவே தெரிந்தது. சற்று முன் அதிர்ந்து சிதறிய இதயத்தை கரங்களால் மிக மென்மையாக வருடனான். இப்படியொரு பதட்டமும், பயமும் ஒவ்வொரு இதயத்திற்கும் சொந்தமாகிவிடும் என யார் எதிர்பார்த்தார்கள்? இந்த நிலைப்பாட்டை என்னியதும் சோக உணர்வில் மனம் தோய்ந்து கொண்டது.

அப்படியொரு பதட்டம் ஏற்பட்டாலும் கூட அவனால் எழுந்து ஒட முடியாது. இப்படியே இந்தக் கட்டிலில் ‘கடவுளே! கடவுளே!’ என்று ஒசை சிந்தாமல் கத்திக்கொண்டு இந்த அவல நிலையை நினைக்க இதயத்தின் ஆழத்தில் ஆவேசமாய் ஆத்திரம் துளிர்த்தது. டாக்டர் சொன்ன வார்த்தைகள் நினைவை மீட்டியதும் அவன் சட்டென்று தன்னை நிதானத்தில் நிறுத்திக் கொண்டான்.

வெளியில் இன்னமும் உச்ச சுருதியில் அந்தச் சத்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவன் நிமிர்ந்து கட்டிலில் அமர்ந்தபடி யன்னலினுடாக பார்வையை வெளியே பதித்துக்கொண்டான். அடுத்த வீட்டு வேலுப்பிள்ளை மாஸ்ரரும், மனைவியும் அந்த ஒழுங்கையின் முகப்பில் வந்து நின்று ஒருவர் மாறி ஒருவராக ஏசிக் கொண்டு நின்றார்கள். எதிர்த்தரப்பில் இருந்து பதில் குரல் வருகிறதா என அவன் ஆர்வத்தோடு கவனித்தான். ஊற்றாம்!

அவனுக்குத் தெரியும், அந்த மனிதர் அமைதியானவர், மதிக்கத்தக்க நல்ல பண்புள்ளவர். இவர்கள் இருவரும் என்ன கத்தினாலும் அவர் மௌனமாகத்தான் இருப்பார். இந்தப் படித்தவர்களுடன் கதைப்பதில் பிரயோசனமில்லை என்பது மாதிரி.....!

சுமார் பத்து நிமிடங்களுக்கு மேல் அவர்கள் வார்த்தைகளைக் கொட்டி ஒய்ந்து போகும் நேரத்தில் அந்த மனிதர் - சிவசம்பு

முதலாளி அவர்களை நோக்கி வந்தார். “மன்னித்துக் கொள்ளுங்கோ மாஸ்ரர். விறகு ஏற்றிக் கொண்டு வந்த வண்டில் காரன் தெரியாத்தனமாய் வண்டிலை உள்ளுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டான். இந்த ஒழுங்கையிலை இந்த முடக்கிலை மட்டும் வண்டில் வராது என்று அவனுக்குத் தெரியாது. பிரிந்திருக்கிற வேலியை பொழுதுபட முந்தி நான் அடைத்து விடுகிறன்.”

அவர் தாழ்வான் குரலில் மெதுவாகச் சொன்னார். ஆனால் அதை ஏற்கிற நிலையில் வேலுப்பிள்ளை மாஸ்ரர் இல்லை.

“எனக்குத் தெரியும். நீர் வேணுமெண்டுதான், பணத்தடிப்பிலை இதைச் செய்வித்திருக்கிறீர். வீடு மட்டும் வண்டில் போகாது என்று முன்னுக்கே வண்டில்காரனுக்கு சொல்லுறதுக்கு என்ன? என்ற வேலி என்ன மாதிரி பிரிந்திருக்குதென்று பாரும். கொஞ்சம் பொறும் ‘பொடியளிட்டை’ சொல்லி உமக்கு ஒரு பாடம் படிப்பிக்கிறன்.”

அவர் சந்தோஷமாகத் தலையை அசைத்தபடி மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டு தன் வீட்டை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார். அந்தத் தலையசைப்பும், சிரிப்பும் வேலுப்பிள்ளை மாஸ்ரருக்கு மேலும் ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.

“இப்பவே நான் பொடியளிட்டைப் போறன்” என்றபடி வேகமாக நடந்தார்.

இதையெல்லாம் யன்னலினுடே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் அவன். இன்று ஒரு சின்ன விடயத்திற்குக்கூட ‘பொடியள்’ என்று பறக்கின்ற பெரிய மனிதர்களை நினைத்துச் சிரிப்பு வந்தது அவனுக்கு. ஒருவேளை நீதி, நியாயம் எதுவுமே இல்லாமல் ‘பொடியள்’ தான் சொல்வதைத்தான் கேட்பார்கள் என்று வேலுப்பிள்ளை மாஸ்ரர் நினைத்துவிட்டாரோ? ஆனாலும், பிரச்சினைக்குரியவரே தீர்வை நாடிப்போவது அவனுக்கு மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

ஏனோ அவனும் ஒருவித ஆர்வத்தோடு ‘பொடியளின்’ வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். மாலை நன்றாக மங்கிப் போகின்ற வேளையில் திடீரென ஒழுங்கை முகப்பில் ஒரு கலகலப்பு எழுந்தது. ஓய்ந்து போன ஆர்வம் மீண்டும் துளிர்விட, அவன் அவசரமாக எழுந்து யன்னலினுடே பார்த்தான்.

நான்கு இளைஞர்கள் வந்திருந்தார்கள். இவர்களா நீதிபதிகள்? இந்தச் சின்னவர்களா நீதி வழங்கப் போகிறார்கள்? அவன் ஆச்சரியத்துடன் அவர்களைப் பார்த்தான். இவர்களுக்கு எத்தனை

வயது இருக்கும்? ஆகக் கூடினால் இருபது இருக்குமா?

‘பொடியள்’ வந்தது தெரிந்ததும் பலர் வேடிக்கை பார்க்கக்கூடில்டார்கள். எல்லோர் முகத்திலும் சிரிப்புத் தெரிந்தது. அவனுக்கு முகத்தில் மட்டுமல்ல மனத்திலும் சிரிப்பு ஏற்பட்டது. ஒரு பிரச்சினைக்கு அதுவும் நீண்ட காலப் பிரச்சனைக்கு, லோயர், கோடு ஆ..... இது..... ஒன்றுமே இல்லாமல் தீர்வு கிடைக்கப்போகிறது.

‘பொடியள்’ அந்தப் பாதையைச் சற்று நேரம் பொறுமையாகப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்கள். ஒருவரையொருவர் பார்த்து சின்னச் சிரிப்புச் சிரித்தார்கள். “ஆ! சொல்லுங்கோ மாஸ்ரர், உங்களின்றை பிரச்சனை என்ன?” அவர் களில் ஒருவன் - அவன் தான் பொறுப்பாளனாக இருக்கவேண்டும். பாதையைப் பார்த்த பின்பு மீண்டும் பிரச்சனையைப் புதிதாகக் கேட்டான்.

“தம்பியவை, பாட்டன், பூட்டன் காலத்திலை இருந்து இந்த ஒழுங்கை இப்படித்தானிருக்குது. இந்த ஒழுங்கையிலை வண்டில் போக மாட்டுது. சிவசம்பு முதலாளி வேணுமென்டுதான் இதை செய்திருக்கிறார். பாருங்கோ கிடுகு வேலி என்ன மாதிரி பிரிஞ்சு போய் இருக்குதென்டு”.

“ஓம்...ஓம் கன தூரத்துக்கு நல்லாப் பிரிஞ்சு போயிருக்குது” அந்தப் பொறுப்பான அவரின் சொற்களை ஏற்பது மாதிரி தலையசைத்தான்.

கேட்டுக் கொண்டிருந்த அவனுக்கு “என்ன?” என்பது போல் ஒருவித அலுப்பு ஏற்பட்டது. நியாயம் என்ற சொல்லின் மீது சந்தேகம் எழப் பார்த்தது. அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். அவனின் யன்னலுக்குச் சற்றுத் தள்ளினால் போல் சிவசம்பு முதலாளி நின்று கொண்டிருந்தார்.

நான்கு இளைஞர்களும் சிவசம்பு முதலாளியிடம் வந்தார்கள். சினேகித பூர்வமான சின்னச் சிரிப்போடு, “என்ன சேர் இதெல்லாம்” என்றான் பொறுப்பாளன்.

அவர் மிக ஆறுதலாக, மெதுவான குரலில் சொன்னார். “தம்பியவை, நான் இந்த ஊருக்கு கலியானம் செய்தவகையில் தான் வந்தனான். இது என்னுடைய சீதனக்காணியும், பாதையும். இந்தப் பாதையை ஒரு நேரான பாதையாக வேணுமென்று காணிக்குக் காணி அல்லது விலைக்கு என்றாலும் தரும்படி மாஸ்ரரிடம் எத்தனையோ முறை கேட்டாயிற்று. அவர் மனதில் என்ன நினைப்பு இருக்கின்றதோ நான்றியேன். அவர் இந்தப்

பாதையை நேராக்க கடைசிவரை சம்மதிக்கேல்லை. நானும் விட்டிட்டன். இன்று காலமை விறகு கொண்டு வந்த வண்டில்காரன் முகப்பு ஒழுங்கை பெரிசாய் இருந்ததாலை வண்டிலை உள்ளுக்கு விட்டான். பிழை எங்களுடையது, வேலியை அடைத்துத்தாறன் என்று மாஸ்ரரிடம் சொன்னனான். அவர் கேட்காமல் உங்களிட்டை வந்திருக்கிறார். இதிலை நியாயம், தீர்ப்பு என்று சொல்லுறதுக்கு எதுவுமில்லை என நினைக்கிறன். பிரிந்த வேலியை நான் அடைத்து விடுவன் தம்பியவை....!”

இளைஞர்கள் சிறிது நேரம் மெளனமாக நின்றார்கள். மாஸ்ரரின் நினைப்பு எப்படியெனச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறார்களோ?

“ஏன் சேர் இந்தப் பாதைப் பிரச்சனையை இப்போதாவது தீர்க்க வேணும் என்று உங்களுக்கு விருப்பமில்லையா?”

அவர் சிரத்தையின்றிச் சிரித்தார். “இந்தப் பிரச்சனையை வலோக்காரமாகத்தான் தீர்க்க வேணுமே தவிர மாஸ்ரர் வழிக்கு வரமாட்டார் தம்பியவை. அதை நான் விரும்பேல்லை”.

“இல்லை சார் உங்களோடை கதைத்த இந்த நிமிடத்திலை தான் நான் நினைக்கிறன், இந்தப் பிரச்சனையை நிச்சயமாய் தீர்த்து வைக்க வேணும் என்று. மாஸ்ரர் என்னவோ என்னவோ எல்லாம் சொன்னார். வந்து பார்த்த பிறகு தான் தெரியுது மாஸ்ரருக்கு இது ஒரு ‘மானப் பிரச்சனை’ என்று. நீங்களும் வாங்கோ சேர். மாஸ்ரருடன் கதைத்துப் பாப்பம்.

இவர்கள் கதைத்த ஒவ்வொரு சொற்களும் அவனுக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. சற்று முன் ‘நியாயம்’ என்ற சொல்லின் மீது ஏற்பட்ட சந்தேகம் பொலபொலவென உதிர்ந்து வீழ்ந்தது. மனதிற்குள் ஒரு சுவாரசியமான எதிர்பார்ப்பு ஏற்பட்டது.

அவர்கள் எல்லோரும் நின்ற இடத்திற்கு வந்தார்கள். அந்த தலைமைத்துவ இளைஞர் மாஸ்ரருடன் கதைத்தான்.

“மாஸ்ரர், இந்தப் பாதை இப்படி வளைவாய் இருக்கிறது உங்களின்றை காணிக்கும் வடிவில்லை. அவர் களுக்கும் போக்குவரத்துக்குப் பெரிய இடைஞ்சலாக இருக்குது. அதனால் இந்த வளைவை நேராக்கிக் கொடுங்கோ. இதுக்குரிய காணிக்கு அவர் பணம் தருவார்.”

“தம்பீ குறை நினைக்காதையுங்கோ. இது எங்களின்றை பரம்பரைக் காணி. நான் இதிலை ஒரு அங்குலம் கூட விற்க மாட்டன்”.

“அப்படியோ? அப்ப... விற்க வேண்டாம் மாஸ்ரர். காணிக்குக் காணி தள்ளிக் குடுங்கோவன்...”

“சீச்... சீ.... தம்பி உங்களுக்குத் தெரியாது. இது பரம்பரை பரம்பரையாய் உள்ள முதுசக் காணி. இதிலை எந்தவிதமான மாற்றமும் செய்ய நான் ஒருநாளும் சம்மதிக்க மாட்டன் தம்பியவை!”

“ஆ! அப்படியா மாஸ்ரர். குட். உங்களின்று ‘மண்’ பற்றை நான் மிகவும் மதிக்கிறேன். உங்கள் நிலத்திலை ஒரு அங்குலம்கூட விட்டுக் கொடுக்க மறுக்கின்ற உங்களின்றை பிடிவாதத்தை நான் மிகவும் பாராட்டிறன். உங்களைப் போன்ற மண் பற்றுள்ள மனிதர்கள்தான் எங்களுக்குத் தேவை!”

அவன் சட்டென்று பேசுவதை நிறுத்தி எல்லோரையும் பார்த்தான். இடது கரத்தை மெல்ல உயர்த்தி அழகாக அதை அசைத்தவண்ணம் - தான் ஒரு சிறந்த பேச்சாளன் என்பதை நிருபிப்பது மாதிரி பொறுப்பாளன் சொன்னதைக் கேட்டதும் எல்லோர் முகத்திலும் புரிய முடியாத ஒரு அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

யன்னலோரத்தில் அமர்ந்திருந்த அவனுக்கு நெஞ்சிற்குள் ஒரு தகதகப்பு ஏற்பட்டது. இவன் என்ன பேசுகின்றான். சற்று முன் பிரச்சனையைத் தீர்ப்போம் என்கிறான். இப்போ மாஸ்ரரை மதிக்கிறேன், பாராட்டுகிறேன் என்கிறான். இவன் களும், இவன்களின்றை நீதிபதி தனமும். அவனுக்குக் கோபத்தோடினைந்த ஆதங்கமேற்பட்டது. அவன் வேலுப்பின்னை மாஸ்ரரைப் பார்த்தான். தன் சொற்களை ‘பொடியன்’ கேட்டுவிட்டார்கள் என்ற வெற்றிச் சிரிப்போடு நிமிர்ந்து நின்றார். அவன் அவசரமாகச் சிவசம்பு முதலாளியைத் திரும் பிப் பார் த் தான். அவர் பழைய தனித்துவத்துடனேயே நின்றார். அவனுக்கு மிகவும் நன்றாகத் தெரியும். எந்த முடிவும் அவரை எந்த மாற்றத்திற்கும் உள்ளாக்க மாட்டாது.

சின்ன இடைவெளியின் பின் மீண்டும் அந்த இளைஞுன் பேச ஆரம்பித்தான்.

“..... அதனால் இவ்வளவு ‘மண்’ பற்றுள்ள மாஸ்ரரை நாங்கள் எங்கள் எல்லைப் பிரதேசத்திலை கொண்டுபோய் விடப்போறும்”.

இந்த இளைஞுன் பிரச்சனையை எங்கே கொண்டு போகிறான்? என்று புரிந்த மாதிரி கூடி நின்றவர்கள் வியப்போடு விழித்தார்கள். மாஸ்ரரின் முகத்தில் கலவர அலை எறிந்தது.

அவன் இளைஞர்கள் மீது அவசரப்பட்டு ஆத்திரப்படும் தன் மனதை மெல்ல அரட்டினான். இவன் அதீதப் புத்திசாலியாக இருப்பான் என்று தெரிந்தது. பிரச்சனையை லாவகமாக கொயாத் தெரிந்த கெட்டிக்காரனாய், எல்லோர் முகமும் ஒரு எதிர்பார்ப்பில் காத்திருந்தது.

அவன் கூடிநின்ற எல்லோரையும் பார்த்துச் சொன்னான்.

“நீங்கள் எல்லாரும் இந்தப் பாதையை நன்றாகப் பாருங்கோ. முகப்பில் ஆறு முழும் இருக்குது. கடைசியில் நால்ரை முழும் இருக்குது. நடுவில் கொஞ்ச இடத்துக்கு மட்டும் தான் மூண்டு முழும் இருக்குது. இந்த மாஸ்ரர் இந்தப் பாதையை நேராக்க எந்த விதத்திலையும் சம்மதிக்கிறார் இல்லை. பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிற நீங்கள் தான் இதற்குப் பதில் சொல்ல வேணும். இந்தப் பிரச்சனையை எப்படித் தீர்க்கலாம்?”

அமைதியை அழித்துக் கொண்டு கூடி நின்றவர்கள் மத்தியில் முன்னுமணுப்பு ஏழுந்தது. ஆனால் யாருமே வெளிப்படையாகப் பதில் சொல்ல முன்வரவில்லை.

பணம் கொடுத்தோ அல்லது காணிக்குக் காணி பரிமாறியோ இந்தப்... பாதையை நேராக்க மாஸ்ரர் ஏன் சம்மதிக்கிறார் இல்லை? என்று நீங்கள் ஒரு நிமிடம் யோசித்துப் பாருங்கோ. சிவசம்பு ஜயாவின் வீடுவரை லான்மாஸ்ரரோ வண்டிலோ அல்லது காரோ போகாமல் தடுப்பதில் இந்த மாஸ்ரருக்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை? என்று யோசித்துப் பாருங்கோ. எங்கே பாதையை நேராக்கினால் சிவசம்பு ஜயாவின் வீடும், அழகான பூங்கள்றுகளையும் ரோட்டால் போறவர்கள் பார்த்து ஆசைப்படுவார்களோ என்று மாஸ்ரர் பயப்படுகிறார். பாதையை நேராக்கினால் ஒரு வேளை சிவசம்பு ஜயா கார் வேண்டி நேராக முற்றத்தில் போய் இறங்கிவிடுவாரோ என்று பொறுமைப்படுகிறார். ஒரு ஆசிரியர் - வருங்காலத்திற்கு நல்ல சக்தியை உருவாக்கிற தொழில்பார்ப்பவர் எவ்வளவு வக்கிர எண்ணம் உள்ளவராகவுள்ளார் பார்த்தீர்களா?”

இளைஞன் பேசுவதை நிறுத்தி எல்லோரையும் பார்த்தான். வேலுப்பிள்ளை மாஸ்ரர் ஏதோ சொல்ல முற்பட்டு, அதைச் சொல்ல முடியாமல் தத்தளித்துக் கொண்டு நின்றார். சொற்ப நேரத்திற்குள் இந்த இளைஞன் மாஸ்ரரை எவ்வளவு ஆழமாக அளவிட்டிருக்கிறான்? என அவன் நினைத்துக் கொண்டான். ஆனால் என்ன தீர்ப்பு வழங்கப் போகிறான்?

“இந்தப் பிரச்சனையைத் தீர்க்க ஒரேயோரு வழிதான் இருக்குது. மாஸ்ரர். தன்னுடைய பரம்பரைக் காணியை விற்கவும் வேண்டாம், மாற்றம் செய்யவும் வேண்டாம். காணி அப்படியே இருக்கட்டும்” என்றபடி அவன் தன் சகாக்களுடன் செயல்பட ஆரம்பித்தான். ‘வில்’ போல் வளைந் திருந்த அவ்வளவு இடத்திலுமள்ள கிடுகுகளை அறுத்து ஓரமாக அடுக்கினார்கள். தடிகளையும் அடியோடு வெட்டி அடுக்கி வைத்தார்கள்.

சிவசம்பு முதலாளி உட்பட யன்னலோரத்தில் நின்ற அவனும் வியப்போடு விழித்தபடி நின்றான். இதைத் தவிர வேறு முடிவை எடுக்க முடியாது என அவன் மனம் சொன்னது.

அந்த இளைஞன் சிறிய அழுத்தத்தோடு சொன்னான். “மாஸ்ரர்! இந்த வேலியை பழையபடி நீங்கள் அடைக்கக் கூடாது. மறைவு தேவை என்று அடைக்க விரும்பினால் நேராகத் தடியைப் போட்டு வேலியை அடையுங்கோ. மனிதாபிமானத்தோடை நடக்கத் தெரியாத உங்களைப் போன்ற மனிதர்களுக்கு எங்களாலை இதுதான் செய்யமுடியும்”.

கூடி நின்றவர்கள் மத்தியில் சின்ன ஆரவாரம் கிளம்பியது. பொடியள் செய்ததுதான் சரி. இதுக்கு வேறு ஒன்றுமே செய்யமுடியாது என்ற எண்ணம் எதிர்ப்பின்றி அவர்களிடம் எழுந்தது. சிலர் வாய்விட்டு இதைச் சொன்னார்கள்.

அந்த இளைஞன் மாஸ்ரரை அண்மித்து சற்றுப் பெரிய குரலில் சொன்னார்கள். “நீங்கள் எல்லாம் படித்த மனிதர்கள், பகுத்தறிவாளர்கள், இப்படியான அற்ப பிரச்சனைக்கு எல்லாம் கோடு, கச்சேரி, பொடியள் என்று ஓடாதையுங்கோ. மனிதாபிமானத்தோடை மனச்சாட்சியோடை இந்தப் பிரச்சனைகளை நீங்களே தீர்த்துக் கொள்ளுங்கோ. அப்படி ஒரு நிலையை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்துங்கோ. பொடியளை நீதிபதியாக்குவதை விட்டிட்டு உங்கள் மனிதாபிமானத்தை நீதிபதியாக்குங்கோ, இதை மாஸ்ரருக்கு மட்டுமில்லை. எல்லோருக்கும் தான் சொல்லுறங்.”

அவர்கள் நால்வரும் இரண்டு சைக்கிள்களில் புறப்பட்டுப் போனார்கள். யன்னலோரத்தில் நின்ற அவன் அந்த இளைஞனின் வார்த்தைகளைத் திரும்பத் திரும்ப நினைவின் மீது மீட்டிப் பார்த்தான்.

- மல்லிகை

ஆகஸ்ட் 1987



இவர் தேர்ந்தெடுத்த கருக்களும், சம்பவங்களும் எந்தக் காலத்துக்கும் பொருந்தக்கூடியது. அன்றிலிருந்து இன்று வரை நம் சமூகத்தில் ஆழ ஊருநிலி பிரச்சனைகளாய் இருக்கும் பல விடயங்கள் இக்கதைகளில் பேசப்படுகின்றன. காலா காலமாய் மாற்றமே இல்லாத அல்லது மாற்றமடைய மறுக்கின்ற மனித மனவுணர்வுகளின் வெளிப்பாடாகவே இவைகளை நாம் உணரலாம்.

அநேகமான கதைகள் வேலைக்குப் போகும் பெண்ணின் பார்வையில் புங்குழல் ஏற்படுத்தும் பாதிப்பில் ஏற்படும் உணர்வின் வெளிப்பாடாகவே அமைந்திருக்கின்றன. தான் உணர்ந்தவற்றை வெளிப்படுத்த அருமையான மொழிநடை இவருக்கு கைகொடுத்திருக்கிறது. ஆங்காங்கே பரவியிருக்கும் மென்மையான வார்த்தைச் சிதறல்கள் கதையுடன் வாசகரை ஒன்றிப்போகச் செய்கிறது.

~ தாமரைச்செல்வி

எழுபத்தெட்டிலிருந்து எண்பத்தேழு வரையிலான பத்தாண்டுகளில் தமிழ்ப்பிரியா எழுதிய கதைகளிலிருந்தே இத்தொகுதிக்கான கதைத் தேர்வு இடம்பெற்றுள்ளது. இலங்கை வரலாற்றினைப் பொறுத்தவரையிலும் இக்காலகட்டம் மிக முக்கியமானது. அதிலும் வடபுலத்தில் வாழும் மக்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களது உணர்த்திறன் முறைமை முற்றிலும் மாறுபட்ட காலப்பகுதியாக இதைக் கொள்ளலாம்.

இவற்றையெல்லாம் தமிழ்ப்பிரியா தனது சிறுகதைகளில் கலைத்துவம் குன்றாது பதிவு செய்திருப்பதை இத் தொகுதியில் தரிசிக்க முடிகிறது. எவ்வித பிரசார வாடையோ அல்லது ஆதரவானதன்மையோ இன்றி நடுநிலை நின்று அந்நிகழ்வுகளை தமிழ்ப்பிரியா இலக்கியமாக்கிய முறைமை இவரை நிச்சயம் இலக்கிய உலகிற்கு இணங்காட்ட வல்லது.

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலேன்